

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ЗАВРЪЩАНЕТО НА ИЗГНАНИКА

Част 3 от „Конклав на сенки“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2008

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, задължен съм на онези, които сътвориха Мидкемия и ми позволиха да я използвам. Ако не беше тяхната щедрост, може би щях да съм се побъркал. Тъй че Стив Ей, Джон, Анита, Конан, Стив Би, Боб, Рич, Ейприл, Етан и всички останали, които допринесоха — моите благодарности.

Специално благодаря този път на една група хора, които ми осигуриха своята безкрайна подкрепа и приятелство в няколкото периода на лична душевна драма: Енди Ейбрамсън, Ричард Спал и Ким и Рей Маккеуон.

Моята най-дълбока обич и признателност на Дамите: Ана Брийли, Дженифер Евинс, Хетър Хани, Кандейс Сербиан, Дженифър Шийц, Тами Съливан, Ребека Тронхил, Амалия Вайслер, Елиса Ксавиер и специална благодарност на Роусана Некочия. По много и различни начини всички вие направихте живота ми интересен и пълен. Вашето приятелство ме направи много по-богат човек, отколкото заслужавам.

И още веднъж, благодаря на Джонатан Матсон.

Благодаря на майка ми, че я има.

Най-сетне и най-дълбоко, на моите деца за тяхната любов и красота. Те ме побъркват, докато ми помагат да запазя разсъдъка си.

*Тази е за Джеймс, с цялата обич, която може да даде
един баща.*

*Макар и късно, дано сега възвърнеш чест и
име и възнесеш в прослава осъденото на забрава.*

Ричард Савидж

ГЛАВА 1

ПЛЕННИК

Ездачите се приближиха.

Каспар, който само допреди ден носеше титлата херцог на Оласко, ги очакваше, стиснал в готовност веригите си. Едва преди няколко мига бе оставен в тази прашна равнина от един висок белокоп магьосник, който след няколко думи беше изчезнал и го бе оставил да се изправи сам срещу приближаваща се банда номади.

Каспар не помнеше да се е чувствал някога толкова жив и енергичен. Ухили се широко, пое си дълбоко дъх и присви колене. Ездачите се развързаха и той мигновено разбра, че са видели в него опасност, макар да стоеше сам, бос и без никакво оръжие освен тежките вериги с пранги в двата края.

Ездачите забавиха. Бяха шестима. Носеха странни облекла: широки горни халати в тъмносин цвят върху бели блузи, стегнати в кръста, и торбести панталони, затъкнати в черни кожени ботуши. Главите им бяха покрити с тюрбани, с ивици плат, увиснали на дясната страна. Каспар прецени, че ивиците могат бързо да се вдигат, за да покрият устата и носа против внезапна прашна буря или за да скрият лицата им. Облеклото приличаше не толкова на униформа, колкото на племенна носия. И шестимата носеха най-различни смъртоносни оръжия.

Водачът заговори на непонятен, макар и някак странно познат език. Каспар отвърна:

— Не допускам, че има и най-малък шанс да говориш оласконски, нали?

Мъжът, когото бе определил като водач, каза нещо на спътниците си, направи жест и се отпусна отново на седлото, за да види какво ще последва. Двама от мъжете слязоха от конете и запристъпваха към Каспар, като вадеха оръжията си. Трети също скочи на земята и почна да развива дълъг ремък, с който явно се канеше да го върже.

Каспар отпусна леко веригите и смъкна рамене в привидно примирение с неизбежността на положението си. По начина, по който се приближаваха към него, разбра две неща: бяха опитни бойци — корави, обжарени от слънцето мъже от равнините, които вероятно живеяха в шатри — и не бяха обучени войници. Един поглед му даде нужния факт, за да реши как да реагира. Никой от останалите на конете си не беше изпънал лък.

Каспар остави третия мъж, онзи с ремъка, да го приближи, след което в последния миг изрита с десния крак и го порази в гърдите. След това разлюля веригите, пусна края на едната и мъжът с меч от дясната му страна, който бе сметнал, че е извън досега му, бе ударен през лицето с импровизираното оръжие. Каспар чу изпукването на кост. Мъжът падна на земята.

Другият реагира бързо: вдигна меч си и извика нещо — обида, боен вик, молитвен зов към някой бог, Каспар не разбра какво. Единственото, което разбра, беше, че му остават навярно още три или четири секунди живот. Вместо да се отдръпне от нападателя, Каспар се хвърли срещу него и го удари с все сила, докато мечът се стоварваше отгоре.

Заби рамо под мишницата на нападателя и инерцията от пропуснатия удар почти прехвърли номада през рамото му. Каспар напрегна яките си мускули, превъртя го във въздуха и мъжът тупна тежко на земята. Дъхът сякаш изригна от гърдите му и Каспар си помисли, че може да си е прекършил гръбнака.

По-скоро усети, отколкото видя, че двама от конниците заравързаха лъковете си, така че скочи напред, претърколи се и бързо се изправи, стиснал меч на най-близкия до него. Номадът с ремъка се опитваше да се изправи и да извади оръжието си, но в същия момент Каспар пристъпи до него и го цапардоса по главата с плоското на меч. Мъжът се смъкна на земята без звук.

Каспар не беше фехтовач от класата на Тал Хокинс, но се беше тренирал като войник през по-голямата част от живота си и сега плуваше в свои води, в близък бой. Затича срещу тримата ездаци, двама с лъкове и един с тънко копие. Този с копието сниши оръжието си и заби пети в хълбоците на коня. Животното може и да не беше опитен боен кон, но беше добре обучено. Скочи напред като от стартовата линия на конна надпревара и Каспар едва успя да избегне

копитата. Върхът на копието за малко щеше да го порази в гърдите, но той бързо се изви наляво и го избегна, посегна с лявата си ръка, сграбчи ездача за развения халат и го дръпна.

Не изчака да види дали ездачът ще падне, а продължи извъртането, докато не се оказа лице в лице с по-близкия от конниците, който се опитваше да изпълне лъка си. Пресегна се с лявата ръка и го сграбчи за глезена. Дръпна назад и после нагоре — и стрелецът падна от седлото.

Каспар се огледа за последния противник, а също и дали някой от падналите не се изправя. И спря примирен с положението, и пусна меч на земята.

Последният стрелец спокойно седеше в седлото на няколко разтега, взел Каспар на прицел. Беше безнадеждно. Освен ако номадът не се окажеше ужасен стрелец, стрелата щеше да се забие право в сърцето му.

Мъжът се усмихна, кимна и каза нещо, което Каспар прие, че трябва да означава „добре“, след което погледът му пробяга към някого зад Каспар.

Онзи отзад го удари в тила и Каспар се смъкна на колене. Чу дрънчене на метал и разбра, че някой замахва със захвърлените вериги. Извъртя глава и в същия миг студеното желязо го удари в челюстта. Бели искри изригнаха зад очите му миг преди да изпадне в несвяст.

Челюстта му пулсираше, вратът го болеше, цялото му тяло беше натъртено. За миг се почувства объркан, още повече че беше тъмно, но си спомни за сблъсъка си с номадите и осъзна, че вече е нощ. От многобройните болешки, които изпита при опита си да се раздвижи, разбра, че конниците са го ритали доста време, след като бе изпаднал в безсъзнание, дали воля на гнева си от начина, по който бе приел поканата им да се предаде.

Прецени, че вероятно не е убил никого, защото тогава най-вероятно вече щяха да са му прерязали гърлото. Осъзна, че шансът му да победи в сблъсъка бе нищожен. Помъчи се да се изправи, но успя само да клекне; бяха го вързали като куче. Знаеше обаче, че един обучен за бой мъж има по-добър шанс да оцелее сред такива хора от някой селски ратай или домашен слуга.

Огледа се. Бяха го вързали зад една шатра. Ремъците бяха стегнати здраво около китките му и на свой ред бяха вързани с яко въже за един от коловете на шатрата. Можеше да се движи няколко стъпки приклекнал, но въжето не беше достатъчно хлабаво, за да му позволи да се изправи. Бърз поглед към кола му подсказа, че навярно може да го изтръгне. Но тогава щеше да събори шатрата и да предупреди домакините си, че се кани да си ходи.

Облечен беше в дрехите, в които го бяха пленили. Доколкото можеше да прецени, нямаше нищо счупено или лошо разтегнато.

Остана да седи кротко, за да обмисли нещата. Инстинктите му за тези хора дотук, изглежда, не го подвеждаха. От малкото, което можеше да види, се намираше в малък лагер, може би само шестимата ездачи и семействата им, най-много още неколцина. Но виждаше коневръза и по груба преценка за всеки човек тук трябваше да има поне по два или три коня.

От другата страна на шатрата се чуваха гласове. Говореха тихо и той се напрегна, за да чуе този чуждоземски език. По някоя дума тук-там гъделичкаше ума му.

Каспар бързо схващаше езици. Като наследник на бащиния си трон, отдавна бе преценил, че му е необходимо да научи езиците на съседните държави, така че говореше свободно, без акцент Кралската реч — езика на Островното кралство; всички други езици, свързани с родния му оласконски, произлизаха от ролдемския. Говореше също така безпогрешно дворцовия кешийски, а беше отделил и време да понаучи малко квегански, вариант на кешийския, развил се като самостоятелен, след като кралството на Квег успешно бе въстанало и се бе отделило от империята Велики Кеш преди две столетия.

По време на пътуванията си бе усвоил и няколко местни говора и племенни езици... Нещо от това, което слушаше сега, му звучеше много познато. Притвори очи и остави мислите си да се зареят, докато слушаше разговора.

После чу една дума: ак-ка ва. Аква! Говорът беше гърлен, ударението различно, но беше квеганската дума за „вода“! Говореха да спрат някъде, за вода. Заслуша се и остави думите да затекат в ума му, без да се опитва да ги разбира, просто остави ухото си да навикне към ритмите и тоновете, към звуците и съчетанията.

Слуша около час. Отначало можеше да разпознае едва по една дума на всеки сто. След това може би по една на петдесет. Разпознаваше по дума на всеки десет, когато чу приближаващи се стъпки. Смъкна се на земята и се престори на припаднал.

Чу, че към него се приближават двама души. Единият заговори тихо. Каспар долови думите „добър“ и „силен“. Последва бърз разговор. Доколкото Каспар можа да прецени, единият настояваше да го убият, защото можел да им създаде повече неприятности, отколкото си струвало, но другият спореше, че е ценен, защото е силен или добър в нещо, вероятно с меча, защото бе единственото умение, което Каспар бе успял да покаже, преди да го пленят.

Нужна му беше цялата воля, за да не помръдне, когато единият номад го срита грубо, за да види дали наистина е в безсъзнание. После двамата си тръгнаха.

Каспар изчака и след като се увери, че са си отишли, предпазливо отвори очи. Успя да зърне гърбовете им, преди да заобиколят шатрата и да се скрият.

Надигна се отново.

Постара се умът му да остане съсредоточен върху онова, което чуваше, и започна да се бори с връзките си. Опасното беше да не се увлече прекалено в опита си да избяга и поради това да не чуе, ако някой се приближи. Знаеше, че най-добрият му шанс за бягство е в тази първа нощ, докато мислеха, че още е в безсъзнание. Можеше да разчита на твърде малко предимства. А и номадите познаваха околностите и вероятно бяха опитни следотърсачи.

Единственото му оръжие бе изненадата. Каспар беше достатъчно добър ловец, за да знае какво може да направи хитрата плячка. Трябваше му поне час преднина пред похитителите му, но първо трябваше да се освободи от кожените връзки около китките си.

Отдаде се на неразумното желание първо да ги изпробва и установи, че са достатъчно стегнати и здрави. Ако можеше някак да ги намокри, щяха да се разтегнат и можеше и да измъкне ръцете си.

Насочи вниманието си към въжето, което, за разлика от ремъците на китките, можеше да вижда. Знаеше, че ще му трябва доста късмет, за да измъкне въжето от кола, без да събори цялата шатра, но друга възможност не можеше да измисли. Опита да се завърти първо на

едната страна, после на другата, но стигна до извода, че това е невъзможно с вързани отзад ръце.

Остана да седи и да чака. Часовете се точеха бавно. Най-сетне лагерът затихна. Каспар чу стъпки, отново се просна на земята и се престори, че е в безсъзнание — някой идваше да го провери пак, преди да си легне. После номадът си тръгна. Каспар остави минутите да се нижат, докато се увери, че хората в шатрата са заспали. После се надигна отново. Погледна небето и видя ярки чужди звезди. Като повечето мъже от морската му страна, можеше да се ориентира по звездите, било по суша или по море, но над него се простираха непознати съзвездия. Щеше да може да разчита на навигационните си умения едва след като свикнеше с картината горе. Знаеше къде би трябвало да е залязло слънцето — зад едни високи чукари, които бе зърнал малко преди схватката. Което означаваше, че знае къде е и север.

Североизток бе най-вероятната посока към родината му. Каспар бе чел достатъчно, за да знае къде се намира континентът Новиндус спрямо Оласко. Според това къде точно на този континент се намираще самият той, най-добрата му възможност да се добере до Оласко бе като първо стигне до някакво място, наречено град Змийска река. Не съществуваше почти никаква размяна между тази земя и земите в другия край на света, но каквато и търговия да имаше, тя започваше в онзи град. Оттам можеше да се добере до Залезните острови, а от тях — до Крондор. Стигнеше ли до Крондор, можеше да стигне до дома си и пеш, ако се наложеше.

Знаеше, че почти със сигурност ще се провали в опита си, но каквото и да го сполетеше, по-добре беше да го сполети, докато се мъчи да се завърне у дома.

У дома, помисли си с горчивина. Само допреди ден си беше у дома, управляваше държавата си, преди да го заловят в плен в собствената му цитадела, победен от бивш слуга, за когото мислеше, че е все едно умрял. Преживял бе нощта във вериги, премисляше драматичния обрат на съдбата, донесла падението му, и очакваше, че ще го обесят.

Вместо това Талвин Хокинс, бившият му слуга, му прости и го прокудиха в тази далечна земя. Каспар не беше съвсем сигурен какво точно бе станало през последните няколко дни. Всъщност започваше

да се чуди дали самият той е бил наистина самия себе си през последните няколко години.

Чул беше стражите да говорят пред вратата, докато очакваше неминуемата си екзекуция. Лесо Варен, съветникът му, беше убит в битката за цитаделата. Магьосникът бе дошъл при него преди години и му бе обещавал голяма мощ в замяна на закрилата му. Присъствието му отначало простото забавляваше, а и от време на време службата му носеше полза.

Каспар си пое дълбок дъх и отново насочи вниманието си към опита си да се освободи. Щеше да има време за повече разсъждения над миналото си, стига да оцелееше достатъчно, за да се надява на бъдеще.

Беше широкоплещест мъж с необикновена сила, но външността му подвеждаше. За разлика от мнозина мъже с неговото телосложение, той беше гъвкав и ловък. Издиша въздуха от дробовете си, наведе рамене напред, сви колене и пъкна глава между тях, после между бедрата си. Успя да навре стъпалата си между вързаните си китки. Ремъците късаха кожата му, докато изпъваше ръце колкото може по-навън, но той стисна зъби и успя да издърпа ръцете си отпред.

И замалко не събори шатрата, докато го правеше. Но вече можеше да се движи по-свободно. И виждаше точно как е вързан. Захапа възела и го задържа. Със слюнката си овлажни кожата и тя малко се отпусна. Каспар дълго се мъчи с възела, но той изведнъж се охлаби и ръцете му вече бяха свободни.

Започна да свива и отпуска пръсти и да търка китките си, после бавно се изправи. Наложил си бавен, дълбок и ритмичен дъх и се запромъква към предната страна на шатрата. Един-единствен страж седеше с гръб към огъня в другия край на лагера.

Умът на Каспар заработи трескаво. От дългите си години опит знаеше едно: нерешителността носи повече вреда от лошият избор. Можеше да се опита да обезвреди пазача и с това вероятно да си спечели няколко часа в гонитбата, която неминуемо щеше да последва, или просто да тръгне в нощта, с надеждата, че пазачът няма да дойде да провери за него преди разсъмване. Но какъвто и избор да направеше, трябваше да действа веднага!

И без някакво съзнателно усилие направи стъпка към пазача. Довери се на инстинктите си: рискът си заслужаваше възможната

награда. Пазачът си тананикаше някаква монотонна мелодия, може би само колкото за да не заспи. Каспар запристъпва крадешком и се озова точно зад него.

Някакъв полъх, смътен звук или просто интуицията накараха пазача да се обърне. Каспар замахна с все сила и го удари зад ухото. Пазачът се килна и Каспар го удари с юмрук в челюстта. Номадът се свлече на земята в безсъзнание.

Каспар знаеше, че свободата му се измерва в секунди, така че бързо смъкна връхната дреха на пазача и взе меча му. Но краката на мъжа бяха по-малки от неговите и ботушите му се оказаха безполезни.

Той изруга наум войника, който му беше взел ботушите, когато го плениха. Не можеше да избяга бос. Цял живот беше носил удобни ботуши, а от малкото, което бе видял от терена на тази страна, той изглеждаше каменист и безмилостен. Бе видял една малка горичка, когато магьосникът го остави тук, но се съмняваше, че горичките тук са гъсти и че ще може да се крие в тях. А и трябваше да избяга далече от тези номади. Единствената му възможност да се спаси бе да си намери ботуши по мярка и да се окаже на колкото може повече разстояние оттук, преди те да се събудят, дори евентуално да стигне до скалистия хребет, където конете нямаше да могат да го последват.

Постоя мълчаливо за миг, след което тихо забърза към най-голямата шатра. Стиснал меча, предпазливо се приближи от страни. Отвътре се чуваше хъркане. Като че ли на двама души — мъж и жена. Влезе. В сумрака не можеше да види почти нищо, затова изчака, докато очите му се приспособят. След миг успя да види трети човек близо до лявата страна на шатрата — явно дете.

Видя и ботуши до едно ковчеже, където главатарят най-вероятно държеше личното си съкровище. Приблужи се дебнешком като котка, нехарактерно за толкова едър мъж като него. Безшумно взе ботушите и се увери, че ще му станат, после запристъпва заднешком към изхода. Спря. Разкъсваха го колебания. Беше почти сигурен, че ще го заловят отново, а вероятно и ще го убият, ако не намери някое предимство. Но какво? Докато размисляше, изтичаха ценни мигове, време, което така и нямаше да може да си върне, колкото и да бързаше да се отдалечи възможно повече от лагера.

Нерешителността обаче не беше в характера му. Той се огледа пак и видя оръжията на главатаря точно там, където очакваше, че

трябва да са — да са му подръка в случай на беда. Прокрадна се безшумно до спящата двойка и измъкна камата на водача на стана. Беше дълга, с широко острие, направена с една-единствена цел — да разпори човек в близък бой. Нищо изтънчено нямаше в оръжието и то му напомни за камите, носени от номадите в пустинята Джал-Пур в Кеш. Зачуди се разсеяно дали тези хора не са някак свързани. Езикът на Джал-Пур беше различен от кешийския, но квеганският бе някогашен диалект на кешийски, а в езика на тукашните хора се долавяше смътно сходство.

Прокрадна се към изхода. Погледна в тъмното към детето. На смътната светлина не можа да прецени дали е момче, или момиче: косата бе дълга до раменете, но лицето на детето беше извърнато настрана. С бърз замах Каспар заби камата през платнището и в пръстта. Смътният звук накара детето да се размърда, но то не се събуди.

Каспар излезе. Бързо се огледа и видя каквото му трябваше — пълен мях. После погледна с копнеж към коневръза, но се отказа. Един кон щеше да му предложи повече шанс за оцеляване, но при опита да го оседлае най-вероятно щеше да разбуди някого, а какъвто и шанс да му спечелеше предупреждението в шатрата, открадването на кон от тези хора щеше да го заличи.

Тръгна безшумно от малкото номадско селище към хълмовете. Видяното, преди да го пленят, му подсказваше, че теренът е каменист и че конниците може би няма да са склонни да го преследват, ако пътят се окаже прекалено труден. А може би и посланието му щеше да ги спре.

Защото, освен ако главатарят им не се окажеше глупак, щеше да разбере какво е направил Каспар. Камата до детето щеше да му каже: „Можех да убия теб и семейството ти, докато спяхте, но ви пощадох. Сега ме оставете на мира“.

Надяваше се, че главатарят ще го разбере.

Утрото го застигна, докато се катереше по разядени скали високо сред хълмовете. Нямаше почти никакво укритие и той запъхтян се мъчеше да се изкачи по-нагоре.

Все още виждаше бивака долу, макар шатрите да изглеждаха вече като няколко смътни точки сред широката долина. Долината бе задънена: просторна равнина, оградена от едната страна от накъсани хълмове с плато срещу тях. От третата страна в далечината се издигаше планинска верига. Увенчаните със сняг върхове подсказваха, че е трудна за преминаване. Военният в него се възхити на естествената укрепеност на района, особено ако някой решише да вдигне укрепление там, където се намираше лагерът на номадите. Но след като огледа хоризонта, разбра, че тук няма нищо за защитаване.

Долината явно беше безводна. Дърветата, покрай които бе минал, бяха непознати. Но бяха криви и чворести, с твърда черна кора и бодли и явно им трябваше много малко вода, за да оцелеят. Накъдето и да погледнеше, виждаше само камъни и прах. Долината долу и процепът между скалите му подсказваха, че тук някога е текла река. Земно разместване или промяна в климата бе довело до пресъхването ѝ и сега единствената функция на старото русло бе да очертае път за бърз преход за конници между едно място и друго, и двете — неизвестни за Каспар.

Далечни звуци го предупредиха, че бягството му най-сетне е разкрито, и той се закатери по-бързо, замаян и изтощен. Не беше ял от близо два дни, според това как пресмяташе времето. Довлекли го бяха пред Талвин Хокинс и съюзниците му във вериги през нощта и го пренесоха тук на разсъмване. Трябваше наистина да е на другия край на света.

Беше гладен и изтощен. За меха беше вързана торбичка с парче сушено месо и сухар, но щеше да ги изяде, когато му останеше време: засега гледаше да се отдалечи колкото може повече от номадите.

Добра се до един рид, по чието било минаваше пътека. Обърна се и погледна към далечния лагер. Шатрите бяха прибрани и малките точици, за които реши, че са хора и коне, се движеха бавно. По нищо не личеше, че са тръгнали да го преследват. Постоя малко, колкото да си поеме дъх и да огледа пътеката.

Беше доста широка, почти път. Клекна, за да я разгледа внимателно. Да, това беше стар път. Тръгна по него и скоро стигна до скална стена, по която личаха белези от каменоделски сечива. Седна на сянка под скалата и изяде сухара и половината месо. Изпи една трета от водата и се отпусна да отдъхне.

Като че ли бе успял да избяга и като че ли посланието му до главатаря бе разбрано. Нямаше разпръснали се да търсят ездачи, нито следотърсачи се катереха по хълмовете под него. Не се налагаше да се тревожи от преследване.

Въздухът беше сух. Той прецени местоположението си по изгрева. Намираше се навярно на някогашен военен път, изоставен по една или друга причина. Околността беше сурова и негостоприемна, тъй че нямаше защо някой да я владее. Пътеката може би беше служила някога за главен път на държава, отдавна отказала се от владението си над този район.

Разбираше, че горещината през деня ще е жестока, така че се огледа за заслон. Заслон обаче не се виждаше. Реши да повърви известно време по стария военен път — ако не друго, предлагаше му поне позиция за наблюдение. Позволи си още една дълга глътка вода и запуши меха. Нямаше представа колко време ще мине, преди да намери вода.

Откъслеците от разговора, който бе подслушал през нощта, го навеждаха на мисълта, че водата е повод за загриженост и за номадите. Реши, че са се запътили към някой извор, така че тръгна по пътя успоредно на тях.

След час забеляза, че разстоянието между него и номадите се увеличава. Те яздеха бавно, но по равен терен, докато той трябваше да се провира между нападали камъни. Пътят продължаваше равно по десетина-петнайсет разтега, след което се прекъсваше от цепнатини, срутени камъни и ровини, причинени от свличания по склоновете. Веднъж му се наложи да се спусне доста надолу, за да заобиколи един срутен участък.

Към обяд вече беше сериозно изтощен. Свали ризата си и я уви около главата си. Не знаеше откъде го знае, но смътно си спомняше, че като момче беше чул някой да казва, че тялото може да издържи на слънчевия пек, стига главата да е покрита. Отпи още глътка вода и задъвка останалото месо. Беше много кораво и ужасно солено. Удържа на жаждата да отпие повече, решен да си позволи само още една глътка, след като свърши с месото.

Доста време му отне, докато го сдъвче, но най-сетне го привърши и удари дългата глътка. Огледа околността.

Беше ловец. Може би не чак ловец като Талвин Хокинс, но познаваше достатъчно дива пустош, за да разбере, че положението му е бедствено. Какъвто и дъжд да навестяваше този суров край, правеше го много рядко, тъй като не се виждаха никакви следи от растителност освен бодливите дървета, осяели нарядко пейзажа. Под скалите, на които седеше, нямаше, трева, която да си пробива път през цепнатините, а когато обърна един голям камък, видя, че няма нито мъх, нито лишей, който да расте отдолу. Тази земя беше суха. Ужасно суха.

Очите му проследиха хребета, по който вървеше, и той видя, че продължава на юг. На изток не се виждаше нищо освен скалиста равнина, на запад беше безводната долина. Реши да продължи още известно време по пътя и да търси всичко, което може да го опази жив. Номадите вървяха на юг и дори да не знаеше нищо друго, Каспар знаеше поне, че рано или късно ще стигнат до вода. А за да оцелее, му трябваше вода.

Защото точно това бе задачата сега: да оцелее. Имаше и други амбиции — да се върне в Опардум, да си върне трона на Оласко и да отмъсти на предателите капитан Куентин Хавревулен и Талвин Хокинс, бивши негови слуги. Докато вървеше, му хрумна една мисъл. Всъщност те двамата май не бяха предатели, след като ги беше осъдил на затвор на острова, известен като Крепостта на отчаянието. Но това бяха подробности — той искаше смъртта им.

Щеше да му се наложи да събере верни сили, за да си върне цитаделата. Талвин Хокинс най-вероятно бе принудил сестра му Талия да се омъжи за него, взел беше трона, а Хавревулен почти със сигурност бе станал негов главнокомандващ. Но той щеше да намери хора, които не са забравили, че тъкмо той е законният владетел на Оласко, и щеше да ги възнагради щедро, след като си върнеше властта.

Умът му кипеше и той нахвърляше в главата си план след план, докато се тътреше бавно по стария път. Но какъвто и план да се оформяше, първо трябваше да преодолее няколко сериозни препятствия. Като се почнеше с това, че се намираше в неподходящия край на света. Това означаваше, че ще му трябва кораб и екипаж, а това означаваше пари. А за да събере пари, трябваше да измисли начин да ги спечели или да ги вземе отнякъде. А това означаваше да намери

цивилизация и ли каквото там можеше да мине за цивилизация на този континент. А да намери хора означаваше да оцелее.

Слънцето стигна зенита и точно сега оцеляването изглеждаше невъзможно. Нищо не се движеше, накъдето и да погледнеше, освен облачето прах долу, издаващо групата номади.

Прецени обаче, че стоенето на място само гарантира смъртта му. Трябваше да продължи да върви, докато има сили.

Тръгна отново.

ГЛАВА 2

ОЦЕЛЯВАНЕ

Каспар лежеше и умираше.

Беше се подслонил под една скална издатина, за да се скрие от следобедното слънце. Три дни беше вървял по пътя и тази заран водата му бе свършила. Беше замаян и объркан и беше легнал в сянката, за да изчака най-голямата жегата да отмине.

Знаеше, че ако не намери вода до вечерта, най-вероятно утре на разсъмване няма да се събуди. Устните му бяха напукани, лицето му се белеше. Лежеше по гръб и се мъчеше да не обръща внимание на болката от мехурите по раменете си. Твърде уморен беше, за да позволи на болката да му досажда. Освен това болката поне му показваше, че все още е жив. Щеше да изчака, докато слънцето се смъкне на запад, и щеше да слезе в равнината. Пейзажът беше гол и безмилостен: натрошени камъни и твърда пръст във всички посоки. Разбираще, че магьосникът, който го бе прехвърлил тук, му беше дал съвсем малък шанс да оцелее. Това си беше пустиня във всяко отношение, нищо, че ѝ липсваха пясъците, с които обикновено се свързва тази дума.

Малкото дървета, на които се беше натъквал, бяха безжизнени и сухи и под камъните около корените им нямаше и следа от влага. Един от учителите му му беше казвал преди години, че дори в пустинята под повърхността може да се намери вода, но Каспар бе сигурен, че тук вода няма. Каквито и потоци да бяха красили тази околност преди векове, всякаква вода отдавна беше изчезнала. Ако изобщо беше останала някаква, тя щеше да е в онези оврази долу, които вече бяха неговата цел, под напуканата повърхност, към която се тътреше. Опита да си поеме дъх. Колкото и дълбоко да вдишваше, като че ли все не поемаше достатъчно въздух. Знаеше, че това е поредният симптом за окаяното му състояние.

Никога не беше виждал толкова пусто място. Големите пясъчни дюни на Джал-Пур в Северен Кеш му бяха изглеждали екзотични,

място наменящи се форми, истинско пясъчно море. Беше момче тогава, с баща си и с голяма свита слуги от имперския кешийски двор, готови да угодят на всяко негово желание, сред подвижно селище от пъстроцветни шатри и разкошни павилиони. Докато баща му ловуваше легендарните пясъчни гущери на Джал-Пур, слугите стояха наблиз с освежителни напитки, ароматизирани с дъхави билки или плодов извлек, държаха ги в сандъци, натъпкани със сняг от планините. Всяка нощ имаше пир със студен ейл и вино с подправки.

Само мисълта за онези питиета му причини почти физическа болка. Насочи отново трескавата си мисъл към сегашния момент.

Тук също имаше цветове, но съвсем не толкова привлекателни за окото, само груба охра, мръсно жълто, червеното на ръждясало желязо и жълтеникаво, обагрено със сиво. Всичко беше покрито с прах и никъде не се виждаше и намек от зелено или синьо, подсказващ за вода, макар да бе забелязал смътен блясък на северозапад, който можеше да е отражение на вода в горещия въздух.

Само веднъж бе ходил на лов в горещите земи на Кеш, но помнеше всичко. Кешийците бяха потомци на ловци на лъвовете, гъмжали преди векове около голямото езеро Дълбините на Оверн, и бяха съхранили традициите си. Старият водач Кулмаки го съветваше: „Гледайте за птици по залез-слънце, млади господарю, защото те ще летят за вода“. От два дни напразно оглеждаше хоризонта — нито една птица не бе видял.

Лежеше изтощен, губеше съзнание и се свестяваше отново, умът му гъмжеше от трескави сънища, спомени и видения.

Спомни си деня, когато баща му го взе на лов за първи път, деня, в който му позволиха да придружи мъжете. Излязоха за глигани. Каспар едва имаше сила да държи тежкото копие. Яздеше близо до баща си, когато той свали първите два глигана, но после се озова срещу своя, поколеба се и глиганът избегна широкото тежко острие. Погледна през рамо, видя неодобрението в очите на баща си и препусна след глигана през храсталаците, без да се подчини на предупредителния вик на старшия на лова.

В преследването направи всички възможни грешки, но все пак, когато баща му и другите дойдоха, стоеше, без да обръща внимание на раната на крака си, изправен триумфално над поваленото на земята животно. Старшият на лова довърши ранения глиган с една точна

стрела, а бащата на Каспар побърза да превърже ранения крак на сина си.

Гордостта, която този път Каспар видя в бащините очи, въпреки упреците за глупавите му действия, дамгоса момчето за цял живот. „Никога не се страхувай“. Знаеше, че независимо от всичко всеки избор трябва да се прави храбро, иначе всичко ще е изгубено.

Помнеше и деня, в който мантията на властта бе паднала на плещите му и той стоеше смълчан, хванал малката си сестричка за ръка, докато жреците палеха погребалната клада. Докато димът и пепелта се издигаха към небесата, младият херцог на Оласко отново се закле да е безстрашен във всичко и да брани своите хора все едно е изправен срещу онзи глиган.

Но някъде всичко бе тръгнало на провал. Търсенето на подобаващо място под слънцето за Оласко се бе превърнало в гола амбиция и Каспар бе решил, че трябва да стане крал на Ролдем. Беше осмият поред за наследството на трона, така че няколко злополуки и преждевременни умирания бяха единственото необходимо нещо, за да обедини всички разпокъсани държавици на Изтока под знамето на Ролдем.

Докато лежеше и мислеше за това, баща му изведнъж се появи и за миг Каспар се зачуди дали не е умрял и дали баща му не е дошъл, за да го отведе до Залата на смъртта, където Лимс-Крагма да претегли стойността на живота му и да му избере място на колелото за следващото му обръщане.

— Не ти ли казах да си предпазлив?

Каспар понечи да заговори, но гласът му едва излезе на хриплив шепот:

— Какво?

— От всички слабости, обсебващи човек, суетата е най-гибелната. Защото заради суетата един мъдър човек може да се превърне в глупак.

Каспар се надигна рязко, но баща му беше изчезнал.

В трескавото си състояние не можеше да проумее какво означава видението с баща му, макар нещо да му подсказваше, че е важно. Нямаше време да разсъждава над това. Знаеше, че не може да чака до залез-слънце, животът му вече се измерваше в минути. Затътри се отново през камънаците към равнината — знойната мараня се вдигаше

от сивите и охрени скали — залиташе по натрошените камъни, огладени от някогашните води.

Вода.

Виждаше нереални неща. Знаеше, че баща му отдавна е умрял, но ето, че духът му сякаш крачеше пред него.

— Твърде много вяра влагаше в онези, които ти казваха, че желаното от теб е истина, и пренебрегваше онези, които се опитваха да ти кажат кое е истина.

— Но бях сила, вдъхваща страх!

Думите излязоха в неразбираемо ръмжене.

— Страхът не е единственият инструмент на дипломация и управление, синко. Лоялността се ражда от доверие.

— Доверие! — извика Каспар и гласът му излезе на хрип, сякаш думата дращеше, за да се измъкне от раздраното му гърло. — Не вярвай никому! — Спря, залитна и посочи обвинително баща си. — Ти ме научи на това!

— Сгрехих — отвърна с тъга привидението и изчезна.

Каспар се огледа и видя, че се е запътил общо взето в посоката, където бе видял отразения блясък. Продължи да се тътри напред. Бавно преполови разстоянието, после преполови и оставащото.

Умът му продължаваше да витае като в мъгла, съживяваше събития от детството му, а после — от упадъка на управлението му. Млада жена, чието име не можеше да си спомни, се появи пред него, повървя бавно около минута и изчезна. Коя ли бе? После си спомни. Дъщеря на търговец, момиче, което бе намирал за красиво, но баща му бе забранил да се ожени за нея. „Ти ще се ожениш по държавни съображения — каза му. — Вземи я в леглото си, ако искаш, но остави всякакви глупави мисли за любов“.

Момичето се бе омъжило за друг.

Съжаляваше, че не можеше да си спомни името ѝ.

На няколко пъти пада на колене, надигаше се единствено със силата на волята си. Минути, часове, дни минаваха, нямаше как да знае кое. Усещаше, че животът му започва да гасне.

Примига, осъзнал, че денят привършва и че се намира в малко дере и върви надолу.

И тогава го чу.

Птичи зов. Съвсем кратичко чуруликане, но все пак — птичи зов.

Насила се измъкна от летаргичния унес и замига. Помъчи се да прочисти размътения си поглед... и отново чу птицата. Кривна глава и се заслуша — и я чу за трети път.

Затътри се към звука, без да обръща внимание на коварния терен.

Под ходилата му се появи корава трева и умът му се вкопчи в този факт: щом имаше трева, и вода трябваше да има под нея. Огледа се, не видя никаква вода, но пък видя напред малка горичка. Заклатушка се към нея, падна на колене, след това — по лице.

Лежеше задъхан. Усещаше влагата на стръковете по лицето си. Зарови немошно в тревата, пръстите му задрачиха рохкавата пръст. Усети влага отдолу. С последните си трохи воля коленичи и извади меча си. Хрумна му странната мисъл, че ако старият му учител по оръжие можеше да го види, че използва меча си така, щеше да го набие, но я прогони и заби острието в пръстта. Закопа.

Ровеше със сетни сили, с почти истерична решимост, копаеше и хвърляше буците настрана бързо като язовец. После подуши. Миризмата на мокро бе последвана от блясък на влага по острието.

Бръкна в дупката и напипа кал. Хвърли меча настрана и зарови с голи ръце. Накрая пръстите му се добраха до водата. Беше разкаляна и миришеше на глина, но беше вода. Сви шепа, загреба, вдигна я към напуканите си устни и отпи. Избърса с мократа си длан врата и лицето си, после отново и отново вдигаше шепа към устата си и пиеше. Представа нямаше колко пъти го направи, но най-сетне рухна, главата му се удари в земята, очите му се подбелиха й съзнанието избяга.

Птицата пристъпи колебливо към зърнцата, сякаш усещаше дебнешката я опасност. Каспар наблюдаваше мълчаливо, легнал по корем в една падина на няколко стъпки встрани, прикрит зад трънливия храст, как птицата — някакъв вид дива кокошка, непознат за него — кълвеше зърната, после вдигаше клюн и ги гълташе.

Беше се съвзел достатъчно от изпитанията, та на заранта да се довлече в заслона си и го оставяше само за да пие от импровизирания си кален „кладенец“. Всеки път водата излизаше все по-трудно и той знаеше, че този жалък източник скоро ще се изчерпи. Решил бе в ранния следобед да навлезе по-навътре в оврага, да види накъде води и да намери друго място, където да разкопае за вода.

Някъде към залез-слънце намери дървото. Нямаше име за него, но раждаше плодове с твърда кора. Той срязва няколко и откри, че вътрешността май става за ядене. Беше пихтиеста и блудкава и вкусът едва ли щеше да зарадва чревоугодник, но той беше отчаян. Изяде обаче само няколко хапки въпреки убийствения си глад и зачака.

Изглежда, не бяха отровни. Изяде няколко, после дойдоха спазмите. Може и да не бяха отровни, но дразнеха стомаха. Или пък дните без храна бяха направили стомаха му по-деликатен.

Каспар винаги беше имал здравословен апетит и никога не бе изпитвал по-настойчив глад от този след пропускане на обяд, заради лов или отплаване от брега. В бащиното му домакинство все му се чудеха, когато настояеше за ядене, и сега се засмя наум, като си представи как ли щяха да реагират при сегашните обстоятелства. Смахът му замря, след като си спомни, че най-вероятно всички те вече бяха мъртви.

Птицата се приближи.

Каспар беше подредил зърната в редица, водеща към клопка, която бе направил с подръчни материали. Много болезнено беше оплел здрави нишки от плода на странен на вид кактус. Хитрина, която му бе показал навремето кешийският му водач. Разкъсваш пъпката от единия край, дърпаш силно и изваждаш острия шип, закрепен за дълга нишка.

— Игла и конец на самата природа — така бе казал водачът.

Беше се помъчил доста, но накрая върза конец, два пъти по-дълъг от ръката му. Ръцете му бяха покрити с порязвания и убождания чак до раменете, но все пак бе направил капан от покритите с тръни клони на местните растения.

Нужна му беше всяка троха воля, за да остане безшумен и неподвижен, докато птицата се приближаваше към капана. Вече беше запалил малък огън, който сега бе почти на жар. Устата му бе пълна със слюнка в очакване на печената кокошка.

Птицата не му обръщаше внимание, кълвеше си семената едно по едно. Направи още една крачка към следващото. За миг Каспар се поколеба, жегнат от съмнението. Изпитваше почти убийствен страх, че птицата някак може да се измъкне и той ще издъхне от глад в това пусто място.

Кокошката подхвърли зърното във въздуха и то падна толкова далече от капана, че Каспар направо се отчая. Но когато дръпна

нишката, капанът падна точно върху птицата.

Тя запърха и зацвърча, мъчеше се да се измъкне изпод решетката от тръни. Каспар изтърпя убожданията от твърдите като желязо шипове, надигна решетката, бръкна под нея и сграбчи птицата.

Откъсна ѝ главата и още преди да се е върнал при огъня, вече скубеше перата. Корменето с върха на меч се оказа мръсна работа. Съжали, че не бе взел и камата, вместо да предупреждава с нея номадския главатар.

Най-сетне птицата беше очистена и набучена на шиша и той почна да го върти над огъня. Едва успяваше да се сдържи да я изчака да се доопече. Минутите се точеха. Спазмите в стомаха му този път бяха по-скоро от предвкушването, отколкото от нещо друго.

През живота си бе развил здрава самодисциплина, но да не се нахвърли върху недоопечената птица се оказа най-тежкото изпитание, което помнеше. Знаеше обаче опасностите от ядене на сурово месо. Едно преяждане, довело до отравянето на един младеж, му бе оставило незаличим спомен.

Най-сетне прецени, че печенето е приключило, и без да обръща внимание на паренето, заяде лакомо. Оглозга всяка костичка. Беше най-хубавото ядене, на което помнеше да се е наслаждавал, но само разпали още повече апетита му. Изправи се и се огледа, сякаш очакваше да види друга птица, готова да я хванат и да я изядат.

И видя момчето.

Беше на не повече от седем-осем години. Носеше домашнотъкани дрехи и сандали, цялото в прах. Имаше едно от най-красивите детски лица, които Каспар бе виждал, и много сериозно. Беше тъмнорусо и го гледаше с ококорените си светлосини очи.

Каспар остана неподвижен поне минута... а после момчето се обърна и побягна.

Каспар закрачи след него, но беше изтощен от глад и лишения. Единственият му стимул, бе, че момчето можеше да вдигне на крак баща си или мъжете от селото си, а макар Каспар да не се боеше от никого на този свят, съзнаваше, че е твърде отслабнал, за да се справи в битка с повече от един мъж.

Стараше се да държи детето в полезрението си, но то скоро изчезна в някакъв овраг между канарите. Каспар го проследи, колкото можа, после спря. Виеше му се свят. Стомахът му изръмжа, той се

оригна и седна. Опипа гърдите си и се изсмя при мисълта как ли изглежда. Бяха минали само... колко? Шест или седем дни, откакто го бяха пленили в цитаделата му в Оласко, но вече напипваше ребрата си. Убийственият глад беше взел своята дан.

Успокои се, бавно се изправи и заоглежда за следи. Беше може би един от най-добрите следотърсачи поне сред благородниците в Източните кралства. Не беше лишен от суети, но умението му в проследяване и лов не беше между тях. Наистина беше много добър. Видя следи от драскане по скалите, а когато се изкатери, видя и пътеката.

Също като древния изоставен път, и това беше стар път, направен преди векове от коли и фургони, но сега явно се използваше само от животни и малко хора. Видя дирите на момчето и тръгна по тях.

Досмеша го при мисълта, че единственият друг познат му благородник, притежаващ неотстъпващи на неговите умения като ловец, е Талвин Хокинс, човекът, който му бе отнел всичко скъпо. Спря и си пое дъх. Нещо не беше наред. Главата му бе замаяна, мислите му — разсеяни. Малките плодчета и мършавата птица не бяха достатъчни, за да го опазят повече от полужив. Мислите му кръжаха безразборно и това бе също толкова обезпокоително, колкото и непрестанният глад и прах.

Тръсна глава, за да проясни ума си, и продължи напред. Насочи с воля мисълта си към някакво подобие на яснота и се замисли за Тал Хокинс. Разбира се, че действията му бяха оправдани, след като Каспар го беше предал. Доловил беше нарастващото привличане на сестра си към младия благородник от Островното кралство. Лично за него Хокинс се бе оказал обаятелен и той се възхищаваше на уменията му като саблъор и като ловец. Пак спря. Защо всъщност бе избрал да направи точно Хокинс жертва на плана си да убие херцог Родоски от Ролдем? Тогава идеята му се беше сторила добра, но сега се чудеше как е стигнал до това решение. Хокинс се бе оказал способен слуга, а в добавка беше наел онзи жилав стар убиец, Амафи. Бяха впечатляваща двойка и от самото начало бяха доказали качествата си. И въпреки това той бе решил да хвърли цялата вина за покушението над Родоски върху Хокинс.

Поклати глава. Откакто бе напуснал Оласко, на няколко пъти бе имал чувството, че нещо вътре в него се е променило, нещо много

повече от справянето с бедствените обстоятелства. След миг се сети, че тъкмо приятелят му Лесо Варен му беше подхвърлил, че Тал Хокинс може да представлява заплаха.

Примига и осъзна, че умът му отново се е зареял. Насочи вниманието си към това да намери момчето, преди да бъде вдигната тревога. Нямаше никакви следи от селище наблизо и затова той реши, че момчето може да е далече от дома си. Съсредоточи се върху дирите му и продължи по тях, закрачи по-бързо, подтикван от безпокойството.

След около половин час подуши дима. Пътеката го бе отвела долу в някакво дефиле, но вече се изкачваше нагоре и след като заобиколи няколко високи скали, той видя фермата. В двора имаше две кози, а отвън няколко крави, странна порода с дълги извити рога и бяла козина, изпъстрена с кафяви петна. Пасяха в зелената ливада. Зад ниска постройка от плет и кал вятърът полюшваше стръкове: жито, прецени той. А пред постройката се виждаше кладенец!

Той забърза към него и щом стигна, издърпа вързаното с въже ведро. Водата беше бистра и студена и Каспар се напи до насита.

Когато най-сетне пусна ведрото във водата, видя на прага на постройката жена, а момчето надничаше иззад нея. Беше насочила към него арбалет. Лицето ѝ бе изопнато в решимост, със сключени вежди и присвити очи, със стиснати зъби. Каза нещо на същия език, на който говореха номадите — и явно беше предупреждение.

Каспар заговори на квегански, с надеждата, че жената може би ще схване някоя и друга дума или поне ще долови намеренията му от тона му.

— Нищо лошо няма да ви направя — каза бавно. — Обаче съм гладен. — Имитира с жестове ядене, след това посочи към къщата.

Жената изджавка нещо в отговор и му посочи с арбалета да се маха. Каспар имаше достатъчно опит като ловец, за да знае, че с женска, която пази рожбата си, трябва да си много предпазлив.

Бавно се приближи и отново ѝ заговори, пак така бавно.

— Нищо лошо няма да ви направя. Искам само да ям. — Разпери ръце, с дланите навън.

А след това миризмата го удари в ноздрите. Вътре нещо се печеше и мирисът направо го порази: хляб! И яхния, или супа!

Каза кротко:

— Ако не хапна нещо, все едно съм умрял, жено. Тъй че ако си решила да ме убиеш, по-добре го направи веднага и да се свършва!

Рефлексите му го спасиха, защото тя се поколеба за миг, преди да свие пръстите си на спусъка на арбалета. Каспар се хвърли наляво и стрелата разцепи въздуха там, където беше стоял допреди миг. Той се превъртя, изправи се и се втурна напред.

Щом разбра, че стрелата не е улучила, жената вдигна арбалета като тояга. Стовари го с все сила в рамото на Каспар, докато той връхлиташе през вратата.

— По дяволите! — изрева той, хвана я за кръста и я събори на пода.

Момчето извика яростно и започна да го удря. Беше малко, но удряше силно. Каспар беше затиснал борещата се и стискаше здраво ръката ѝ с арбалета. Изви я и тя изпищя и го пусна. Той се изправи тъкмо навреме, преди момчето да му пръсне мозъка с един тежък тиган.

Сграбчи го за китката, изви я и малкият изрева и пусна тигана.

— Стига! — ревна Каспар.

Извади меча си и посочи жената на пода. Момчето замръзна, с изопнато от ужас лице.

— Е, добре — измърмори той, отново на квегански. — Казвам ви още веднъж: няма да ви направя нищо лошо. — След това много показно прибра меча в ножницата, мина покрай жената, вдигна арбалета и го подаде на момчето. — Иди навън, намери я тая проклета стрела и виж дали можеш да заредиш арбалета. Ако си решил да ме убиеш, пробвай, няма да ти се разсърдя.

Вдигна жената да стане и я огледа. Беше костелива, но веднага разбра, че е била красива някога, преди тежкият живот да я състари. Не можеше да прецени на тридесет ли е, или на четиридесет, лицето ѝ бе като кафява щавена кожа от слънцето. Но очите ѝ бяха живи и яркосини, и владееше страха си. Каза ѝ тихо:

— Хайде, дай ми да ям. И я пусна.

Момчето стоеше като замръзнало, стиснало арбалета. Каспар се огледа. Имаше само една стая, но в дъното беше изпъната завеса, зад нея сигурно спеше жената. Видя зад постелята ѝ малка ракла. Друга постеля беше навита под масата пред завесата. Имаше две столчета. Имаше и някакъв грубо скован долап до откритото огнище, над което

къкреше котле яхния. Жената току-що бе изпекла хляб и Каспар грабна един от още вдигащите пара самуни. Отчупи огромен залък и го натика в устата си. После седна на едното столче, погледна намръщената жена и каза:

— Съжалявам, че се държах малко грубо, но предпочитам грубите маниери пред смъртта от глад.

Задъвка и се усмихна.

— Ммм, вкусно. — Посочи котлето. — Искam и яхния.

Жената се поколеба, после пристъпи към огнището, взе черпака, напълни една купа и я сложи пред Каспар. Даде му дървена лъжица.

— Благодаря.

Тя отстъпи назад и прегърна момчето, притисна го до себе си. Каспар изяде яхнията и преди да помоли за още, ги погледна. Квеганският явно не вършеше работа, но беше най-близкият език до онова, което бе чул от говора на номадите. Посочи гърдите си и рече:

— Каспар.

Жената не реагира. Той посочи към тях и каза:

— Вие как се казвате?

Жената можеше и да е изплашена, но се оказа, че не е глупава. Отвърна му:

— Йойхана.

— Йоана — повтори Каспар.

Тя го поправи:

— Йойхана.

И той долови тихото придихание след първата сричка.

— Йой-хана — каза бавно Каспар и тя кимна, все едно беше почти точно.

Той посочи момчето.

— Йорген — последва отговорът.

Каспар кимна и повтори името. Сипа си втора купа и се наведе над нея, но се усети, че всъщност яде вечерята им. Погледна ги, после изсипа обратно купата в котлето. Задоволи се само с още хляб, посочи ги и каза:

— Яжте.

Махна им да дойдат на масата.

— Яжте — повтори тя и Каспар разбра, че думата е същата, само че с друг изговор. Кимна й.

Тя предпазливо подбутна момчето към масата, а Каспар стана и отиде до вратата. Видя едно празно ведро, вдигна го и го постави на пода като импровизиран стол. Момчето го наблюдаваше със сериозните си очи, а жената непрекъснато го поглеждаше, докато слагаше храна на детето.

След като и двамата седнаха, Каспар заговори:

— Е, Йойхана и Йорген, аз съм Каспар и допреди няколко дни бях един от най-могъщите хора на другия край на този свят. Паднах до това мизерно състояние, но въпреки окаяния ми вид все пак съм това, което казах.

Гледаха го неразбиращо. Той се засмя тихо.

— Е, добре. На вас не ви трябва да учите квегански. Аз трябва да уча езика ви. — Чукна ведрото, на което седеше, и каза:

— Ведро.

Жената и синът ѝ мълчаха. Каспар стана, посочи ведрото и повтори думата. После ги посочи и отново махна към ведрото.

— Как наричате това?

Йорген най-сетне разбра и каза някаква дума. Не приличаше на нищо, което Каспар бе чувал. Той я повтори, а момчето кимна.

— Добре, все е някакво начало — каза бившият херцог на Оласко. — Може би докато дойде време за спане, ще ми поговорите достатъчно, за да ме убедите, че няма да ми прережете гърлото, докато спя.

ГЛАВА 3

ФЕРМА

Каспар се събуди на пода на малката колиба. Беше спал до вратата, за да попречи на Йорген или майка му да избягат. Надигна се на лакът и се огледа в ранния утринен здрач. Имаше само едно прозорче близо до комина вдясно, тъй че в стаята все още беше доста тъмно.

Момчето и жената се бяха събудили, но не бяха помръднали от постелята си.

— Добро утро — каза им Каспар и се изправи. Беше прибрал арбалета и всякакви други прибори, които можеха да нанесат сериозна рана, и ги беше струпал на купчина далече от тях. Доверяваше се на инстинктите си на ловец и воин, че ще го събудят, ако някой от неохотните му съжители се опита да му навреди, така че беше спал добре.

Започна да връща приборите по местата им. Щяха да трябва на жената в работата ѝ. Предния следобед и вечерта беше прекарал в сочене на предмети и питане за имената им — бавно разнищваше този нов език. Научил бе достатъчно, за да приеме, че диалектът им е свързан с древния кешийски, говорен в района на Горчивото море преди векове. Бе изучавал имперската история толкова, колкото задължаваха всяко благородно момче, и смътно помнеше упоменавания за някаква религиозна война, принудила кешийски бежанци да отплават на запад. Явно някои от тях бяха слезли на този бряг, някъде наблизо.

Винаги беше имал усет за езици, макар сега да съжаляваше, че не бе отделил повечко време в говорене на квегански — издънка на същия кешийски диалект, който говореха потомците на този народ. Все пак вече се справяше доста добре, което щеше да му е от полза, ако решише да се задържи за по-дълго в тази ферма.

Погледна момчето и каза:

— Можеш да излазиш.

Момчето се надигна.

— Мога да изляза?

Каспар разбра грешката си и се поправи:

— Имам предвид да излазиш от постелята, но ако искаш да излезеш навън, направи го. — И му махна към вратата.

Йорген сигурно беше очаквал, че ще бъде набит или убит, а Йойхана — че ще я изнасили. Не че не беше достатъчно привлекателна, макар и със загрубяла от слънцето и вятъра кожа, длъжен бе да признае Каспар, но той не обичаше съпротивляващи се жени — да не говорим пък за онези, които се преструваха, че го желаят, заради богатството и властта му.

Жената стана и издърпа завеската настрана, а момчето нави постелята си и я прибра под масата. Каспар седна на едното столче. Жената отиде при огнището, разрови въглените и сложи дърва.

— Трябват ли ти дърва? — попита Каспар.

Тя кимна и каза:

— Ще ида да насека, след като издоя едната крава. Миналата седмица планинската котка й изяде телето.

— Котката притеснява ли ви?

Тя не го разбра, затова той опита другояче:

— Котката идва ли за още телета?

— Не.

— Аз ще насека дърва — каза Каспар. — Къде е брадвата?

— В... — Думата му бе непозната, затова той я помоли да я повтори. После разбра, че е странно произнесен вариант на кешийската дума за „сайвант“. Повтори я и рече:

— Ще работя за храната си.

Тя помълча, после кимна и каза:

— Няма хляб. Меся го вечер.

Той само кимна. И двамата знаеха защо не беше замесила вечерта. Беше седяла уплашена и чакаше да я нападне, а той непрекъснато задаваше странни и безсмислени въпроси за имената на разни неща.

Каза й бавно:

— Няма да направя нищо лошо нито на тебе, нито на момчето. Аз съм чужденец и трябва да се уча, ако искам да оживея. Ще работя за храната си.

Тя помълча, после го погледна за миг в очите. Като че ли най-сетне се убеди и кимна.

— Има малко дрехи, бяха на моя... — каза дума, която той не разбра.

— Твоя какво?

Тя повтори думата и каза:

— Моят човек. Бащата на Йорген.

Местната дума за съпруг, реши Каспар.

— Къде е той?

— Не знам — отвърна тя. — Преди три... — Отново нова дума, но той не си направи труда да я прекъсва. По-късно щеше да разбере дали има предвид дни, седмици или месеци. — Отиде на пазар. И не се върна. — Гласът ѝ бе спокоен и лицето безизразно, но Каспар долови сълзите в очите ѝ. — Търсих го три... — Отново неразбрана дума. — После си дойдох да се грижа за Йорген.

— Как се казваше?

— Бандамин.

— Добър човек?

Тя кимна. Каспар помълча. Знаеше, че тя сигурно се чуди какво ли щеше да стане, ако Бандамин си беше у дома, когато бе дошъл той. Каза само:

— Аз ще насека дърва.

Излезе и намери брадвата в сайванта до малка купчина цепеници. Видя Йорген да храни пилците и му махна да дойде при него. Посочи му смаляващата се купчина и каза:

— Скоро трябва повече.

Момчето кимна и заговори бързо, сочеше малката горичка отвъд ливадата. Каспар поклати глава и рече:

— Не разбирам. Говори по-бавно.

Ясно беше, че Йорген също не го разбира, затова Каспар забърбори рязко като момчето, след което заговори по-бавно. Лицето на малкия светна разбиращо и той каза:

— Сечем дърво там.

Каспар кимна и отвърна:

— След малко.

Все още беше изнемощял от преживелиците си от последните няколко дни, но успя да занесе в колибата достатъчно дърва, за да

поддържат огъня цяла седмица.

Когато остави и последните в коша до камината, Йойхана каза:

— Защо ти тука?

— Защото трябва да ям, за да живея.

— Не, не тук във фермата — каза тя бавно. — Имам предвид тук... — Махна с ръка в кръг, все едно сочеше целия район. — Ти си... — няколко непонятни за него думи — отдалече, нали?

— Чужденец — отвърна той. — Да, от много далече. — Седна на столчето. — Трудно е да се каже, без... Нямам ги думите... още. Но като ги науча, ще ти кажа.

— Истината?

Каспар се взря за миг в лицето ѝ и отвърна:

— Да, ще ти кажа истината.

Тя го погледна мълчаливо в очите. После кимна и отново се залови с работата си в кухнята.

Каспар стана и каза:

— Ще отида да помогна на момчето.

Излезе и видя, че Йорген се е запътил към ливадата. Спря за миг, осъзнал, че няма представа какво трябва да се свърши. Имал беше крепостни стопанства в Оласко, но най-близката ферма, която бе виждал, беше пътом, от гърба на коня. Имаше смътна представа какво произвеждат, но не и точно как. Изсмя се наум и тръгна след момчето. Реши, че ученето му няма да е толкова бързо, колкото му се искаше.

Смъкването на подсечено дърво се оказа доста по-трудно, отколкото бе очаквал. Като дете беше виждал само веднъж как се прави. Дървото за малко не падна върху него, което предизвика злорадството на Йорген, след като първоначалният му страх, че Каспар се е наранил, премина.

Каспар отсече клоните и след това нарязва ствола на удобни за пренасяне части и ги навърза с широките ремъци. Би трябвало да ги дърпа кон, но единственият кон на семейството се бе изгубил заедно с бащата на Йорген, тъй че му се наложи да свърши работата на коня, тоест да довлече дървата до къщата през мократа ливада. Напъваше се и дърпаше, а упоритите дърва се запъваха в земята и подскачаха при всеки напън.

Спря да си поеме дъх и каза на Йорген:

— Тежичко е.

Момчето се засмя.

— Казах ти, трябваше да насечем дървата и да ги пренесем едно по едно.

Каспар поклати невярващо глава. Едно дете да му казва какво да прави. Представата за това му беше толкова чужда, че я намираше едновременно и за забавна, и за дразнеща. Свикнал беше хората да му се подчиняват автоматично, да не казват нищо критично пред него. Напъна се отново в сбруята и измърмори:

— Ако Тал Хокинс и неговата пасмина можеха да ме видят сега, щяха да се изпотръшкат от смях.

Погледна Йорген, на когото явно му беше смешно, и се разсмя.

— Е, добре, прав си. Иди да вземеш брадвата и ще го насечем тук.

Йорген заситни обратно. Идеята да газии напред-назад през ливадата поне десет пъти никак не допадаше на Каспар, но без кон пък собствената му идея беше пълна глупост.

Беше във фермата вече от осем дни. Започналото с боязън от страна на момчето и майката съжителство бе улегнало до сравнително спокойни отношения. Самият той все още спеше до вратата, но вече не събираше нещата, които можеше да се окажат потенциални оръжия. Избрал си беше това място, за да осигури на Йойхана колкото може повече самостоятелност в едностайната колиба, а също така и от съображения за сигурност. Всеки, който се опитахе да влезе, първо щеше да се натъкне на него.

Представите му за околностите на фермата все още бяха смътни, но не се съмняваше, че непрекъснато ги дебнат опасности. Разбойници и мародерстващи наемнически чети явно не бяха нещо необичайно за района, но фермата все пак бе достатъчно отдалечена от стария главен път — онзи, по който беше вървял на идване, тъй че малцина пътници можеха да се натъкнат на нея.

Каспар разкърши рамене и се наслади на силата, натрупала се в мускулите му. Знаеше, че е загубил тегло през трите дни без храна и вода, а сега и от непрекъснатия селски труд. Едър и широкоплещест, бившият херцог на Оласко никога не се беше притеснявал от теглото си и си беше позволявал много храна и вино от най-отбрано качество.

Сега трябваше да носи дрехите на липсващия Бандамин, тъй като собствените му панталони вече му ставаха хлабави на кръста. Беше пуснал късо поддържаната си преди брада да расте, понеже нямаше нито бръснач, нито ножици, да не говорим за огледало. Всяка сутрин, преди да измие лицето си във ведрото с вода, поглеждаше отражението си и едва можеше да се познае — обгорял от слънцето, с буйна брада, а и лицето му бе отслабнало. Тук беше от по-малко от две седмици — как ли щеше да изглежда след месец? Дори не искаше да мисли за това. Смяташе да научи колкото може повече от тези хора, след което да си замине, тъй като бъдещето му не беше в селския труд, каквото и да му готвеше съдбата. Все пак понякога се чудеше как ли ще се оправя Йойхана, след като ги оставеше.

Йорген се опитваше да му помага, но беше само на осем години и си имаше свои момчешки интереси. Всекидневните му задължения включваха доенето на кравата, загубила телето си, храненето на пилците, оглеждането на оградите и други дребни неща, в които бе достатъчно опитен.

Йойхана се мъчеше да се справи с работата на мъжа си, но това не беше по силите на сама жена. Беше наистина работлива, но все пак не можеше да е на сто места едновременно. Все пак Каспар се възхищаваше на усърдието ѝ. Тя ставаше преди разсъмване и спираше да отдъхне чак след залез-слънце; стараяше се да поддържа стопанството точно както го беше оставил мъжът ѝ.

Каспар бе имал стотици крепостници из именията си, но никога не се беше замислял колко тежък е трудът им — приемаше плодовете на този труд за даденост. Вече обаче го ценеше високо. Йойхана и Йорген живееха доста добре в сравнение с повечето оласконски селянци, защото земята им си беше тяхна, и произвеждаха добра, годна за пазара реколта. Но като сравни тяхното положение с предишния си начин на живот, осъзна, че живеят на ръба на бедността. Колко ли победни трябваше да са селяните в неговата държава?

Неговата държава, помисли си той с горчивина. Рожденото му право бяха отнели и щеше да си го върне или да умре.

Йорген донесе брадвата и Каспар почна да сече дървото на по-малки части.

След малко момчето подхвърли:

— Защо не го цепнеш?

— Какво?

Йорген се ухили.

— Ще ти покажа.

Изтича до сайванта и се върна с метален клин. Нагласи го и каза:

— Удари го с тъпото на брадвата.

Каспар удари силно, като внимаваше все пак да не смаже ръката на детето, и наби клина в дървото. Йорген дръпна ръката си и се засмя:

— Винаги ме щипе на пръстите!

Каспар удари клина още три пъти и дървото се разцепи до средата с остър пукот.

— Като не внимаващ, всеки ден научаващ нещо ново — измърмори Каспар.

Момчето го погледна объркано.

— Какво?

Каспар се усети, че е заговорил на родния си оласконски, тъй че повтори думите си, колкото можеше, на местната реч. Момчето кимна.

Каспар се захвана да донатцепи дънера. Монотонната работа му действаше странно отпусканщо.

Напоследък го безпокояха сънища, чудати картини и странни чувства. Едва зърнати и едва запомнени неща, но тревожни. Най-странното в тези сънища бяха подробностите, които му бяха убягвали в реалния живот. Беше все едно наблюдава себе си отстрани, вижда се за първи път в различни ситуации. Образите прескачаха от дворцово пиршество със сестра му, седнала до него, към разпит на затворник в някоя от тъмниците под цитаделата, после на спомен за нещо, случило му се, докато е бил сам. Най-тревожното бе усещането, след като се събудеше. Беше все едно е преживял отново тези моменти, но този път чувствата не съвпадаха с онова, което помнеше отпреди съня.

Третата нощ го бе споходил един особено жив сън-спомен. Разговор с Лесо Варен, в личните покои на магьосника. Помещението вонеше на кръв и човешки изпражнения, и на миризми като от друг свят, от нещата, които чародеят настойчиво смесваше и гореше в лабораторията си. Каспар добре помнеше разговора, защото тогава Варен за първи път му бе намекнал, че няма да е зле да обмисли премахването на лицата, стоящи между него и короната на Ролдем. Помнеше също колко изкусителна му се беше сторила тази идея.

Но се събуди с гадене от спомена за вонята в стаята. Когато бе посетил Варен наяве, почти не я беше усетил, тя изобщо не го беше притеснила.

Каспар подтикваше момчето да говори за всичко, което му дойде наум, и постоянното бърборене на Йорген му помагаше да добие усет за местния език. Вече го владееше достатъчно добре за сносен разговор, но все пак беше неудовлетворен. Въпреки всичките си добри качества Йойхана и Йорген все пак бяха прости селски хора и не знаеха почти нищо за света извън фермата им и селото на няколко дни път на североизток. Там продаваха добитъка си и зърното, а доколкото Каспар успя да разбере, Бандамин беше минавал за заможен човек според местните мерки. Казаха му за голямата пустиня на североизток, там живеели джешандите, различен народ от номадите, които се бяха опитали да го пленят. Тези бяха бенту, народ, преселил се от юга по времето на бащата на Йойхана. Каспар пресметна, че трябва да е било по време на войната, след поражението на армията на Изумрудената кралица на Кошмарния хребет в Западните владения на Островното кралство. Оласконското разузнаване бе събрало толкова информация, колкото можеше, докато баща му беше херцог, някои подробности бяха събрани от двойни агенти за Кралството и за Кеш, но от прочетеното Каспар бе убеден, че голяма част от историята така и не е съобщена.

Знаеше само, че някаква жена, известна с прозвището Изумрудената кралица, се появила някъде на запад на този континент, Новиндус, и повела война за завладяване на градовете-държави, като събрала огромна армия — включваща според някои сведения и гигантски влечугоподобни хора — и построила флот с единствената цел да нападне Островното кралство.

Макар да нямаше никакво обяснение защо точно се е случило това и макар то да противоречеше на всякаква военна логика, все пак се беше случило. Крондор се беше превърнал в руини, а възстановяването на Западните владения все още продължаваше, след цели тридесет години.

Може би щеше да научи нещо повече за това, след като пребродеше тази земя. Погледна момчето и каза:

— Не ми стой така. Няма да ги нося сам.

Момчето изрѣмжа недоволно, но награби толкова дърва, колкото му беше по силите. Каспар също взе колкото можа и измърмори:

— Какво ли не бих дал за един кон и кола.

— Татко взе коня, когато... замина — отвърна Йорген, запъхтян от усилието.

Каспар беше схванал различните думи за време и вече знаеше, че Бандамин е заминал три седмици преди той да дойде във фермата. Отвел едно теле в село Хеслагнам, за да го продаде на тамошния ханджия. С парите щял да купи провизии за фермата.

След като се забавил с три дена повече от очакваното, Йойхана и Йорген отишли до селото пеша, но им казали, че никой не е виждал Бандамин. Някъде между фермата и Хеслагнам той просто беше изчезнал, с коня, колата и телето.

Йойхана не обичаше да говори за това. Все още се надяваше, след близо два месеца, че мъжът ѝ може да се върне. Според Каспар това беше почти невероятно. В този район едва ли имаше нещо, което да може да мине за закон. На теория съществуваше някакво съглашение, наложено навремето от номадите на север, джешандите, никой да не безпокои пътници или близките им. Произходът на това съглашение бе изгубен някъде в дълбините на историята, но като толкова много други неща и то бе изчезнало като дим на вятъра, когато армията на Изумрудената кралица бе опустошила земята.

Каспар беше заключил, че относителното богатство на тази ферма, изразено в добитък и зърно, се дължи на това, че бащата на Бандамин е бил един от малцината годни да носят оръжие мъже, успели да се измъкнат от насилствено рекрутиране в армията на Изумрудената кралица. Ядосваше се от празнините в знанията си, но си беше сглобил картина на случилото се от разказаното от Йойхана.

Свекър ѝ успял да се скрие, докато мнозина други били взети насила на служба за една битка отвъд планините на югозапад — тя ги нарече Суману. И се облагодетелствал, понеже намерил безпризорни животни из изоставените ферми наоколо, както и зърно и зеленчуци. Намерил също така кола и коне, дошъл в тази долчинка и се заселил тук. Бандамин наследил фермата.

Каспар остави дървата зад колибата и тръгна обратно през ливадата да донесе още. Погледна умореното момче и му каза:

— Защо не видиш дали на майка ти не ѝ трябва помощ?

Йорген кимна и хукна.

Каспар се загледа след него. Даде си сметка, че досега не е помислял да става баща. Допускаше, че все някой ден ще се наложи да се ожени, за да има наследник, но никога не беше обмислял какво означава всъщност да си баща. До този миг. На момчето ужасно му липсваше баща му — виждаше се ясно. Зачуди се дали изчезването на Бандамин изобщо ще се обясни някога.

Селският живот явно бе много по-труден, отколкото си беше представял. Но пък така бяха отредили боговете на Колелото на живота. А и да си беше на трона на Оласко, не можеше да разори държавната съкровищница, за да купи коне и коли на всички селяци, нали?

Каспар вдигна очи от яденето си и каза:

— Трябва да си тръгвам вече.

Йойхана кимна и каза:

— Очаквах да се случи скоро.

Той замълча. Йорген гледаше ту него, ту майка си. Каспар се бе заседял в къщата им вече над три месеца и макар момчето понякога да му се присмиваше заради невежеството му по основни неща в селския труд, той все пак донякъде бе запълнил празнината, останала след изчезването на баща му.

Но Каспар си имаше по-големи грижи от някакво си момче в тази далечна земя. Научил беше от Йойхана и Йорген всичко, което можеше. Говореше местния език вече сравнително добре и бе започнал да разбира тукашните обичаи и вери, доколкото ги знаеше Йойхана. Нямаше причина да стои повече тук, а имаше много причини да си тръгне. Беше изкарал месеци само на няколко мили от мястото, където го бе оставил белокосият маг, а тепърва му предстоеше да прекоси половин свят.

— Къде ще ходиш? — попита Йорген.

— Вкъщи.

Йорген като че ли понечи да каже нещо, но си замълча. След малко попита:

— А ние какво ще правим?

— Каквото правим винаги — отвърна му Йойхана.

— Трябва ви кон — каза Каспар. — Житото скоро ще е готово за жътва, после и царевицата. Трябва ви кон да откарате реколтата на пазара.

Тя кимна.

— Ще трябва да продадеш някоя крава. Колко?

— Две би трябвало да ми осигурят читав кон.

Каспар се усмихна.

— Едно от нещата, от които наистина разбирам, са конете. — Не спомена, че опитът му обхваща най-вече бойните коне, ловните и ездитните на сестра му, а не товарни животни. Все пак можеше да види дали конят не е куц, да надуши миризмата на възпалено в копитата и да прецени нрава на животното.

— Ще трябва да отидем до Мастаба — каза тя.

— Къде е това?

— Два, даже три дни път след Хеслагнам. Там можем да продадем добитъка на прекупвач. Той може да има и кон за замяна — каза Йойхана.

До края на вечерята Каспар мълча. Знаеше, че Йойхана се страхува, че отново ще остане сама. Не му беше пукала никакви аванси и той бе доволен нещата да си останат каквито са. Не беше спал с жена от месеци, а Йойхана бе привлекателна с грубоватата си красота, но отделните кътове за спане, плюс Йорген, ги бяха държали поне досега настрана един от друг.

Йойхана ту се надяваше, напук на всякакви надежди, че мъжът ѝ ще си дойде, ту го оплакваше, все едно че е умрял. Каспар знаеше, че след още някой и друг месец тя би го приела на мястото на Бандамин за постоянно. Това бе още една причина да си тръгне.

— Все ще можеш да намериш някой ратай, който да идва да ти помага, нали?

— Може би — отвърна тя сухо.

Каспар вдигна дървената си чиния и я занесе до ведрото да я измие. След малко си легнаха — всеки в постелята си. Мълчаха.

ГЛАВА 4

СЕЛО

Каспар, Йойхана и Йорген се тътреха по стария път. Вървяха бавно, както в предишните два дни. Каспар никога не беше осъзнавал колко уморително е да пътуваш пеш навсякъде. Целия си живот бе изкарал на коне, в каляски и на бързи кораби. Вървенето пеш не бе само уморително, беше досадно.

Погледна през рамо да види какво прави Йорген. Момчето крачеше зад двете тежко стъпващи добичета. Държеше дълъг остен и ги ръчкаше с него, когато се опитваха да се отклонят от пътя, за да пасат. Не че тревата наоколо беше в изобилие, но инатливите животни държаха да проучат всяка туфа, ако не ги ръчкаше непрекъснато.

Каспар се бе примирил с реалността на положението си. Беше пеша и сам, ако се изключеше компанията на Йойхана и сина й, и без защита, без средства и опит в тази враждебна земя. От малкото, което бе научил от Йойхана, районът все още беше в хаос след опустошенията, нанесени от армията на Изумрудената кралица, въпреки че от онези ужасни събития бяха изминали много години.

Фермите и селата се бяха възстановили бързо въпреки липсата на достатъчно мъже. Старците и жените едва бяха свързвали двата края, докато младите пораснат достатъчно, за да се хванат за работа и да народят свои деца.

Отсъствието на ред се бе задържало. Цяло поколение синове бе отраснало без бащи, повечето деца бяха сираци. Там, където градовете държави бяха контролирали околните земи, сега властваше хаосът. Традиционните съглашения бяха подменени от законите на разбойническите главатари. Който събереше най-голямата банда, той налагаше правото си.

Семейството на Йойхана бе оцеляло заради сравнителната си изолираност. Местните знаеха местоположението на фермата, но малцина чужди хора се бяха натъквали на нея. Само щастливата

случайност покрай търсенето на изгървани пилци от Йорген бе спасила живота на Каспар. Иначе като нищо щеше да издъхне от глад.

Планински хребет се издигаше на запад, а земята на изток се снишаваше и ставаше кафява в далечината, на границата с пустинята. Ако беше останал пленник на бенту, сега щеше да е роб. Ако не беше успял в бягството си, най-вероятно щеше да умре в сухите земи между далечните планини и хребета, по чийто гръбнак минаваше този стар път.

Зърна блещукане в далечината и попита:

— Онова там река ли е?

— Да, Змийската река — отвърна Йойхана. — Отвъд нея са Горещите земи.

— А знаеш ли къде се намира град Змийска река?

— Далече на юг, на Синьото море.

— Значи трябва да тръгна по течението ѝ — заключи Каспар.

— Ако искаш да стигнеш там, да.

— Искам да стигна у дома — отвърна Каспар с горчивина.

— Разкажи ми за твоя дом — помоли Йорген.

Каспар го изгледа през рамо. Момчето му се хилеше. За своя изненада Каспар усети, че започва да обича това дете. Като владетел на Оласко знаеше, че все някой ден трябва да се ожени и да създаде законен наследник, но никога не му беше хрумвало, че би могъл да обича децата си. За миг разсеяно се зачуди дали баща му го е обичал.

— Оласко е морска страна — започна той. — Нашият столичен град, Опардум, е разположен на големи скалисти стръмнини, със защитимо, но все пак много оживено пристанище. — Продължи, докато крачеше бавно: — Той е на източното крайбрежие на голям... — Усети се, че не знае думата за континент на местния език. — Голямо място, казва се Триагия. Тъй че от цитаделата... — погледна ги и видя, че нито Йойхана, нито Йорген са озадачени от кешийската дума — от цитаделата човек може да види възхитителни изгреви над морето. На изток има равнинни земи, а покрай реката — много ферми, досущ като вашата...

Убиваше времето, като им разказваше за родната си страна. След малко Йорген попита:

— А ти какво правеше? В смисъл, не си земеделец все пак.

— Бях ловец — отвърна Каспар. — И войник. Пътувах.

— И как е? — попита Йорген.

— Кое как е?

— Пътуването.

— Като сега — отвърна Каспар. — Много вървене или плаване на кораб, или яздене на кон.

— Не — засмя се Йорген. — Искam да кажа, как изглеждаха местата?

— Някои са като вашите Горещи земи — отвърна Каспар. — Но други места са хладни и дъждовни... — Заразказва им за държавите около Морето на кралствата и за по-забавните неща, които бе виждал. Превалиха едно възвишение и видяха село Хеслагнам.

Каспар си даде сметка, че е очаквал нещо по-процъфтяващо, и дори изпита разочарование. Най-голямата постройка пред очите му явно беше ханът, двуетажна дървена сграда с невероятен варосан покрив. Единственият комин бълваше дим, а зад хана се виждаше конюшня и ограда за добитък. Други две сгради приличаха на дюкяни, но без табели, които да говорят за предлаганата стока. Представа нямаше какво може да купи човек в Хеслагнам.

Йойхана прати Йорген да отведе животните, а двамата с Каспар влязоха в хана.

Вътре Каспар се разочарова още повече. Коминът на камината бе иззидан от зле одялани камъни и проветряването беше лошо. Гостилницата вонеше на готвено, човешка пот, разлята бира, мухлясала слама и още по-трудно определими неща.

Нямаше никого, ако не се броеше един едър мъж, понесъл буренце някъде от задната част на сградата. Той го остави и каза:

— Йойхана! Не очаквах да те видя скоро тъдява.

— Продавам две добичета.

— Две? — Мъжът отри ръце в мазната си престилка. Беше дебеловрат и плещест, с огромен корем, и се поклащаше тежко, докато вървеше. Имаше белези по ръцете, оголени под навитите ръкави, и Каспар на мига разбра, че е бивш войник или наемник. Личеше си, че под тлъстините има достатъчно мускули, за да създаде на човек неприятности.

Мъжът говореше на Йойхана, но гледаше него.

— Мен и едно не ми трябва. Половин теле още ми виси в зимника и вече се вмирисва. Бих могъл да ти взема едно, да речем, ще

го затворя отзад и ще го заколя другата седмица, но две — не.

— Сагрин, това е Каспар — каза Йойхана. — Работи в стопанството срещу храна, замества Бандамин.

Мъжът се ухили злобно и каза:

— Хубаво го замества, като гледам.

Каспар остави обидата да мине покрай ухото му. Ханджията приличаше на скандалджия и макар Каспар да не се боеше от никого, нямаше и навика да си навлича излишни неприятности. Твърде много свои приятели беше виждал да умират ненужно в дуели още като младеж, за да вярва, че има полза човек да се вълчи в свади. Така че отвърна:

— Ако не ви трябва телешкото, ще опитаме в следващото село...
— Погледна Йойхана.

— Мастаба — каза тя.

— Чакайте малко. — Сагрин се потърка по четинестата брада. — Нямам много пари или стока. Какво искате?

— Конете — отвърна Каспар. — Два.

— Конета! — повтори Сагрин и се изсмя. — Че то все едно че им искате злато колкото теглото им. Някакви търговци на роби минаха тука преди няколко месеца и ми купиха два, а на следващата нощ се върнаха и ми откраднаха другите три.

— Кой друг продава коне тука? — попита Каспар. Сагрин се почеса по брадичката, уж че мисли, и рече:

— Хм. Сигурен съм, че няма да намерите нищо и в Мастаба. Може би надолу по реката?

Йойхана се намеси.

— Знаеш, че пътуването покрай реката е опасно дори за въоръжени мъже, Сагрин! Опитваш се да ни уплашиш, за да направиш сделката по-добра за тебе! — Обърна се към Каспар. — Лъже, че в Мастаба няма коне.

Обърна се да излезе, но Сагрин протегна ръка и я сграбчи за рамото.

— Я чакай, Йойхана! Никой не може да ме нарича лъжец, дори и ти!

Каспар не се поколеба: хвана ръката му, натисна силно нерва под палеца му, блъсна го и понеже Сагрин не залитна, го сграбчи за мръсната риза и дръпна. Сагрин се олюля за миг, но рефлексите му на

стар боец се събудиха и вместо да рухне на пода, той изръмжа, готов да се бие.

Но вместо да нападне, Каспар отстъпи назад и каза кротко:

— Ще забия меча си в гърлото ти, преди да си направил и стъпка.

Сагрин видя пред себе си уверен мъж, който дори още не бе посегнал към меча си. Поколеба се за миг, след което всякакво желание за бой го изостави. Той се ухили широко и отвърна:

— Прощавай за избухването. Обаче тя наистина се държа грубо.

Йойхана потърка рамото си, където я беше сграбчил.

— Прав си, Сагрин. Но ти и преди си се опитвал да изнудваш и мамиш и Бандамин, и мен. — Това си е най-обикновен пазарлък — каза едрият ханджия и разпери ръце. — Но този път си е истина. Балко има една кобила в повече, ама е толкова стара, че като нищо може вече да я е заклал. А бе тук е по-трудно да намериш коне, отколкото безплатен ейл.

— А муле? — попита Каспар.

— Искаш да яздиш муле?

— Не. Искам да тегли колата и да оре — каза Каспар и погледна Йойхана.

— Келпита има едно муле, може и да го размени за теле — каза Сагрин. — Защо не пийнете нещо, а аз да ида да го попитам?

Йойхана кимна. Йорген влезе в гостилницата, а Сагрин излезе, като разроши пътьом косата му. Йойхана отиде зад тезгяха, наля ейл за себе си и Каспар, а за Йорген вода.

Седнаха на една маса и Каспар попита:

— Можеш ли да му се довериш?

— Повечето пъти — отвърна тя. — Опитвал се е да ни мами, но както каза, то си е пазарлък.

— Кой е Келпита?

— Търговецът, на когото са онези две големи постройките оттатък пътя. Търгува по реката. Има фургони и мулета.

— Виж, не разбирам много от мулета, но в армията... — замълча за миг. — В армията, с която бях известно време, ги използваха вместо коне за теглене на тежки товари. Знам, че са трудни за оправяне, но...

— Аз ще ги накарам да работят! — заяви въодушевено Йорген.

— Колко ще ти донесат тези добичета?

— В смисъл? — Йойхана го погледна неразбиращо.

— Никога не съм продавал добиче досега.

Каспар съзнаваше, че има малка представа за цената на много неща. Като херцог никога не беше плащал за нищо от собствената си кесия. Златото, което носеше, бе за хазарт, за бардаци или за да възнагради някой добър слуга. Беше подписвал документи, уточняващи домакинския бюджет за цялата цитадела, но си нямаше представа какво плаща икономът му на местните търговци за сол или телешко, или за плодове. Не знаеше каква храна идва от данъци от именията му. Не знаеше дори цената на един кон, освен ако не беше специална порода, като дар за някоя от дамите му, или негов боен кон. Неволно се засмя.

— Какво? — попита Йойхана.

— Много неща не знам — отвърна той. Тя го погледна намръщено и той поясни: — В армията всички покупки ги правят други хора — интенданти, снабдители. Храната е без пари. Ако трябва да яздиш — дават ти кон.

— Сигурно е хубаво — рече тя с тон, показващ, че не му вярва много.

Каспар се замисли какво знае поне за цените на луксозни вещи и попита:

— Колко носи едно добиче тук, в сребро или мед?

Йорген се изсмя.

— Той мисли, че имаме пари!

— Шт! — сопна се майка му. — Върви свърши нещо, или поне си поиграй, но излез.

Момчето излезе недоволно, а Йойхана каза:

— Тук не виждаме често пари. А след войната... — Нямаше защо да уточнява коя война. Всички упоменавания за „войната“ се отнасяха за опустошенията на Изумрудената кралица. — Има много фалшиви монети, медници, боядисани като сребро, или олово, покрито със злато. Сагрин вижда по някоя от време на време от пътниците, обаче той си има пробен камък и везни, да различава истинските от фалшивите. Ние най-вече разменяме или понякога работим един за друг. Келпита ще си опише какво е готов да замени за добиче, а след това ще помисли дали струва едно муле. Може да поиска и двете в замяна.

— Не се съмнявам — рече Каспар. — Но това е пазарлък, нали?

— Той има каквото аз искам, а добиче за клане не му трябва много. Не може да изяде бързо повече от едно.

Каспар се засмя и Йойхана се усмихна.

— После ще го даде на Сагрин, той ще го заколи и почисти и Калпита ще може да яде и пие тук известно време, без да плаща, което ще му е приятно и ще ядосва жена му. Тя не обича, когато пие много ейл.

Каспар не каза нищо. Отново си помисли, че и оласконските селяни живеят подобен живот. И в Оласко сигурно имаше търговци, чиито жени се ядосват, загдето пият много ейл, бивши войници, държащи порутени ханове, и малки селски момчета, които търсят с кого да си играят. Отпусна се на стола и се замисли колко невъзможно е да познава всички до един. Та той едва разпознаваше половината си домашен персонал в цитаделата по лице, да не говорим за имената. А бе трябвало да си дава сметка що за хора търсят закрилата му.

Неочаквано го обзе тъга. Колко малко се беше грижил за хората си. През мислите му се изсипа порой от образи, също като сънищата, които сънуваше напоследък.

— Какво ти е? — попита тихо Йойхана.

Каспар я погледна накриво.

— Моля?

— Цял пребледня и даже се просълзи. Какво ти е?

— Нищо — отвърна той с изненадващо хриплив глас. Преглътна с мъка. — Просто един неочакван стар спомен.

— От война ли?

Той сви рамене и кимна, без да отвърне.

— Бандамин беше войник навремето.

— Наистина ли?

— Не като теб — добави тя бързо. — Служеше в местното опълчение, още като момче, с баща си. Опитваха се да въведат ред.

— Справили са се добре.

Тя сви рамене.

— Не знам. Още ни притесняват разбойници и грабители. Търговците на роби бенту пленяват свободни хора и ги отвеждат на юг. Продават ги на богати чифликчии или мелничари, или ако са воители, ги водят в град Змийска река за игрите.

— Змийска река. Колко далече е този град?

— Няколко седмици с лодка. Не знам точно. Там ли ще идеш?

— Да — отвърна Каспар. — Трябва да се върна у дома. За да го направя, ми трябва кораб, а единствените кораби, които плават до отечеството ми, са там.

— Дълъг път е.

— Да, много дълъг.

Сагрин се върна и каза:

— Ето какво е готов да предложи Келпита... — Изреди предлаганата стока, зърно някъде по-късно и малко замяна с друг търговец в следващото село. Накрая Йойхана като че ли изглеждаше доволна.

— Дай една стая за нощта, с вечеря, и правим сделката.

— Готово! — рече Сагрин и си стиснаха ръцете. — За тази вечер имаме печена патица и яхния, хлябът е от тази заран.

Щом Сагрин тръгна към кухнята, Йойхана прошепна на Каспар:

— Не очаквай твърде много. Той изобщо не може да готви.

— Храната си е храна, а аз съм гладен — отвърна Каспар.

— Все пак още нямаш кон.

Каспар сви рамене.

— Все ще се оправя някак. Може да намеря някоя лодка за надолу.

— Това ще е трудно.

— Защо? — попита Каспар и отиде да си налее още ейл, докато Сагрин работеше в кухнята.

— Ще ти кажа на вечеря. Май трябва да ида да намеря Йорген.

Каспар кимна и отпи от ейла. „Човек може да има и по-лош живот от това да е женен за жена като Йойхана, със син като Йорген“ — помисли си. А след това огледа жалкия хан и си помисли: „Но би могъл да има и много по-добър“.

Каспар се сепна. Йойхана и Йорген спяха на двата нара, които служеха за легла в хана, а той — на постеля на пода.

Нещо го беше събудило. Вслуша се напрегнато. Конете!

Извади мечи си и се забърза по коридора и надолу по стъпалата. Завари Сагрин в гостилницата, със старото си войнишко оръжие в

ръка. Даде знак на ветерана да се премести до вратата, а сам той забърза към прозореца.

Петима конници. Струпали се бяха на двора и спореха за нещо. Един посочи хана, друг поклати глава и посочи към пътя. Носеха тежки наметала, но Каспар успя да види достатъчно от облеклото им, за да разбере какви са: войници.

След малко се обърнаха и препуснаха на север.

— Заминаха си — рече Каспар.

— Какви бяха? — попита го Сагрин.

— Войници. С ботуши. Видях по една нашивка на куртките им, но цвета не можах да различа — бяло, може би жълто. С еднакви мечове, но без лъкове и щитове. Носеха тюрбани с пера.

— Проклятие — изруга Сагрин. — Сигурно са решили да идат до Мастаба. Но ще се върнат.

— Кои са те?

— На юг има един разбойник. В град Делга, ако човек може да го нарече град. Нарича се радж на Мубоя. Негови хора са. Претендира за цялата земя между Делга и бреговете на Змийско езеро и държи свои гарнизони в паланките и селата. Даже данъци събира от хората кучият му син.

— Предлага ли им закрила? — попита Каспар.

— Един вид — отвърна Сагрин. — Пази ги от другите разбойници и мародери, за да може да скубе пилците сам.

— За управление трябва пари — каза Каспар.

— Добре си се оправям и без управление — изсумтя Сагрин.

— Намери достатъчно хора с мечове, които да са съгласни с теб, и би могъл да го убедиш. Тези петимата, дето ги видях, сигурно биха могли да завземат цялото селище без друга помощ.

— Знам ги аз тия неща. Навремето баща ми събра опълчение, бях още момче, и се бихме с много бандити. — Посочи белезите на ръцете си. — Не бъркай, тия съм си ги заслужил честно, Каспар. Но вече съм стар. Готов съм да се бия, но знам, че няма да спечеля.

— Е, този радж може би няма да е първият разбойник, основал династия. Там, откъдето съм аз... — Реши да не обяснява и вместо това каза: — Ако може да донесе ред и сигурност за хора като Йойхана и Йорген, за жените и децата, това ще е добро, нали?

— Предполагам. Каквото има да стане, ще стане. Все пак си запазвам правото да се оплаквам.

Каспар се засмя.

— Не възразявам.

— Ти оставаш ли с Йойхана? — попита го ханджията и Каспар схвана какво има предвид.

— Не. Тя е добра жена и се надява, че мъжът ѝ все още е жив.

— Едва ли. И да е жив, сигурно се мъчи в някой рудник, работи в чифлика на някой търговец на юг или се бие на арената в град Змийска река.

— Все едно, имам си свои планове — рече Каспар. — Не включват да ставам фермер.

— Личи ти. Войник?

— Известно време.

— Нещо друго ще да е, бас слагам — рече Сагрин. Надигна се от стола и добави: — Е, аз трябва да се залавям за работа. Слънцето след час ще изгрее, а не заспивам толкова лесно, особено когато трябва да спя с меч в ръката.

Каспар кимна.

— Разбирам.

Знаеше каква трябва да е следващата му стъпка. Трябваше да тръгне на юг. Някой там набираще армия, както и да се наричаше. И имаше коне.

А на него му трябваше кон.

ГЛАВА 5

ВОЙНИК

Каспар изчакваше стаен.

Присвил се беше зад един нисък храст, докато конният патрул отминаваше. Откакто бе напуснал фермата на Йойхана, се беше натъкнал на два други патрула. Предвид това, че не знаеше за тези хора почти нищо, бе решил да избягва срещите с тях. Обикновените войници определено имаха склонност да прибегват до оръжията си, преди да задават въпроси, а Каспар не изпитваше желание да свърши мъртъв, пленник или записан в нечия войска насила.

Напускането на фермата се оказа по-притеснително, отколкото бе очаквал. Йорген изглеждаше особено притеснен, че отново ще остане сам с майка си. От друга страна, мулето щеше да помага в тежката работа, а Келпита имаше син, който щеше да идва да работи с тях по време на жътвата, тъй че Йойхана нямаше да загуби зърното си.

Помисли си как ли щяха да се оправят, ако изобщо не бе дошъл. Още щяха да се мъчат с поддържането на фермата и нямаше да имат нито достатъчно дърва, нито мулето.

Все пак сбогуването са оказа по-тежко, отколкото го бе предвиждал.

Преди два дни беше заобиколил едно село, което, изглежда, служеше за сборен пункт на местните патрули, а след това се бе спазарил за едnodневна работа в една ферма край пътя, срещу храна. Храната се оказа жалка, а за пиене му предложиха само вода, но все пак бе доволен и на това. Спомни си за богатите вечерни пирове, присъщи за неговия двор, но бързо прогони спомена. Готов бе да убие за прясна мръвка печено телешко, за паница зеленчукова яхния, приготвена от домашния му готвач, и за гарафа добро вино от Рейвънсбърг.

Увери се, че конниците са достатъчно далеко, и отново се затътри напред. Разбитият стар път изглеждаше в по-добро състояние,

колкото по на юг отиваше. На разни места, през които бе минал през последните два дни, личаха следи от наскорошни ремонти.

След един завой видя в далечината голямо селище. Земята наоколо ставаше все по-злачна и тучна. Каквото и друго да беше направил раджът на Мубоя, поне беше усмирил територията около столицата си дотолкова, че селяните процъфтяваха отново. От двете страни на пътя се редяха спретнати ферми, а по склоновете се виждаха овощни градини. Навярно след време този по-мирен аспект щеше да достигне и до района, където живееха Йорген и майка му. Искаше му се да вярва, че момчето ще получи възможност за по-добър живот.

Когато приближи градските порти, видя първите признаци на сурово правосъдие — десетина трупа, изгнили в различна степен, както и пет-шест глави, набучени на пики. Мъжете бяха вързани с въжета на кръстосани греди — „разпнати“ на квегански. Казвали му бяха, че е отвратителна смърт. След време тялото не можеше да предотврати течността да се събира в белите дробове и човек се удавяше в собствената си слюнка.

При портата чакаше отделение войници, всички, облечени като онези, които беше видял на коне, само че липсваха тежките наметала и странните тюрбани. Тези носеха метални шлемове с плетени мрежи на вратовете.

Един от тях закри наперено да го пресрещне.

— По каква работа идваш в Делга?

— Просто минавам, на път на юг.

— Странен говор имаш.

— Не съм тукашен.

— Занаятът ти?

— Сега съм ловец. Войник бях.

— А може би бандит?

Каспар го изгледа. Мъжът беше мършав и изнервен и се стараеше да гледа свирепо. Имаше провиснала брадичка и зъбите му бяха пожълтели. Какъвто и ранг да имаше тук, в армията на Каспар щеше да е най-много ефрейтор. Познат му беше този тип: надути и самонадеяни, недостатъчно умни, за да схванат, че са се издигнали до възможния си връх. Без да отвърне на явната обида, Каспар се усмихна.

— Ако бях разбойник, нямаше да съм толкова беден. Единственото, което имам, е този меч, дрехите на гърба ми, тези ботуши и ума си. — Войникът понечи да заговори, но Каспар го прекъсна и продължи: — Честен човек съм и искам да работя за поминъка си.

— Е, не мисля, че на раджа му трябват наемници точно днес.

Каспар отвърна с усмивка:

— Казах, че съм войник, а не наемник.

— Къде си служил?

— Някъде, за където съм сигурен, че изобщо не си чувал.

— Добре, върви, обаче гледай да не правиш бели. Ще те държа под око, да знаеш. — Махна му да продължи.

Каспар кимна и мина през портата. Делга беше първият истински град, който виждаше в тази земя, и имаше повече белези на цивилизация, отколкото бе срещнал в което и да е селище досега. Хановете близо до портата бяха запуснати и мръсни като този на Сагрин, което трябваше да се очаква.

По-добри сигурно щяха да се намерят в квартала на търговците, затова той продължи навътре, докато не стигна един пазарен площад, който в този следобеден час гъмжеше от хора. Делга притежаваше всички признаци на процъфтяваща общност и хората тук изглеждаха доволни от ежедневието си.

Каспар през целия си живот бе изучавал управлението, защото бе роден, за да управлява. Виждал беше глупаци, безумци и некадърни властници да се задържат за цял живот и беше чел за мнозина други. Знаеше, че населението е в основата на една силна държава и че хората може да се облагат до определени граници. Собствените му заговори и интриги бяха замисляни отчасти и за да сведе до минимум нуждата от открит сблъсък, което винаги беше скъпо начинание и голямо бремене за народа.

Не че толкова се беше грижил за щастието на народа си, така или иначе — дори не се беше замислял за участието на простолюдието, допреди да се срещне с Йойхана и Йорген — но се грижеше за благополучието на държавата като цяло, а това означаваше да държи населението доволно.

Ако не друго, то хората в Делга поне не изглеждаха обременени или угрижени. С нищо не показваха, че ги безпокоят доносници или

държавни бирници, като видят толкова много луксозни стоки, изложени за продан.

Пазарът гъмжеше от цветове и гълчава, оживен в следобедната търговия. Тук-там Каспар чуваше звъна на монети от разклатена кесия и прецени, че твърдата пара се връща под грижите на раджа.

На пръв поглед владетелят като че ли се радваше на подкрепата на своя народ. През пазара крачеха униформени мъже с разноцветни ливреи, очите им непрекъснато шареха за нередности. Каспар реши, че трябваше да са градска полиция или стража.

Улови погледа на един от тях — широкоплещест мъж с нашарено с белези лице и врат. Мъжът спря, но Каспар не извърна очи и се доближи към него. Мъжът беше облечен в синя туника, но вместо високите ботуши на конник и панталони, затъкнати в тях, носеше торбести гащи, които почти скриваха ботушите. Мечът му беше покъсо оръжие и не носеше шлем, а плъстена шапка с широка периферия.

— Добър ден — поздрави Каспар.

— Чужденец — каза кратко мъжът.

— Доколкото разбирам, сте полицай?

— Правилно разбираш.

— Дали бих могъл да си намеря работа тук?

— Занаятът ти?

— Опитен ловец съм и войник — продължи учтиво Каспар.

— Ако внасяш дивеч, можеш да го продаваш по хановете, но раджът няма нужда от наемници.

Каспар вече бе водил този разговор, така че не влезе в спор.

— А друга работа?

— Винаги има нужда от мъже, годни да вдигнат бала или сандък при кервансараите. — Мъжът му посочи на юг. — През града и извън портата. Но много си закъснял днес. Наемат ги още призори.

Каспар кимна за благодарност и продължи през града. Изведнъж го обзе чувството за чуждо и познато в същото време. Тези хора се обличаха различно и говорът и гласовете им звучаха странно за ухото му. Мислил беше, че е навикнал с езика им, ала сега разбираше, че е свикнал да слуша само два гласа — на Йойхана и Йорген. Това беше паланка, доста голяма при това, на път да се разрасне до истински

град. Минаваше покрай нови строежи, виждаше хора, улисани в работата си, и ритмите на поселището му се сториха познати.

Завари кервансарая наистина притихнал. Както го беше предупредил градският полицай, повечето работа за деня бе приключила. Но все пак беше някаква възможност да поразпита. Тръгна от керван на керван и след няколко разговора вече имаше усет за мястото. Разбра, че един от керваните ще тръгне на юг след седмица. Водачът на кервана му каза да наmine тогава да си потърси служба като пазач, междувременно нямал нищо, което да му предложи.

Слънцето вече залязваше. Каспар бе уморен и гладен. За второто не можеше да направи нищо, но можеше поне да си намери някое място за спане. Тази земя беше гореща, въпреки ранната пролет — доколкото можеше да прецени сезоните на другия край на света. Нощите можеше да стават хладни, но не бяха чак студени.

Намери няколко работници, насядали около един огън. Говореха си тихо. Той ги помоли за разрешение да седне при тях. Не възразиха и го пуснаха, тъй че той се изтегна зад двама мъже, които си говореха за неща, които можеше само да си представи: села, чиито имена никога не бе чувал, реки, течащи през непознати местности, и за други неща — познати за тях, но непознати за него. За първи път, откакто се бе озовал на този континент, на Каспар му се дощя не само да унищожи Тал Хокинс и онези, които го бяха предали, а просто да си иде у дома.

Фургоните се подрусваха по стария път. Возенето бе неудобно, но си беше возене все пак. Радваше се, че не ходи пеш. — Беше приключил седмица на усилен труд в товарене и разтоварване на фургони за мизерна плата — едва стигаше за храна. Дори беше загубил още тегло — наложи му се да си купи плетен от конски косъм колан, за да не му падат панталоните.

Подсилвал беше приходите си с игра на ашици с някои от работниците, но през последните дни късметът му бе изневерил и сега му оставаха само няколко медни петака. Но поне вече бе на път и всяко малко подобрение си беше предимство. Беше издържал. Седмичата се беше оказала трудна, но други хора търпяха тези трудности цял живот. За Каспар най-красноречивото беше пълната им липса на надежда. За

тези работници всеки ден беше усилие да се оцелее Днес. Утрето трябваше само да се погрижи за себе си.

Изпитваше смесица от нетърпение и примирение. Жадуваше всеки ден да измине колкото може повече път и да се върне колкото може по-скоро у дома, за да си разчисти сметките, но знаеше, че пътуването ще отнеме време, а това време зависеше от много фактори, които бяха извън негов контрол.

Борбата му през дивата пустош, преди да открие Йорген и майка му, беше просто физическо усилие, но седмицата, преживяна в работа в кервансарая, бе може би една от най-окаяните, които бе преживявал. Свела го беше до ниво на човешка окаяност, каквото никога не бе изпитвал в привилегирвания си живот.

Научил беше, че Войната, както я наричаха тук, се е разиграла, когато е бил още момче. Островното кралство беше надвило армиите на Изумрудената кралица в битката на Кошмарния хребет, когато едва-що бе излязъл от пелените. Но резултатите все още се чувстваха дори след десетилетия.

Много от работниците бяха децата на хора, извлечени от домовете им от настъпващата орда. Врагът беше набирал всеки годен за оръжие мъж. Давали им бяха единствения възможен избор, на върха на меча: да се бият за тях или да умрат. Жените били вземани за курви, за готвачки и черноработнички, дори съвсем малки момчета били принуждавани да служат в обоза.

Хиляди деца бяха осиротели и не бе имало никой, който да се погрижи за тях. Слабите бяха умирали, а оцелелите подивявали, без никакъв усет за семейство извън бандата им главорези, или за вяроност извън лоялността към някой дребен разбойнически главатар.

Въвеждането на ред в такова място можеше да обремени ума и на най-надарени владетели, мислеше си Каспар. Знаеше, че ако на него му бяха възложили тази задача, щеше да започне точно по същия начин като раджа на Мубоя: като най-първо консолидира ядро, да се погрижи то да е стабилно и процъфтяващо, а след това да започне да разширява сферата на влияние, като превръща влиянието в контрол.

Младият радж може би щеше да прави това през по-голямата част от живота си, преди да се изправи пред някаква организирана съпротива на север.

Тъй като Каспар беше живял с носачите и коларите цяла седмица, те отговаряха на въпросите му и беше научил много за околния район. На изток се простираше Змийската река, а отвъд нея пустинята, владяна от номадите джешанди. Тях като че ли не ги интересуваше много какво става от тази страна на реката. Но отвъд Змийската властваха здраво, казваха му, че дори Изумрудената кралица била силно затруднена на онзи фланг от джешандите. Каспар беше чел сведения за войната от бащините си архиви като момче и предвид огромните размери на армията на Кралицата бе заключил, че джешандите трябва да са страховита конница.

На запад се издигаха планините Суману, а отвъд тях бяха просторните степи, спускащи се до река Ведро и низ от дребни градове-държави. Тази естествена преграда предпазваше раджа от конфликт на запад. На юг територия владееха други дребни благородници и самозвани господари, а ако се съдеше по слуховете, раджът вече бе на път да спечели една щастлива малка война с един от съседите си в онази посока.

Но далече на юг, на брега на Синьото море, се намираше град Змийската река, за който местните хора не знаеха почти нищо. Някога той контролирал всичко от морето чак до Змийското езеро и бил управляван от съвет от местни кланове. Повече от това Каспар не бе разбрал. Все пак там спираха корабите, някои от които чак от Залезните острови, от южните кешийски градове, а понякога дори от Квег и Кралството. Кое то за Каспар означаваше път към дома. Тъй че натам се беше отправил той, война или не.

Фургоните продължаваха да се подрусват, а очите на Каспар обхождаха хоризонта, да не би да се появи някоя неочаквана беда. Не го допускаше, защото колкото по на юг пътуваха от Мубоя, толкова по-мирна изглеждаше околността. Най-малкото — не и преди да се натъкнат на войната, за която говореха.

Каспар седеше на задницата на фургона. Единственото, което имаше да гледа, освен хоризонта, беше конският впряг, теглещ фургона зад неговия, и киселата физиономия на Кафа, неразговорливия стар колар, който нямаше кой знае какво да каже, ако изобщо кажеше нещо.

Коларят на неговия фургон беше бърлив мъж, казваше се Ледану, и Каспар обикновено го пренебрегваше, тъй като думите му се търкаляха безсмислени и умът му се рееше без посока. Все пак му

беше доскучало от многото мълчание и прецени, че ще може да изтърпи малко от дърдоренето на Ледану, стига да успее да измъкне късче полезна информация от пороя от думи.

— Разкажи ми за следващия град, Ледану.

— Ах! Каспар, приятелю — заговори дребният мъж, зарадван, че ще може да впечатли новия си спътник с многото си знания. — Симара е най-дивното място. Има странноприемници и бардаци, бани и къщи за хазарт. Много е цивилизован. — Каспар отпусна гръб на страницата и заслуша търпеливо пороя от подробности за заведенията, които според Ледану бяха най-забавните във всяка от гореспоменатите категории. Скоро разбра, че полезната информация, например разположението на войска, политиката в района, отношенията на Симар със съседните градове и други такива, ще липсва. Все пак беше полезно да чуе нещо за града, след като щеше да е неговият дом, докато не измисли как да продължи на юг.

Каспар се подпря на вратата и зачака да види дали ще се появи някой тази заран да търси работници. Беше традиция търсещите дневен труд да се срещат преди изгрев-слънце в малкия пазар близо до северната порта на Симара. Беше си намирал работа всяка сутрин през първата седмица, откакто пристигна в Симара, и заплащането бе по-добро, отколкото в Мубоя.

Все още не се водеше пълномащабна война, но на южната граница се разиграваха някакви сражения, между Мубоя и владенията на някой си, наричащ себе си „краля на Сасбатаба“. Набираха се войници и тъй като заплатата беше сравнително добра, повечето работници хващаха оръжията. Тъй че Каспар беше зает постоянно. Също тъй отново беше намерил късмета си в хазарта, затова бе посъбрал в кесията си достатъчно монети, за да може да се изхрани още седмица, ако работата спре. Можеше също да си позволи легло — всъщност нар под стълбището — в един местен приют. Хранеше се просто и не пиеше, тъй че всеки ден приключваше с малко повече, с отколкото бе започнал.

Надявал се беше друг керван да мине през града, запътен на юг, та да си намери служба като пазач, но по време на конфликта с краля на Сасбатаба всички продоволствия и други стоки, тръгнали на юг,

бяха под изричен военен ескорт. Вече го завладяваше нетърпение да продължи пътя си към дома.

Трима мъже се появиха на пазара и всички работници тръгнаха по петите им с очакване. Каспар беше виждал тримата през последните няколко дни. Първите двама винаги наемаха двайсетина души общо, но третият се позадържаше, за да огледа внимателно мъжете, сякаш търсеше някакво невидимо качество, след което си отиваше сам.

Сега първият извика:

— Трябват ми трима берачи! Само опитни в овощарството!

Вторият рече:

— Трябват ми яки гърбове! Имам да пренасям товар. Десет мъже!

Но третият просто закричи покрай затичалите се към първите двама наемащи и се приближи към Каспар.

— Ей, ти — заговори със странен акцент. — Виждам те тук вече няколко дни. — Посочи меча на кръста на Каспар. — Знаеш ли как се използва това нещо?

Каспар се усмихна, но усмивката му не беше дружка.

— Ако не знаех, щях ли да стоя тука?

— Трябва ми човек, който може да върти меч, а да има и други таланти.

— Какви таланти?

— Можеш ли да яздиш?

Каспар изгледа бъдещия си работодател и си даде сметка, че този мъж е опасен. Каквото и да му предложеше, сигурно щеше да е незаконно. Ако се окажеше така, имаше шанс да направи добри пари. Огледа лицето му и не намери нищо което да изпъква. Имаше остър нос, от който тъмните му очи изглеждаха прекалено събрани. Косата му беше намазана и плътно сресана, зъбите му бяха жълти и неравни. Дрехите му бяха от хубава тъкан, макар и просто скроени, и Каспар забеляза, че камата му е с дръжка от слонова кост. Но най-забележителното у този човек беше изражението му, уморено и угрижено. Каквото и да трябваше да прави, несъмнено щеше да е опасно и можеше да означава приличен доход. След като обмисли въпроса, той отвърна:

— Не отстъпвам на мнозина, по-добър съм от повечето.

— Странен говор имаш. Откъде си точно?

— От много места, повечето много далече от тука, но най-отскоро — от север, край Хеслагнам и Мастаба.

— Не си ли от юг?

— Не.

— Някакъв проблем, ако се наложи да се биеш?

Каспар помълча за миг, уж че обмисляше отговора си. Знаеше, че ако сделката включва кон, ще вземе работата, каквато и да се окажеше задачата му. Поне в този живот не се канеше да се връща в Симара. А ако работата не му харесаше, щеше да открадне коня и да препусне на юг.

— Ако работата е да се бия, не съм наемник. Но ако имаш предвид дали мога да се бия, ако ми се наложи, да, мога.

— Ако нещата тръгнат, както съм ги намислил, ще трябва да можеш само да яздиш, приятел. — Мъжът махна на Каспар да го последва. Докато крачеше, се представи:

— Аз съм Флин.

Каспар се закова на място.

— Кинок?

Флин се обърна рязко и заговори на езика на Островното кралство.

— Падината Таунтон? Ти?

— От Оласко.

Флин се огледа неспокойно и продължи на Кралската реч:

— Значи и двамата сме далече от дома, оласконецо. Но това може да се окаже волята на боговете — да дадат и на двама ни каквото ни трябва. Защото освен ако ужасно не греша, ти не си решил просто да дойдеш тук, в това забравено от боговете място, по свой избор. Последвай ме.

Мъжът, нарекъл се Флин, забърза по улиците в по-западналата част на търговския квартал, след което свърна по дълга задна уличка. Каспар запази лицето си безизразно и се постара да се държи спокойно, но сърцето му заби лудо. Флин беше презимето на един от учителите му в детството, мъж от района Кинок, част от държава, отдавна премахната от Островното кралство. Но обитателите ѝ бяха съхранили силната си културна идентичност и все още говореха на език, използван само от тяхната общност. Учителят му го беше научил

на няколко фрази, колкото да задоволи любопитството на момчето, но и това щеше да се смята за предателство от другите членове на клана. Мъжете на Кинок бяха несъкрушими бойци, поети, лъжци и крадци. Склонни към пиянство, внезапни избухвания на гняв и на дълбока скръб, но ако този човек бе намерил път до тази забравена от боговете част от света, то той също толкова добре можеше да намери и път за връщане към цивилизацията.

Флин влезе в някакъв склад, който изглеждаше ветровит, прашен и тъмен. Вътре имаше двама мъже. Флин пристъпи встрани и кимна и без предупреждение другите двама извадиха мечовете си и нападناха.

ГЛАВА 6

ШАНС

Каспар скочи надясно.

Преди атакуващият го да успее да реагира, извади меча си, извъртя се на място и замахна да му нанесе съкрушителен удар в гърба.

Оръжието на Флин едва отби удара и той извика:

— Стига! Видях достатъчно.

Все още говореше на Кралската реч. Каспар отстъпи назад, другите двама направиха същото. Флин бързо прибра меча си в ножницата и рече:

— Съжалявам, приятел, но трябваше да се уверя, че наистина можеш да използваш това нещо. — И посочи оръжието на Каспар.

— Казах ти, че мога.

— Срещал съм жени, които са ми казвали, че ме обичат, но това не го прави вярно — контрира Флин.

Каспар не прибра оръжието, но го отпусна.

— Проблем имаш с доверието, изглежда.

Флин кимна с кисела усмивка и отвърна:

— Наблюдателен си. Виж сега, прощавай, но трябваше да се уверим, че имаш достатъчно ум да реагираш на беда по всяко време. Тези момчета нямаше да те убият, щяха само да те порежат малко, ако не бе успял да се защитиш.

— Проверката ти едва не осакати приятеля ти тука за цял живот — рече Каспар и посочи жилавия мъж с дългата до раменете руса коса, на когото съвсем не му беше до смях. Мъжът не отвърна нищо, но сините му очи се присвиха. Кимна отсечено на Флин.

Третият беше широкоплещест, дебеловрат и космат, ако не се броеше плешивото му теме. Виж, той се изсмя късо, като кучешки лай.

— Добър ход беше, признавам ти.

Каспар вдигна вежда.

— Ти или също трябва да си от Кинок, или ушите ми изобщо не са чували този акцент.

— Всички сме от Кралството — рече русият.

— Аз не съм — каза Каспар. — Но съм бил там.

Двамата мъже погледнаха въпросително Флин и той им обясни:

— Оласконец е.

— Значи си още по-далече от дома от нас — отбеляза русият.

— Аз съм Макгоин, а той е Кенер — представи ги едрият.

— Аз съм Каспар.

— Е, значи сме четири родствени души. Мъже от Севера. — Кенер кимна замислено.

— Как се озовахте тук? — попита Каспар.

— Първо ти кажи — подкани го Флин.

Каспар сметна, че ще е най-добре да скрие самоличността си. Тези мъже можеха да го помислят за лъжец или можеше да се опитат да използват това в своя изгода и в негова щета в бъдеще. Най-вече реши, че бившият му сан едва ли означава нещо сега. Намираще се на грешната страна на света и бе лишен от титлата и владенията си. Можеше да им разкаже повече, но по-късно, след като чуеше тяхната история.

— Нищо особено интересно всъщност. Изпречих се на един магьосник, който имаше достатъчно сила, за да мести където му хрумне хора, които го ядосат. В един момент бях в Опардум, в следващия — хоп, намерих се близо до Хеслагнам, и четирима бенту препускаха към мен.

— Избягал си от търговци на роби бенту? — попита невярващо Макгоин.

— Не. Първо ме хванаха. После им избягах.

Флин се изсмя.

— Или у самия теб има нещо чародейско, или си достатъчно добър лъжец, за да си кинок.

— Нямам тази чест — отвърна Каспар.

— Магьосници — измърмори Кенер. — Голямо проклятие са, няма спор.

— Е, този поне беше — рече Каспар. — Все пак можеше да ме пусне наред океана и да ме остави да се удавя.

— Вярно — рече Флин.

— Сега вашата история.

— Търговци сме, от порт Вайкър — подхвана Флин. Каспар моментално разбра, че Флин лъже. Много по-вероятно беше да са пирати от Залезните острови.

— Бяхме консорциум, събран от един търговец от Крондор, Милтън Превънс. Когато стигнахме град Змийска река, се натъкнахме на бушуваща кланова война. Не можахме да влезем в пристанището, защото двата клана се биеха кой да контролира залива. Тъй че обърнахме и потърсихме пристан. — Посочи приятелите си. — Бяхме трийсетима, когато се почна.

Каспар кимна.

— Няколко търговци и колко охрана?

Флин поклати глава.

— Николко. Търговци сме, но всички сме се научили сами да се грижим за себе си. Макгоин започна като чирак на майстор на филц и влезе в търговията с вълна. Оттам мина на фино облекло, а коприната, която човек може да купи тук, е най-добрата, по е добра дори от тази в Кеш. Специалността на Кенер са подправките — колкото по-редки, толкова по-добре. Колкото до мен, аз съм по скъпоценните камъни.

Каспар кимна.

— Всичко — лесно превозимо и не прекалено обемисто, освен коприната.

— Но пък тя е лека — каза Макгоин. — Можеш да напълниш целия трюм и едва ще сниши ватерлинията с разтег.

— И какво се случи?

Кенер продължи разказа оттам, където беше прекъснал Флин.

— Имахме два избора. Можахме да обърнем на запад, да отплаваме към град Махарта и да търгуваме нагоре по река Ведро. Много стока, много екзотични неща, но също тъй много хитри търговци и по-малко изгодни сделки.

— Какъв беше другият избор? — попита Каспар.

— Има едно място, където Змийска река възвива на изток и почти стига до крайбрежието. На по-малко от седмица път е от брега до реката, тъй че не взехме коне — щяхме просто да ги закупим там, ако се наложеше превоз. При реката има едно градче, Пристана на Шингази. Някогашна малка търговска станция, но сега е добро място да хванеш превоз нагоре по реката.

Макгоин добави:

— Та точно това направихме: наехме лодка и се отправихме нагоре, мислехме, че ще намерим стоки, каквито не е виждал никой от Островите.

Флин се засмя.

— Проклетата от боговете наглост. Не сме плашливи хора, Каспар, но бяхме трийсет души, когато започна всичко, и всички от нас умееха да се грижат за себе си.

— Но колкото по на север отивахме, толкова по-безумни ставаха нещата.

— От колко време си тук, Каспар? — попита Макгоин.

— Шест, седем месеца. Загубих им дирите.

— Докъде си стигал на север? — попита го Флин.

— До Мастаба.

— Е, значи не си се доближавал до Змийското езеро. Онзи район е ничия земя. Там са онези номади...

— Джешандите. Да, чувал съм за тях.

— Пречат на всекиго да се засели около езерото, но там има и други хора. На юг от езерото се издигат планините Суману и точно там ние...

— Започни отначало, Флин — подкани го Макгоин.

Флин си пое дълбоко дъх, сякаш се готвеше да разказва дълго.

— Намерихме лодка в Пристана на Шингази, добре стъкмен съд, с широк кил и плитко дъно, удобна за бутане с пръти и дърпане с въже, когато потрѣбва. Капитанът ни обясни, че няма важни пристанища до едно градче, Малабра, най-далечната точка на север, до която може да плава, но ще ни продаде лодката. Неколцина от нас имаха опит с речни лодки, тъй че бяхме сигурни, че ще се оправим до Малабра. Разбрахме се Превънс да бъде командирът на цялата експедиция и че един друг, Картър, ще е капитан, след като напуснем Малабра. Пътят до Малабра ни отне три месеца. Отначало всичко изглеждаше чудесно. После ни удари лошо време и трябваше да се приютим на брега. Два дни по-късно се натъкнахме на разбойници, които ни гониха пет дни на коне, докато се мъчехме да останем по средата на течението. Свалиха трима души със стрели, преди да се откажат.

Кенер се намеси:

— Трябваше да съобразим. Не бяхме намерили нито една прилична възможност за търговия, а вече бяхме изгубили трима души. Трябваше да се вразумим...

— Но ние продължихме — подхвана отново Флин. — Докато стигнем до Малабра, още двама души умряха от треска. — Помълча малко, сякаш се мъчеше да си спомни подробности. — Справяхме се добре отначало. Установихме търговска станция, със склад не по-лош от този тук. Езикът не беше труден, защото разполагахме с десетина мъже, които знаеха квегански, а двата езика са сходни. Някъде по това време обаче нещата започнаха да... — Погледна мълчаливо приятелите си, сякаш ги молеше за помощ. Макгоин рече:

— Някои от местните хора започнаха да носят в склада предмети, за да ни ги продават. Носехме доста злато — прилично количество за кралските стандарти, но цяла кралска съкровищница тук. Предполагам си забелязал, че не им достигат монети. Изглежда, все още плащат цената на онази война, в която е воювал баща ми.

— Но нещата, които ни носеха... хм, отначало си мислехме, че са просто... коя беше думата? — Погледна Кенер.

— Артефакти.

— Да, точно — каза Макгоин. — От някоя отдавна загинала цивилизация. Тези неща изглеждаха наистина стари.

— Какви неща? — запита Каспар, вече искрено заинтригуван от разказа.

— Някои бяха маски, като онези, които храмовите жреци носят на празници, но други не приличаха на нищо, което бяхме виждали. Животински лица и на други същества — ами, просто не знам какви бяха. И скъпоценности, много. Някои бяха съвсем обикновени, но други... — Сви рамене.

Флин продължи:

— Търгувал съм с бижута и геми през целия си живот, Каспар. Виждал съм обикновени дрънкулки и дарове, достойни за кралицата на Островите, но някои от тези неща...

— Защо са искали да разменят такива ценни накити за злато?

— Представи си един фермер да притежава огърлица на цената на труда му за цял живот. Но не може нито да я продаде, нито да я замени или изяде. Все едно че е ведро с кал — каза Макгоин. — Но

може малко по малко да похарчи торба с монети и да си купи каквото му трябва за години напред.

— Тъй че изкупихме всички бижута — каза Флин.

— Кажете му за пръстена — подхвърли Кенер.

Каспар огледа склада, видя купчина празни чували, висока до кръста, тъй че отиде там и се настани удобно. Флин продължи:

— Бяха ни донесли и няколко пръстена. Някои бяха златни, но повечето — не. Някои бяха със скъпоценни камъни, няколко от които наистина с добро качество. Но повечето бяха просто метални халки със старинни знаци по тях.

— Чакай да предположа — прекъсна го Каспар, като се постара да не прозвучи презрително. — Магически пръстени?

Флин погледна другите двама и те кимнаха. После бръкна в кесията на колана си и извади пръстен. Пръстенът засия в сумрачния склад.

Каспар стана, отиде до Флин и го взе. Огледа го. Беше изработен от някакъв сивкав метал, почти като калай, но блестеше.

— Някой опита ли се да го носи?

— Един, Гриър се казваше, се опита — отвърна Флин. — Сложи си го и отначало като че ли не стана нищо. Но после една нощ изведнъж нападна Каститас и го уби. Наложих се Макгоин да убие Гриър, за да не изколи и други от нас. После си го сложих аз и се опитах да разбера какво е станало с Гриър, но след малко започнаха да ми се привиждат разни неща. Оттогава никой не го е носил.

— Защо не го хвърлихте?

— Да си чувал някога за Звезден пристан?

Каспар беше чувал, но поклати глава. Реши, че ще е по-добре да се престори на невежа. Ако държеше да мине за обикновен човек от простолюдieto, не биваше да изглежда прекалено начетен.

— Не съм.

— Това е един остров в Звездното езеро, на границата на Кеш и Кралството. Там живее общност на магьосници, много силни...

— И богати — добави Макгоин.

— И богати — съгласи се Флин. — Ще продадем пръстена на тях.

Каспар огледа помещението.

— Нещо ми подсказва, че тук има нещо много повече от пръстена. Вижте, ако разбирам добре, били сте трийсет преуспяващи търговци, донесли достатъчно злато, тъй че ако вие тримата просто бяхте решили да се отървете от останалите двайсет и шестима, щяхте да се уредите за цял живот, нали?

— Беше цяло състояние — отвърна Кенер.

— Тъй че приемам, че не сте убийци, а почтени търговци, които сега разполагат със стока, струваща повече?

Те кимнаха.

— Следователно има причина да не вземете просто някоя банда наемници за охрана, като тръгнете на юг и намерите кораб за дома?

Тримата се спогледаха и Флин каза:

— Да. Пръстенът е просто дрънкулка. Искам да кажа, може и да прави някаква магия, след като двама души умряха заради него, но не си струва целия този труд. Има още нещо.

Махна с ръка към другия край на склада и четиримата тръгнаха натам. В дъното стоеше фургон, съвсем обикновен, почти неразличим от тези, които Каспар беше виждал да обикалят по улиците на родния му град. На пода му лежеше нещо, покрито с промазано платно, и според големината му Каспар вече имаше представа какво би могло да е. Флин скочи във фургона и дръпна платнището.

Беше тяло, поне за такова го взе Каспар отначало, всъщност май беше просто куха броня. Но каквото и да беше, не приличаше на нищо, което бе виждал.

Каспар се качи при Флин и махна цялото платнище. Беше броня и като че ли без шевове. Беше черна, с тъмnozлатиста ивица около врата, раменете, китките, бедрата и глезените. Каспар коленичи и я пипна. Изработена беше от метал, но по-гладък от всичко, което бе виждал. Който и да я беше притежавал, трябваше да е бил висок, по-висок от неговите шест стъпки и половин педя.

В Опардум Каспар беше купувал най-качествената броня, позната в Източното кралство, от Майсторите оръжейници от Ролдем. Но това далече надвишаваше тяхното качество.

— Удари я с меча си — каза Флин и скочи от фургона, за да му направи място да замахне. Каспар се изправи, извади меча си и леко замахна към раменната плоча. Оръжието отскочи, все едно беше ударило в твърда гума. Каспар отново коленичи и попита:

— Има ли нещо вътре?

— Никой не знае — отвърна Кенер. — Не можем да измислим как да махнем шлема или която и да е част.

— Доста зловещо изглежда — промълви Каспар замислено. Шлемът беше съвсем прост, като цилиндър, срязан под ъгъл, острите ръбове след това бяха окръглени и се получаваха гладко очертание от раменете до темето, без никакви ръбове или нитове. Отпред беше леко изпъкнал, тъй че отгоре приличаше малко на капка, вместо да е съвсем кръгъл. Двете страни на шлема бяха оформени като криле, но криле, различни от тези на което и да било същество, познато на Каспар. Приличаха малко на криле на гарван, но в същото време бяха леко извити назад, следваха страните на шлема и бяха мрежести като на гигантски прилеп... но не обикновен прилеп. Тясна резка отпред за очите осигуряваше полезрението. Каспар се опита да надникне вътре.

— Нищо не може да се види — подхвърли Макгоин. — Джеролд дори се опита да поднесе горяща факла и едва не си опърли косата, докато надничаше.

— Има нещо там: стъкло или кварц, или нещо толкова твърдо, че спира върха на кама — каза Кенер.

Каспар отпусна гръб на страницата на фургона.

— Уникално е, признавам. Но защо трябва да се мъкне по целия път през океана чак до Звезден пристан? Все ще се намери някой наоколо, който да даде добра цена за него.

— Магическо е, несъмнено — каза Флинт. — А магьосниците наоколо са рядкост, и са бедни. — Погледна двамата си приятели и добави: — Опитахме се да му намерим купувачи отначало, но бързо разбрахме, че тази земя е твърде западнала. Можехме да вземем каквото сме успели да намерим, да се върнем у дома и със златото, което все още имаме, и с каквото бяхме изкупили, можехме да си уредим живота.

— Но не сме крадци — допълни Кенер. — Имахме съдружници, а някои от тях си имаха семейства. Можехме да им раздадем по малък дял от печалбата, но може ли това да компенсира загубата на съпруг или баща?

— Те са знаели, че поемат риск, като са тръгнали насам — отвърна бавно Каспар.

— Да, но аз имам жена и трима синове — каза Макгоин. — И ми се ще да мисля, че ако бях погребан там на север, някой от спътниците ми щеше да се върне у дома и да предложи на вдовицата ми достатъчно, за да се погрижи за синовете ни и за бъдещето им.

— Благородни чувства — каза Каспар и скочи от фургона. — Какво друго?

Флин му подаде някакъв меч. Беше черен като бронята и когато постави дланта си на дръжката му, като че ли леко трептене го разтърси до рамото.

— Усети ли го? — попита Флин.

— Да — отвърна Каспар и му върна оръжието. Беше по-леко, отколкото очакваше, но трептенето го притесни. Флин се доближи до бронята и рече:

— Гледай сега. — Извади отново пръстена от кесията си и го доближи до метала. Той мигновено превключи от смътно сияние в ярък блясък. — Няма никакво съмнение за магията в бронята. Мисля, че това го доказва.

— Убедително — съгласи се Каспар. — Е, и какво общо трябва да има всичко това с мен?

— Трябва ни още един човек — каза Флин. — Това, че си от Севера и че също искаш да се върнеш в Кралството, е бонус. Просто търсим да наемем разумен човек, който може да борава с меч, за да тръгне с нас за град Змийска река... надяваме се, че клановата война там вече е приключила. — Флин сложи ръка на рамото му. — Но както казах, боговете може би са те поставили на пътя ни основателно, защото човек, който ще измине цялото това разстояние, воден от желанието си, е по-добър от всеки нает меч. Готови сме да те направим свой партньор с равни права.

Кенер изглеждаше готов да възрази, но си замълча. Макгоин кимна.

— Прекалено щедро — отвърна Каспар.

— Не е — каза Флин. — Преди да се съгласиш, трябва да знаеш всичко. Не всички от момчетата ни загинаха, преди да намерим това. — Посочи фургона. — Селякът, който ни показва къде лежи, не искаше да има нищо общо с изваждането му, не искаше да се доближи, докато го откривахме. Намерили бяхме достатъчно богатства, за да си живеем като крале, тъй че след като натоварихме четирите фургона, поехме на

юг. Докато стигнем до твоето градче, Хеслагнам, бяхме останали само шестима и се бяхме смалили до един фургон. Изоставили бяхме богатство колкото на цяла държава по пътя зад нас.

Това изобщо не се хареса на Каспар.

— Значи някой не е бил доволен от това, че сте взели тялото, бронята или каквото е там.

— Явно. Денем никой не ни нападаше, нито когато отсядахме в градче или село. Но нощем, като бяхме сами на пътя, започваха да стават разни неща.

— Една нощ Фоулър Маклинток просто умря. Без никакъв белег по него — каза Кенер.

— А Рой Макнари една вечер мръдна настрана от бивака да се изпикае и така и не се върна. Търсихме цял ден и не намерихме и следа от него — добави Макгоин.

Каспар се изсмя късо, колкото суха насмешка, толкова и съчувствено.

— Защо просто не оставихте това проклето нещо и не взехте останалото?

— Докато разберем, че този някой или някои, каквото и да е, иска тялото, беше твърде късно. Вече бяхме изоставили другите три фургона. Отделихме най-хубавите скъпоценни камъни — в онова ковчеже ей там — и скрихме повечето накити и други ценни неща. Намерихме пещера, белязахме я и оставихме всичко там. Продадохме конете за храна по пътя и най-сетне се добрахме дотук. Но на всяка седмица по някой все умираше.

— Тази история... малко ме възпира да тръгна с вас.

— Знам, но помисли за наградата! — каза Флин. — Магьосниците ще платят кралски откуп за това нещо и знаеш ли защо?

— Горя от нетърпение да разбера — отвърна сухо Каспар.

— Вярвам, че си човек с известно образование, защото говориш Кралската реч като благородник, макар че си от Оласко — каза Флин.

— Учил съм малко — призна Каспар.

— Знаеш ли историята за Войната на разлома?

— Знам, че преди сто години някаква армия нахлула от друг свят през магически разлом и почти завладяла Островното кралство.

— Много повече — каза Флин. — Има много неща, които така и не са записани в историите. Прадядо ми — като момче служил в обоза

в битката за Сетанон — разказваше за дракони и древна магия.

— Спести ми дядовите си приказки край огнището, Флин, и говори по същество.

— Чувал ли си за Господарите на дракони?

— Не.

— Те били древна воинска раса, живяла на този свят преди хората. Били са тук дори преди елфите. Били са раса ездаци на дракони, способни да правят могъща магия. Съкрушили ги боговете по време на Войните на хаоса.

— Това е теология, а не история — прекъсна го Каспар.

— Може би да, а може би — не — отвърна Флин. — Но храмовете го проповядват като доктрина. И макар в текстовете да не се споменава за Господарите на дракони, легендите все пак си остават. Но само го погледни това нещо, Каспар! Ако не е Господар на дракони, излязъл направо от древната си гробница, не знам какво може да е. Но съм готов да се обзаложа, че чародеите в Звезден пристан ще искат да го разберат и ще се готови да платят.

Каспар отвърна:

— Значи ви трябва четвърти, за да отнесете това нещо на север, да помогне да се пренесе от порт Вайкър до този Звезден пристан и след това да поискате награда от магьосниците?

— Да — заяви Флин.

— Вие сте луди. Трябвало е да го скриете в пещерата и да вземете вместо него съкровището.

Кенер, Макгоин и Флин се спогледаха мълчаливо. Накрая Кенер каза тихо:

— Опитяхме. Просто не става.

— Как така не става?

— Опитяхме се да направим каквото каза. И след като запушихме пещерата, изминахме не повече от половин миля по пътя, преди да се наложи да обърнем и да се върнем. После оставихме цялото злато и другите стоки и извадихме това нещо.

— Побъркали сте се. Бих могъл да тръгна с вас срещу кон и цената за превоза до Кралството, но не мога да обещаая, че ще остана с вас след това. Дадохте ми твърде много основания да откажа. — Каспар помълча за миг. — Всъщност мисля да откажа още сега, за да избегна неприятностите.

Флин сви рамене.

— Ами добре. Опитай се да си тръгнеш.

Каспар скочи от фургона, все още с меч в ръка.

— Какво искаш да кажеш?

— Ние няма да те спрем — каза Флин. — Нямах това предвид.

Каспар заобиколи тримата и когато стигна до вратата на склада, каза:

— Желая ви късмет, господа, и се надявам някой ден да ударим по едно пиене в Кралството, но се съмнявам, че ще стигнете там. По всичко личи, че това начинание е обречено, и не искам да имам нищо общо с него, тъй че благодаря.

Обърна се, бутна вратата и понечи да стъпи навън. Но не можа.

ГЛАВА 7

РЕШЕНИЕ

Изведнъж Каспар се разколеба.

Искаше му се да излезе, но нещо го накара да изчака. Обърна се и рече:

— Е, добре, ще помисля.

Флин кимна.

— Можеш да ни намериш тук, но до вдругиден трябва да сме на път.

— Защо? — попита Каспар.

— Не знам — отвърна Флин. — Просто не можем да останем задълго на едно място.

— Ще разбереш — добави Кенер.

Каспар надви необяснимия подтик да остане и напусна склада.

Тръгна през ранната сутрешна тълпа и скоро намери евтин хан, където ейлът не беше чак толкова ужасен. Рядко пиеше преди обяд, но днес направи изключение. Похарчи повече от съдържанието на жалката си кесия, отколкото трябваше, но дълбоко в себе си вече знаеше, че ще тръгне с Флин и другите. Не заради някакво си глупаво „магическо“ принуждение, а защото го искаше. За половин година тези мъже можеха да го доближат до дома повече, отколкото щеше да успее сам за две години: не беше моряк и щеше да му се наложи да работи много месеци, за да спести пари за превоза, а корабите, порещи водите между Новиндус и Триагия, бездруго бяха нарядко. Дори взимането на кораб до Залезните острови щеше да му струва местната равностойност на двеста златни монети — това си беше половин година работа на опитен занаятчия в Оласко.

А така поне щеше да си спечели кон и превоз до Кралството. Оттам и пеш можеше да стигне до дома, ако се наложеше.

Върна се в склада. Тримата го чакаха.

— Е, с нас ли си? — попита Флин.

— До порт Вайкър — отвърна Каспар. — След това ще видим. Искам кон, достатъчно злато за прилична нощувка и храна по пътя и превоз от Саладор до Опардум. Останалото си богатство можете да задържите. Съгласен?

— Съгласен — отвърна Флин. — Сега трябва да се приготвим за тръгване утре рано призори. Един керван тръгва на юг с продоволствие за военните и макар да не можем да се присъединим официално, можем да караме с него известно време. Така няма да ни закачат разбойници.

— Добре. Но първо трябва да намерим ковчег.

— Защо? — попита Кенер.

— Защото хората тук си погребват мъртвите, не ги изгарят, тъй че един ковчег под платнището ще привлече много по-малко внимание от... онова нещо. — Посочи фургона. — Можете да карате чак до град Змийска река и без него, но се съмнявам, че ще мине през митницата при порт Вайкър. Виж, един споминал се приятел, откарван до родния му край за вечен покой... къде погребват мъртвите си в Кралството?

— Горе, при Окото на квестора, мисля.

— Това би трябвало да мине. — Каспар огледа тримата си нови приятели. — А ако успеем да стигнем до град Змийска река, ще трябва да похарчим част от плячката ви за дрехи. Вие, господа, трябва да приличате повече на цивилизовани търговци, отколкото на разбойници и главорези.

Макгоин прокара длан по четинестата си петдневна брада и рече:

— Май имаш право, Каспар.

— Тук ли спите?

Тримата кимнаха и Флин каза:

— Опитвахме се да спим в ханове по пътя, но е невъзможно. Все се събуждаш, подтикнат от желание да се увериш, че онова нещо е в безопасност.

— Понякога — по три пъти на нощ — обади се Кенер.

— Тъй че сега спим под фургона — добави Макгоин.

— Е, вие тримата можете да спите тук, щом трябва, но аз държа на гореща баня, чисти дрехи и нощувка в добър хан. Дай ми малко пари, Флин.

Флин извади от кесията си няколко сребърника и му ги даде.

— Ще си видим утре призори.

Каспар ги остави и за първи път, откакто бе загубил цитаделата си, се отдаде на удоволствия. Първо намери шивач и си купи нова туника, панталони и долни дрехи, а също тъй и жакет и нова филцова барета, с метална игла с фалшив рубин. После намери най-добрата баня в града — която изобщо не можеше да се сравни с големите бани в Опардум.

След това се почувства освежен и изпълнен със сили. Взе си стая в един хан край главния градски площад, хареса си едно хубавко слугинче и след малко придумване то почука на вратата му, когато другите гости се прибраха да спят и шетнята в гостилницата привърши.

След час дълбока доволна дрямка Каспар се събуди сепнат и объркан. Бавно осъзна къде се намира и дръпна завивката да огледа приятелката си по ложе.

Беше мило същество, не повече от деветнайсетгодишно и типично за занаята. Бедно момиче, надяващо се да си хване богат съпруг или поне да получи щедър дар за услугите си.

Само времето можеше да каже дали ще свърши омъжена, или в някой бардак.

Каспар отново отпусна глава и се опита да заспи, но сънят отказваше да го споходи. Превъртя се и се постара да прочисти ума си от гъмжащите образи, но всеки път, щом започнеше да се унася, зърваше с вътрешния си взор фургона и онова, което лежеше в него.

Накрая стана, облече се тихо и остави за момичето малък дар сребро. Ако Флин се окажеше прав, много скоро щеше да го замести обилно богатство.

Докато открехваше тихо вратата, момичето се събуди и попита сънено:

— Тръгваш си?

— Чака ме път — отвърна Каспар и затвори вратата.

Запромъква се предпазливо по тъмните улици: знаеше, че в този час свестните хора по тях ще са рядкост. Стигна до склада, отвори вратата и завари вътре Кенер буден — другите спяха. Кенер тихо каза:

— Знаех си, че ще се върнеш преди съмване.

Каспар се въздържа да му отвърне с шега и само попита:

— А ти защо си буден?

— Един от нас винаги е буден. След като и ти си вече тука, ще е по-добре. Кое време е?

— Два след полунощ — каза Каспар.

— Значи можеш да поемеш следващите три часа и после да събудиш Макгоин. — Кенер се пхна под фургона, дръпна едно одеяло върху себе си и се отпусна да поспи.

Каспар си намери един кафез, на който да седне, и остана да пази. Кенер заспа бързо и той остана сам с мислите си. Устоя на подтика да отиде до фургона и да повдигне платнището. Отказваше да повярва, че някакъв свръхестествен тласък го е принудил да дойде тук. Беше дошъл по свой избор. Мислеше за скорошното си минало и проклинаше наум всички магьосници и всякакви магически неща. Прекалено много бяха съвпаденията, но той отхвърляше идеята за съдба или че боговете са пожелали да се озове тук. Не беше ничия пионка. Радвал се беше на компанията на магьосник, но Лесо Варен също тъй беше и негов съветник. И макар много от съветите, които му даваше, да бяха отвратителни, изгодите в голяма степен надвишаваха цената. Варен се беше оказал влиятелен, може би най-влиятелният съветник в целия двор на Каспар, но Каспар винаги правеше сам окончателната преценка и даваше окончателната заповед за това, което трябва или не трябва да се направи.

Замисли се за пристигането на Лесо Варен и в ума му се изля порой от мрачни спомени. Магьосникът се бе появил един ден на откритото дворцово заседание като молител, търсещ място, където да си отдъхне за малко. Най-простичък практикант на безвредна магия. Но много бързо се беше внедрил в двора и в един момент мирогледът на Каспар се бе променил.

Собствените му амбиции ли бяха изплували на повърхността, зачуди се внезапно Каспар, или медените думи на магьосника му бяха въздействали така силно?

С усилие потисна нежеланите мисли. Изпитваше дълбока горчивина от всичко, което му напомняше за дома и за онова, което бе изгубил. Вместо това отново насочи вниманието си към казаното от Флин.

Помъчи се да обмисли събитията в тяхната последователност. Макар да беше рядкост търговци от Триагия да попаднат на Новиндус, все пак не беше нещо нечувано. А че такава група се бе озовала тук в

търсене на богатства, неவிждани досега около Морето на кралствата, беше съвсем логично. Това, че и той, и те бяха пристигнали едновременно в този малък град и бяха открили общ интерес, беше невероятно, но все пак можеше да мине за съвпадение.

Освен това съдбата не можеше да има нищо общо с белокосия магьосник, който го бе оставил тук. Със сигурност бе имало висока вероятност Каспар да не оцелее в първите няколко минути. Как можеше някаква свръхестествена сила да знае, че ще избяга и ще оцелее сред пустошта? Едва ли някой го беше покровителствал. Каспар се беше борил до сетни сили и дълго, докато стигне до площада, където, бе срещнал Флин.

Стана и закрачи тихо. Цялата тази ситуация започваше да му опъва нервите. Дразнеше го мисълта, че може да му е въздействало нещо извън личния му интерес. Като много хора в неговото положение, беше плащал дан на боговете — поднасял беше жертвени дарове и бе присъствал на служби в определени празници, — но това беше по-скоро от чувство за дълг, отколкото от убеждение. Разбира се, никой мидкемиец не можеше да отрече съществуването на боговете: имаше твърде много истории от достоверни източници, които свидетелстваха за намесата на този или онзи бог през вековете. Каспар обаче беше почти убеден, че тези всемогъщи същества са твърде заети, за да се занимават точно с неговата съдба.

Погледна към фургона и тихо се доближи до нещото под платнището. Повдигна зеблото и погледна тъмния шлем. Беше най-злокобното нещо, което бе виждал. Докосна го. Почти очакваше някакъв признак на живот — вибрация някаква или друго усещане, — но пръстите му се допряха само до студен метал, макар и метал, какъвто никога не бе познавал. Погледа фигурата още малко, после отново я покри с платнището.

Пак седна, бореше се с неспокойното чувство, което го бе обзело, докато се взираше в безжизнения предмет. И изведнъж осъзна какво го беше обезпокоило. Докато гледаше бронята, трупа или каквото там беше, не можеше да се отърве от инстинктивното усещане, че не е мъртво. Че просто лежи. И чака.

Каспар се беше увлякъл в дълъг разговор с джемедара, ръководещ охраната на кервана, който се виеше по пътя пред фургона им. Предвид възрастта на офицера беше решил, че джемедар е равно на лейтенант в оласконската армия. Със сигурност хавилдарът, който яздеше до младия мъж, бе същият корав стар сержант, какъвто човек можеше да намери във всяка армия.

В края на дългия им разговор джемедарът — казваше се Рика — се съгласи да позволи на Каспар и приятелите му да следват кервана на дискретно разстояние, без официално да са част от него. Огледа ковчега, но не настоя да го отворят. Явно не смяташе, че четирима мъже може да се окажат заплаха за неговия отряд от тридесет души.

Тъй че Каспар яздеше един що-годе приличен, макар и невзрачен скопец, който навярно щеше да издържи дългия път до град Змийска река, стига да получи достатъчно време за отдих, храна и вода. Кенер беше яхнал тъмнокафяв кон, а Макгоин и Флин караха фургона — беше направен по-скоро за мулета или волове, отколкото за коне, но все пак се движеше добре.

Флин вече беше показал на Каспар съдържанието на голямото ковчеже и Каспар наистина се възхити на решимостта им да разпределят стоката между семействата на покойните си приятели. Златото и другите изделия в ковчежето можеха да направят и тримата изключително богати за цял живот.

Нещо около цялото това начинание обаче го притесняваше. Колкото и упорито да се опитваше да убеди самия себе си, че всичко е съвпадение, та дори съвсем невероятно, толкова повече се убеждаваше, че нещо не е наред.

Същото странно чувство беше изпитвал, докато прекарваше времето си с Лесо Варен — същото смътно усещане, че гледа собствения си живот от разстояние. Но този път напълно съзнаваше, че се случва.

Навярно тримата му спътници бяха прави и бронята — както бе започнал да мисли за онова нещо — все пак притежаваше някаква сила над онези, които влезеха в досег с нея.

Навярно щеше да се наложи да измине целия път до Звезден пристан, за да се освободи от това. Но каквото и да се случеше, знаеше, че е направил едва първата стъпка от дълго и изнурително

пътуване, което обаче можеше да го доближи по-близо до целта му, отколкото се беше надявал само допреди седмица.

Към обед с Кенер смениха местата си с Флин и Макгоин и подкараха фургона. С войниците пред тях като че ли нямаха голяма нужда от охрана, но все пак двамата ездаци от време на време се озъртаха тревожно назад.

По едно време Каспар попита:

— Страх ли те е, че те преследват?

— Винаги — отвърна Кенер, без да обясни повече.

Въпреки постове на стотина метра напред по пътя четиримата се редуваха да пазят до огъня. Каспар пое третата стража: двата часа в най-тъмната част на нощта.

Прилагаше всички познати му хитрини, за да остане буден. На тях го беше научил баща му в първата година, когато бе пътувал с армията на Оласко на военна кампания. Тогава беше само на единайсет години.

Не гледаше огъня, защото знаеше, че това ще го хипнотизира, ще плени очите му и ще го заслепи така, че да не може да гледа в тъмното. Вместо това местеше очите си, иначе щяха да се появят въображаеми фигури и да предизвикат в ума му лъжлива паника. От време на време поглеждаше нагоре към гаснещата луна или към далечни звезди, за да не се уморят очите му от виждане в нищото.

След около час на пост зърна някакво смътно движение отвъд фургона, едва видимо в тъмното. Бързо закрачи натам и на самата граница на светлината отново видя нещо. Задържа очите си в него и каза:

— Стани!

Тримата му другари се надигнаха и Флин попита:

— Какво има?

— Видях нещо там, отвъд светлината на огъня. Тримата моментално се измъкнаха изпод фургона и извадиха оръжията си.

— Къде? — попита Кенер.

— Ей там. — Каспар посочи.

— Каспар, ела с мен — рече Флин. — Вие ни пазете откъм гърба — нареди на другите двама.

Двамата закрачиха бавно, с извадени мечове. Когато стигнаха мястото, което бе посочил Каспар, не откриха нищо.

— Кълна се, че видях нещо — каза Каспар.

— Вярвам ти — отвърна Флин. — Свикнали сме. По-добре да си в безопасност, отколкото да не правиш нищо.

— Случвало ли ви се е?

Върнаха се при топлещия още огън и Флин отвърна:

— Често.

— Видяхте ли какво е? — попита Кенер.

— Само силует.

Макгоин отново се пъкна под фургона и изсумтя:

— Това е добре.

— Защо? — попита Каспар.

— Защото не е сериозно — отвърна Макгоин. — Когато не можеш да видиш какво е... значи не е сериозно.

— А какво е сериозно? — попита Каспар, докато другите се наместваха отново под фургона.

— Де да знаех — измърмори Кенер.

— Това е глупаво — каза Каспар.

— Знаем — съгласи се Флин. — Отваряй си очите и ме събуди след час.

Остатъкът от нощта мина без произшествия.

Щом стигнаха село Набунда, патрулт, който придружаваше кервана, отцепи напред да докладва на местния командир. Джемедарът махна добросърдечно на Каспар и спътниците му за сбогом, докато влизаха в селото.

— Трябва да намерим къде да приберем фургона — каза Флин. — След това да съберем някаква информация за положението на юг.

По-голямата част от деня мина в търсене на удобно място за фургона, тъй като всеки склад в селището беше пълен. Най-сетне се настаниха в ъгъла на една обществена конюшня и платиха три пъти повече от обичайната цена.

Набунда гъмжеше от хора, привлечени тук от военния конфликт. Имаше войнишки жени и курви, както и хора, които гледаха на войниците като на добра клиента и лесна плячка — крадци и

шарлатани, джебчии и кърпачи — всеки напираше да си пробута занаята колкото може по-изгодно.

Четиримата седнаха в един препълнен хан и Каспар отбеляза:

— Тази гранична свада има всички признаци да се превърне в голяма война.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Флин.

Позастаряла, но все още привлекателна слугиня се приближи и им взе поръчката за вечеря. След като ги остави, Макгоин подхвърли:

— Нали каза, че не си бил наемник.

— Не съм, но бях войник — отвърна Каспар. — Повечето си живот съм прекарал в оласконската армия, честно казано.

— Защо напусна? — попита Кенер.

Каспар не искаше да споделя твърде много подробности, затова обясни кратко:

— Бях на губещата страна в последната война. — Огледа се и каза: — Но съм виждал достатъчно храбри битки, за да разпозная главното, щом го видя. И всички онези, които често прибегват до войни, за да оперят гнездата си. — Посочи една маса в ъгъла, където се въртеше игра на карти. — Не зная каква е играта, но ще се обзаложа, че типът, който е с гръб към ъгъла, я е подхванал, и също така ще се обзаложа, че използва своята колода.

След това посочи друга група мъже в грубо облекло, сбрани в противоположния ъгъл.

— Също така ще се обзаложа, че онези господа там са търговци, също като вас. Шивач, чиято клиентела — като нашия млад джемедар Рика — държи униформите им да са скроени точно по мярка, или ботушар, чиято специалност, е ботушите за езда, достатъчно добри, за да хванат генералското око. Може и калайджия да има между тях, защото много жени ще готвят за мъжете си в навечерието на боя и котлите ще трябва да се калайдисват. — Отново погледна спътниците си. — Да, всичко това намеква за истинска война, приятели.

Лицето на Флин помръкна.

— Пътуването на юг може да се окаже трудно.

— Знаеш ли — каза Каспар, — войната е хаос, а от хаоса изникват възможности.

Яденето пристигна и разговорът замря.

В градчето не можеше да се намерят свободни стаи, затова четиримата се върнаха в конюшната. Ратайчето беше заспало дълбоко в плевника и пристигането им не го събуди.

— Голям пазач — измърмори Кенер, докато първите трима за спане се пъхаха под фургона.

Каспар заспа бързо, но го притесни някакво изнервящо усещане за опасност, въпреки че не го споходиха видения. После усети близо до себе си нечие присъствие и отвори очи.

Бронята стоеше над него. През тъмния шлем го гледаха с гняв две зли червени очи. Каспар остана да лежи неподвижно за миг, а после с внезапна, котешка бързина облечената в броня фигура извади черния си меч и замахна да го посече.

Каспар се надигна сепнат, удари главата си в дъното на фургона и за малко да изгуби съзнание. Погледът му се замая и помръкна за миг, той изрева и ръката му посегна за меч.

Две ръце го сграбчиха и Флин извика:

— Какво ти стана?

— Само сън е, човече — каза Кенер.

Каспар примига да махне сълзите от очите си и видя Флин, който беше поел първата смяна, коленичил над него. Кенер още лежеше от другата му страна.

Каспар изпълзя изпод фургона и се заозърта. После погледна към платнището и го дръпна.

— Готов бях да се закълна, че... — измърмори, подпрял ръце на ковчега.

— Знаем — каза Флин.

— Всички сме го имали този сън — рече Макгоин. — Все едно че съществото се съживява.

— Всички?

— Един по един — каза Кенер. — Просто не може да си близо до него и рано или късно да не започне да те спохожда.

— Легни да поспиш още, ако можеш — подкани го Флин.

— Не — отвърна Каспар и потърка натъртеното си теме. — Ще поема остатъка от смяната ти и моята. Ще събудя Макгоин в два след полунощ.

Флин не възрази и веднага легна. Каспар се бореше със съня — беше толкова жив и напрегнат. Притеснило го беше и усещането, което изпита, щом докосна ковчега. За много кратък миг той беше затрептял под пръстите му, също като черния меч.

Не можа да заспи дори след като събуди Макгоин.

ГЛАВА 8

КОМАНДИР

Старшият на охраната им даде знак да спрат.

Флин изкара впряга от пътя, докато конникът се приближаваше. Беше субедар, което грубо можеше да се приравни на старши ефрейтор или много младши сержант в оласконската армия. Войниците от патрула му бяха слезли от конете и се бяха окопали в тесния ров на склона на хълма, прикрити зад скали, храсти и нападали дървета.

Спря пред тях и заяви:

— Пътят е затворен. Натъкнахме се на взвод редовни от Сасбатаба, заели са едно село.

— Ще ги прогоните ли? — попита Каспар.

— Заповедта ми е да вляза в бой, да се изтегля, да известя и да чакам за подкрепления.

— Предпазлив подход — каза Каспар и огледа опърпаната команда на субедара. — И като гледам колко уморени са ти хората, може би е добър при това.

— На фронта сме вече от месец — каза субедарът, явно нямаше настроение за повече разговори. — Ако искате да продължите на юг, трябва да си намерите заобиколен път.

Каспар подкара към Флин, каза му всичко това и добави:

— Имаше един път, на югоизток от последното село, през което минахме.

— По-добра възможност не мога да измисля — отвърна Флин и заобръща фургона.

Бяха изминали само няколко минути по пътя на север, когато в тежък тръс насреща им се зададе голяма конна част. Флин отби фургона встрани от пътя и изчака да се разминат, преди отново да продължат пътуването.

Селото — Хигара, — през което бяха минали само преди два часа, вече приличаше на военен лагер. Притичваха войници да заемат позиции покрай пътя, без да обръщат внимание на трополящия през

малкото селце фургон, но Каспар знаеше, че това няма да продължи дълго. Наблизо разтоварваха интендантски фургон и беше ясно, че селото се превръща в оперативен щаб.

— Изглежда, раджът взима на сериозно онова, на което се е натъкнал субедарът с патрула си — отбеляза Каспар.

Флин и останалите кимнаха в съгласие.

— Не разбирам много от войска, но тая изглежда голяма — каза Кенер.

Каспар посочи на север.

— По размерите на прашния облак, бих казал много голяма. Насам идва най-малкото пълен полк.

Опитаха се да се измъкнат незабелязано, но щом завиха по югоизточния път, отделение войници прегради пътя им.

— Къде сте тръгнали? — изръмжа им грубо субедарът. Каспар слезе от коня си и отвърна:

— Опитваме се да се доберем до град Змийска река и да избегнем офанзивата, която подготвяте тук.

— Офанзива подготвяме, тъй ли? — попита войникът. — И защо мислиш така?

Каспар се засмя.

— Мисля, че пехотният полк, който идва по пътя след трите конни ескадрона, които видях, е доста убедителен знак.

— Какво има във фургона?

— Ковчег — отвърна Каспар. — Ние сме чуждоземци, отвъд Зеленото море, и се опитваме да хванем кораб, за да можем да погребем своя приятел у дома.

Сержантът, както мислеше за него Каспар, отиде до задницата на фургона и дръпна покривалото на ковчега.

— Явно много сте обичали човечеца, за да го влачите през половината свят, та да го заровите. Тук наоколо има достатъчно хубава пръст. — Огледа ковчега и рече: — След ден-два ще има и трупове в изобилие. — Качи се във фургона и видя ковчежето под капрата, на която седяха Флин и Кенер. — Какво е това?

— Ние сме търговци — каза Каспар. — Това е печалбата ни от пътуването.

— Отключете го — нареди субедарът.

Флин хвърли отчаян поглед към Каспар, но той само сви рамене.

— Нямаме какво да крием.

Флин му подаде ключа и Каспар отвори ковчежето. Субедарът каза:

— Това е цяло състояние. Откъде да знам, че сте го придобили по честен начин?

— Нямах причина да мислиш другояче — контрира Каспар. — Ако бяхме разбойници, едва ли щяхме да се опитваме да превозим това през бойна зона. По-скоро щяхме да пътуваме на север, да пием и да харчим по курви.

— Може и да има нещо вярно в думите ти, но вече не е мой проблем. Това трябва да го види командирът.

Заповяда им да слязат и махна на двама от стражите да откарат фургона в една конюшня. Когато и четиримата слязоха, им каза:

— Последвайте ме.

Отведе ги до един хан, където се настаняваше командният център, и им нареди да останат в ъгъла и да изчакат. Четиримата се подчиниха. Субедарът поговори с някакъв младши офицер, а след това с друг, по-старши.

Офицерът беше с прашна, но добре скроена куртка, украсена със златен ширит около яката и маншетите. Носеше бял тюрбан. Пищен пискюл от конски косъм, боядисан в пурпурно, се изсипваше от сребърна игла в средата. Имаше късо подрязана брада, не по-различна от тази, която самият Каспар беше носил години наред. Махна на четиримата да се приближат към него и каза:

— Субедарът ми докладва, че твърдите, че сте търговци.

— Да, милорд — отвърна с достатъчно почтителен тон Каспар.

— Доста груба компания изглеждате, за да повярва човек, че сте почтени търговци.

Каспар го погледна право в очите.

— Минахме през голямо изпитание. В групата ни бяхме тридесет души, когато започна това начинание... — Каспар премълча за късното си включване. — А вече сме само четирима.

— Хм. И явно сте успели да съберете впечатляващо количество плячка.

— Не е плячка, а честна печалба, милорд — отвърна Каспар със спокоен и убедителен тон.

Командирът го изгледа продължително, след което рече:

— Вие сте чужденци, което е във ваше предимство, защото не мога да повярвам, че дори оня идиот кралят на Сасбатаба е толкова тъп, че да се опита да пусне четирима чужденци с фургон, ковчег и цяло имане като шпиони. Ще ви повярвам просто защото нямам време да решавам търговци ли сте, или престъпници. За това да му мисли местната стража. На мен ми се пада да измисля как да прокарам въже през иглено ухо.

Каспар хвърли поглед към масата, на която беше изпъната карта. Чел беше достатъчно военни карти през живота си, за да може да прецени обстановката с един поглед.

— Онова стесняване в пътя на две мили нагоре е като двуостър меч.

— Имаш добро око за обстановката, чужденецо. Войник ли си бил?

— Да.

Командирът го изгледа продължително и попита:

— Офицер?

— Командир — отвърна кратко Каспар.

— И си видял онзи проход на пътя?

— Видях го. И е позиция, която бих защитавал, не и да атакувам от нея обаче.

— Но проклетият проблем е, че ние трябва да сме от другата му страна.

Каспар не поиска разрешение, а просто се обърна към картата. Огледа я за миг и рече:

— Бихте могли да изтеглите конницата. Там ще са почти безполезни, освен ако не държите да ги свалят по двама наведнъж, докато яздят през теснината.

Командирът махна с ръка на младшия офицер и нареди:

— Прати ездач и предай на конницата да се изтегли в селото. Да оставят отделение вестоносци отпред.

— Като съм почнал да ви давам съвети, хората, които държат прохода, не са виждали топла храна от месец — каза Каспар.

— Наясно съм с положението.

Каспар отново погледна картата.

— А ако може и аз да помоля за съвет, югоизточният път ще ни изведе ли от конфликта?

Командирът се засмя.

— Много извън него. И рано или късно ще ви отведе до Змийската река. Оттам бихте могли да продължите с лодка, но маршрутът в днешно време е опасен. — Въздъхна и продължи: — По времето на дядо ми град Змийска река е държал нещата кротки на стотици мили нагоре по реката. Местните владетели също помагали районът да е относително спокоен, освен по някой граничен набег, и то рядко. В онези времена търговците можели да пътуват буквално без охрана, но днес... бих ви посъветвал сериозно да отложите пътуването си, освен ако не вземете чета наемници, но по тези места трудно ще се намерят.

— Всички веят вашия флаг, така ли? — попита с усмивка Каспар.

— Или на Сасбатаба. — Изглежда навъсено Каспар и спътниците му и добави: — Ако не бяхте толкова стари, щях да ви мобилизирам на място. — Но засега ще се задоволя с още един съвет. Признавам, че имаш опитно око. Погледни тази карта и ми кажи ти как би се справил с тази безизходица?

— Без да зная разположението на защитниците и наличните им ресурси, ще са само догадки.

— Тогава приеми, че има достатъчно сили в едно село на около един час езда на юг от теснината и в горите от другата страна.

Каспар огледа внимателно картата и рече:

— Бих ги заобиколил.

— И ще ги оставиш зад гърба си?

— Защо не? — Посочи един участък на картата. — Тук имате една хубава широка долчинка, но какво? Три дни западно оттук? — Пръстът му очерта линия. — Бих задържал тук достатъчно хора, за да вдигат шум и да объркат всякакви съгледвачи или шпиони, които врагът може да има наблизо, после пращам два взвода пехота горе вдясно над теснината, свирят тръби, веят се флагове, след това се окопават. Да изглежда все едно, че сте решили да ги изчакате. После, докато пехотата им ангажира вниманието, бих пратил трите ескадрона и всички конни стрелци, които можете да съберете, на запад. Оставят качената на конете пехота зад хората на Сасбатаба в горите и хълмовете и препускат през селото. Вместо вие да сте запушени, техните стрелци вече са в капана и сте завзели селото.

— Не е лош планът ти. Никак не е лош... Как се казваш?

— Каспар, от Оласко. — Това са приятелите ми, Флин, Кенер и Макгоин от Островното кралство.

— А нещастникът във фургона?

— Той е бившият водач на експедицията ни, Милтън Превънс.

— Островното кралство? Мислех, че тази земя е мит — каза командирът. — Аз съм Аленбурга, бригаден генерал.

Каспар се поклони.

— За мен е удоволствие да се запознаем, генерал Аленбурга.

— Разбира се — отвърна командващият. — Някои от колегите ми щяха да заповядат да ви обесят само за да си спестят досадата. — Даде знак на субедара. — Отведете ги в къщата на ъгъла и ги заключете.

Флин понечи да каже нещо, но Каспар вдигна ръка да го накара да замълчи и попита генерала:

— За колко?

— Докато преценя дали този твой адски тъп план има някаква стойност. Ще пратя днес следобед съгледвачите и ако всичко тръгне добре, до седмица двамата с тебе ще тръгнем отново на юг.

Каспар кимна.

— Ако не ви досаждаме прекалено, бихме искали да се погрижим за провизиите си.

— Не досаждайте, но си спестете труда, в селото не е останала храна. Интендантът ми вече конфискува всичко, което можем да хвърлим в казаните. Но не се притеснявайте. Ще се погрижим за храната ви. Моля, заповядайте на вечеря с мен.

Каспар се поклони вежливо и тръгна с приятелите си след субедара. Отведоха ги в малка къща отвъд селския площад и ги вкараха вътре.

— Пред вратите и прозорците ще има стражи, господа, така че ви съветвам да стоите кротко. Ще дойдем да ви вземем за вечерята.

Каспар ги поведе навътре и заразглежда импровизирания им затвор. Беше малка постройка с две стаи — кухня и спалня, — а отвън се виждаше скромна градина и кладенец. Всичко, което можеше да стане за ядене, беше обрано от градината, а долапът беше празен. Като видя, че в другата стая има само две легла, Каспар каза:

— Тази нощ ще спя на пода. Ще се редуваме.

— Май нямаме избор — измърмори Флин. Каспар се ухили.

— Вярно. Но може и да извадим късмет от всичко това.

— Какъв късмет бе! — ядоса се Кенер.

— Стига генерал Аленбурга да не ни обеси, като нищо може да ни ескортира половината път до град Змийска река. Цяла армия за защита си е по-добре от банда наемници.

Макгоин се просна на едното легло и изръмжа:

— Щом казваш.

Кенер седна на един стол между камината и масата и попита:

— Някой да има тесте карти?

На третия ден вечерята с генерала и помощниците му стана постоянна покана. Щабът на Аленбурга включваше петима младши офицери и старши съветник с чин полковник. Генералът се оказа сърдечен домакин. Макар храната да не беше като за дворецов пир, все пак бе по-вкусна от порционите, които Каспар ядеше по пътя, и макар да нямаше вино, ейлът се лееше в изобилие, а генералският адютант успяваше да предлага разнообразни блюда въпреки оскъдните продукти, с които разполагаше.

Тази вечер генералът покани Каспар да остане, след като прати войници да заведат Флин и останалите до квартирата им. После отпрати ординареца и заповяда и на охраната си да излезе. Извади две чаши, извади и бутилка вино от мешката до постелята си и рече:

— Нямам достатъчно за офицерската трапезария, но съм си заделил две бутилки за моменти като този.

Каспар взе подадената му чаша и попита:

— Какъв е поводът?

— Малко отпразнуване всъщност — отвърна генералът. — Няма да ви беся.

Каспар вдигна чашата си.

— Ще пия за това. М-м, много е добро — добави, след като отпи.
— Какво е гроздето?

— Наричаме го шарез. — Генералът също отпи. — Расте в няколко района наблизо.

— Ще трябва да си взема бутилка-две за дома, за да... — Канеше се да каже, за да може икономът му да даде мостри на търговци на вино в Опардум и да потърси от същото грозде в Кеш, но реалността

на новия му живот се срути отново отгоре му. — За да мога да си припомням тези приятни вечери.

— Някоя и друга приятна вечер посред война винаги е добре дошла — съгласи се генералът. — Все едно, съгледвачите ми донесоха, че положението е точно каквото го предположихте. Има безразборно разпръснати патрули, които лесно може да бъдат неутрализирани, и чиста линия за атака на западния фланг. Вече знам със сигурност, че не сте шпиони.

— Мислех, че стигнахте до това заключение преди време.

— Човек не може да е прекалено предпазлив. Помислих все пак, че версията ви е толкова неправдоподобна, а поведението ви толкова нелепо, че би могло да сте невероятно умни шпиони. Съмнявах се, но както казах, човек не може да е прекалено предпазлив. — Усмихна се и отпи отново. — Нашите противници няма да ни връчат стратегическа победа само за да ни приспят с фалшиво чувство за превъзходство. Освен това, ако завземем двете села на юг, Сасбатаба ще е принудена да иска мир или да бъде напълно съкрушена. Кралят е идиот, но генералите му не са глупаци. До един месец ще имаме примирие.

— Нещо, което си струва да изчака човек — каза Каспар.

— Би трябвало донякъде да улесни пътуването ви до град Змийска река — отбеляза генералът. — Представа си нямате колко гадни са понякога тези погранични боеве и колко ужасно се отразяват на търговията.

— Убеден съм, че имам — отвърна Каспар. Генералът го изгледа продължително.

— Благородник сте, нали?

Каспар кимна мълчаливо.

— Спътниците ви не го знаят, нали?

Каспар отпи бавно от виното и след малко отвърна:

— Аз не желая да го знаят.

— Сигурен съм, че имате сериозно основание. Доколкото разбирам, сте много далече от родината си.

— Тя е на другия край на света — отвърна Каспар. — Аз... управлявах херцогство. Бях петнадесетият наследствен херцог на Оласко. Семейството ми имаше преки връзки с трона на Ролдем — не най-могъщото, но едно от най-влиятелните кралства в района — по потекло и по брак. Аз... — Очите му се замъглиха, докато си

спомняше неща, за които не беше помислял след срещата си с Флин и останалите. — Станах жертва на двете най-лоши грешки за един владетел.

— Суетност и самозаблуда — каза Аленбурга. Каспар се засмя.

— Нека да са три тогава: забравихте за амбицията.

— Властта, която имахте, не беше ли достатъчна?

Каспар сви рамене.

— Има два вида хора, родени за власт, според мен. Е, нека да са три, ако броим и глупците, но сред притежаващите ум за владетели човек или се примирява с онова, което му е дало провидението, или винаги ще се стреми да разшири владенията си. Опасявам се, че по природа бях склонен към второто. Стремях се да владее колкото може повече и да оставя велико наследство на потомците си.

— Значи прекомерна амбиция и суетност.

— Изглежда, разбирате.

— Свързан съм родствено с раджа, но нямам друга амбиция, освен да служа и да наложа мир в един неспокоен район. Братовчед ми е най-мъдрият младеж, когото познавам. Нямам синове, но и да имам, не бих могъл да си представя по-добър младеж, който да се грижи за това, което съм съградил. Той е... забележителен. Жалко, че така и няма никога да се запознаете.

— Защо никога?

— Защото горите от желание да продължите по пътя си колкото може по-скоро, а да тръгнете на север към Мубоя едва ли ще е по планирания ви маршрут.

— Да, прав сте. Това значи ли, че сме свободни да си тръгнем?

— Още не. Ако загубим заради този ваш безумен план...

— Мой? — възкликна със смях Каспар.

— Разбира се, ако загубим. Ако спечелим, аз съм геният, осигурил тази зашеметяваща победа.

— Разбира се. — Каспар вдигна чашата си за поздрав и отпи.

— Жалко, че толкова бързате да се върнете у дома. Убеден съм, че зад това как един могъщ владетел на държава се е озовал сред група търговци в другия край на света се крие великолепна история. Ако решите да останете, знаей, че бих могъл да ви намеря тук доста авторитетен пост. Хората с таланти тук се ценят високо.

— Имам да си връщам трон.

— Е, за това можете да ми разкажете утре вечер. Сега идете и кажете на приятелите си, че ако се окажем победители в следващите няколко дни, ще можете да тръгнете до седмица. Лека ви нощ, ваше благородие.

Каспар се усмихна на почетното обръщение.

— Лека нощ и на вас, милорд генерал.

Върна се в къщата и пожела лека нощ на ескортиралите го войници. Щом влезе, се замисли защо бе разкрил част от миналото си пред генерала и осъзна, че разговорът с човек, разбиращ от естеството на властта, му е донесъл облекчение. И за първи път изпита необходимост да преразгледа някои от изборите, които бе направил. Беше на по-малко от година отдалечен от предишния си живот, но понякога му се струваше, че е много по-далече. И някои от онези решения сега му даваха повод да се замисли. Защо беше пожелал с такава страст короната на Ролдем? След като бе преживял месеци в гребане на говежда тор по зеленчуците на Йойхана, в носене на сандъци за жалки медни петаци на ден и беше спал на открито без одеяло, амбицията му се струваше нелепа.

Мисълта за Йойхана го накара да се зачуди как ли се справят двамата с Йорген. Навярно можеше да се намери начин да им се обади, да им прати някаква мъничка част от богатството, което караше във фургона. Онова, което щеше да похарчи за ново облекло, щом се върнеше в Кралството, можеше да ги направи най-богатите фермери в областта.

Въздъхна и изтласка тази мисъл от ума си. Все още имаше да извърви много дълъг път.

ГЛАВА 9

УБИЙСТВО

Каспар се подрусваше на капрата.

Беше неговият ред да кара фургона — умение, което май никога нямаше да усвои, особено по този каменист стар път. Дървените колелета скрибуцаха и скърцаха всеки път, щом подскочеха върху поредния камък, а постоянното трополене изцеждаше и последните му капки търпение. Много щеше да се зарадва да му види края най-сетне на този път.

Огледа пейзажа. Земята около тях ставаше по-прохладна и потъмнозелена. Идеята, че по-горещите земи са на север, както и че сезонът тук е противоположен на този в родината му, му се струваше странна. В този район навлизаха в най-горещата част на лятото и се подготвяха за празника на Средилетие, Банапис, докато в родината му в Оласко сега щяха да празнуват Средизимие.

Все пак пейзажът беше очарователен — низ от издигащи се хълмове и ливади, зелени ферми и гъсти гори встрани от пътя. В далечината на югозапад се виждаше висок планински хребет. От разговорите с хора по пътя Каспар беше научил, че това са Крайморските планини. Змийската река вече беше близо, продължаваше на запад, преди отново да възвие на юг, и след два дни на юг от Шамша щяха да стигнат до салджийския пристан. Там щяха да изоставят фургона и да си платят превоза с лодка до град Змийска река. Бяха на седемнадесет дни път на юг от Хигара и все още на два дни от Шамша, първото селище, което трябваше да мине за малък град според онова, което им бяха казали пътниците, които срещаха.

След като многобройните безименни селца, през които бяха минали, останаха зад гърба им, сънищата на Каспар отново започнаха да се връщат. От виковете на един или друг от приятелите му, събудени внезапно от тревожен сън, разбираше, че не е единственият, споходен от това страдание.

Каспар се обърна към Флин, който седеше до него, и каза:

— Ако в Шамша има храм, може би ще намерим някой жрец, който да погледне мъртвия ни приятел.

— Защо? — попита Флин.

— Не те ли притеснява поне малко, че колкото по-далече вървим от мястото, където сте го изровили...

— Не сме го изровили ние — прекъсна го Флин. — Разменихме го с тези, които са го изровили.

— Все едно. А това, че откакто го притежавате, непрекъснато умират хора и колкото по се отдалечаваме от мястото, където сте го купили, толкова по-живи и тревожни стават сънищата?

Флин помълча, след което попита:

— Да не намекваш, че е прокълнат?

— Нещо такова. Виж, всички знаем, че щом някой се въвлече или... пипне това проклето нещо... ами, както и да действа, просто не можем да го изоставим. Може би си прав и магьосниците в Звезден пристан ще го поискат и ще ни платят богато за него, но ако не могат... да ни накарат да го оставим?

— Не бях помислял за това.

— Ами помисли — посъветва го Каспар. — Всъщност бих искал да мога да избирам накъде да тръгна, щом стигнем порт Вайкър.

— Но твоят дял...

— Ще поговорим за това, като стигнем там. Не мисля много за богатства. Връщането у дома ми е грижата.

След малко видя нещо в далечината.

— Дим ли е онова?

— Или бой?

— Не, по-скоро изглежда, че сме на около един ден от града. Вероятно е дим от града, надвиснал над долината отпред. — Каспар се огледа. — Би трябвало да спрем на лагер и да тръгнем утре рано. Ако побързаме, до утре привечер ще сме в Шамша.

Районът, през който минаваха, беше обрасъл с рехава гора, с ферми, пръснати покрай пътя. Няколко потока прорязваха пейзажа, както и две реки, достатъчно големи, за да вдигнат хората мостове над тях. Намериха едно пасище недалече от пътя, до поток, и Каспар се зарадва. Канеше се да си вземе гореща баня в Шамша, но едно бързо къпане в хладния поток преди това щеше да е добре дошло.

Толкова често вече бяха вдигали лагер заедно, че следваха мълчаливо добре отработена рутина. Каспар напои конете и загледа как другите трима навлизат леко в своя ритъм: Кенер напали огъня, готов да се захване с готвенето на вечеря, Макгоин се погрижи за конете, след като Каспар ги върна, а Флин разтоварваше продуктите и походните постели от фургона.

Каспар си създаваше странна връзка с тези мъже. Все още не можеше да ги нарече приятели, но бяха другари, а той си даваше сметка, че през целия си досегашен живот е имал малко опит с такива. Единственият му досег до нещо подобно беше като момче, когато прекарваше времето си с баща си и гледаше неколцината му близки приятели по време на неофициална вечеря или на лов.

Като момче Каспар винаги беше осъзнавал болезнено проблемите на своя висок сан, проблеми, които го обкръжаваха като единствения наследник на трона на Оласко. Като дете бе имал много приятелчета в игрите и нито един истински приятел. Колкото повече порастваше, толкова по-малко беше сигурен, че някой го търси заради удоволствието от компанията му, а не просто за да си спечели някоя изгода. Когато стана на петнайсет, за него вече бе по-лесно да приема, че всички освен сестра му се стремят към личното му благоволение. Така нещата изглеждаха прости.

Щом свършиха с подготовката на лагера, Каспар заяви:

— Ще слеза да поплувам.

— Ще дойда с теб — обади се Макгоин. — Събрал съм прах по места, дето не знаех, че ги имам.

Каспар се засмя — макар Макгоин да беше казвал същото поне сто пъти.

Съблякоха се и нагазиха в потока. Беше студен, но не чак непоносимо. Бяха вече далече на юг, в ранното лято, и водата беше приятна.

Докато се къпеха, Макгоин подхвърли:

— Какво мислиш?

— За кое?

— За проклятието.

— Не съм майстор в тъмните науки, Макгоин. Знам само, че от момента, в който ви срещнах, се почувствах прокълнат.

Макгоин се поколеба за миг, примига, после се разсмя.

— Е, и ти не си цвете за мирисане, Каспар.

Каспар кимна.

— Казвали са ми го.

— Ако нямаш нищо против, че питам, но какви ги вършехте с генерала тия дни след вечеря?

— Играехме шах. И си говорехме за войнишки работи.

— Така и предполагам. Не съм служил. Бил съм се доста обаче — почнах като помощник-готвач на кервани до Кеш, баща ми ги водеше, и оттам се издигах. Неведнъж сме се разправяли с разбойници по пътя. — Посочи един грозен белег, който минаваше по левия му хълбок от мишницата до бедрената кост. — Това го получих, когато бях още на седемнайсет. За малко да умра от загуба на кръв. Баща ми ме заши с една дебела игла за платнище и с канап. Едва не умрях от проклетата треска, като забра. Само един жрец на Дала успя да ме спаси тогава, с някакъв лек и молитва.

— Има си полза и от жреците.

— Виждал ли си някой храм тъдява?

— Не всъщност — отвърна Каспар.

— Повечето са в градовете, но от време на време можеш да срещнеш някой ей така, като дошъл отникъде. Боговете им наистина са странна пасмина. Някои от тия, дето и ние познаваме, макар да имат други имена. Гуис-Ва тук го наричат Яма например. Но за много от боговете им изобщо не бях чувал. Един паешки бог, Тикир се казва, и бог-маймуна, и бог на това и на онова, и повече демони и каквото там ги наричат... Обаче както и да е, мисля, че ако искаш някой жрец да види онова в ковчега, май ще трябва да решим точно с какъв жрец да говорим.

— Защо?

— Ами, у дома давах десятък на Банат.

Каспар се засмя.

— На бога на крадците?

— Разбира се. Кой по-добре от него ще държи крадците настрана, та да не ме оберат до голо? Давал съм дарове и на други богове, но мисля, че всеки от тях си има своя... не знам, да го наречем план.

— Дневен ред?

— Да, точно! Всеки си има дневния ред... Но си мислех, че ако онова в ковчега е нещо, което някой храм може да реши, че е ценно — и то толкова ценно, че да ни прережат гърлата и да ни хвърлят в реката...

— Май трябва да го обсъдим с останалите.

— Точно това исках да кажа.

Върнаха се при другите и Кенер раздаде вечерята, груба храна, с която Каспар вече бе свикнал: сухи овесени питки, сушени плодове, сушено телешко и вода. Все пак си беше истински пир в сравнение с горчивите плодове, с които бе преживял първите два дни, когато го оставиха в тази земя.

Обсъдиха идеята на Макгоин и решиха, че все пак ще е най-добре да потърсят съвета на жрец в следващия град. След това легнаха да спят.

Каспар се събуди. Толкова пъти вече си беше удрял главата в дъното на фургона, че се ококори и се превъртя, ръката му сграбчи дръжката на меча и той изпълзя изпод фургона. Огледа се с разтуптяно сърце.

Никой не стоеше на пост.

— Макгоин! — извика той и викът му събуди Кенер и Флин. От Макгоин нямаше и следа.

Вик някъде отвъд огъня ги накара да затичат натам. Но преди да са направили и три крачки, крясък прониза нощта и тримата замръзнаха на място. Беше Макгоин, но звукът, който издаде, бе писък, изпълнен с толкова дълбок ужас, толкова първичен, че инстинктът и на тримата в първия миг бе да се обърнат и да побягнат. Каспар извика:

— Стойте!

И тръгна предпазливо напред. След десетина крачки се натъкна на Макгоин или по-скоро на онова, което бе останало от него. Зад него в тъмното се издигаше фигура, грубо наподобяваща човешка, но с огромни размери. Раменете ѝ бяха два пъти по-широки, отколкото на който и да е жив мъж, а краката ѝ бяха извърнати, като задните крака на кон или на козел. Лицето бе скрито в мрака на бледата лунна светлина, но Каспар успя да види, че в него няма нищо човешко. В краката на съществото лежеше тялото на Макгоин. Главата му беше

откъсната, съществото беше отпрато и ръцете и краката му и ги беше разхвърляло настрана. Торсът на търговеца беше разпран така, че нито една част от анатомията му не можеше да се разпознае. Смлян беше на кървава пихтия.

Каспар вдигна меча си и извика:

— Заобиколете зад него!

Не изчака да види дали другите двама ще се подчинят на командата му, защото чудовището вече връхлиташе срещу него. Той замахна и съществото вдигна ръката си да блокира. Когато оръжието на Каспар удари, излетяха искри, все едно метал се беше ударил в метал, въпреки че звукът по-скоро звучеше все едно е много корава кожа. Жегването, което пробяга нагоре по ръката му до рамото, го изненада. Никога не беше удрял нещо толкова твърдо, дори мъж в броня в битка. Едва успя да задържи меча в ръката си.

Флин се озова зад съществото и го удари силно между главата и врата, но единственото, което постигна, бе същият дъжд от искри. Каспар нищо друго не може да измисли, освен да извика:

— Назад към огъня!

Остана с лице срещу съществото, докато отстъпваше, от страх, че ако се обърне и побегне, чудовището може да се окаже по-бързо. По-скоро усети, отколкото видя как Флин и Кенер изтичаха покрай него и извика:

— Вземете главни! Ако стоманата не го наранява, огънят може би ще го спре.

Влезе заднешком в кръга на светлината от огъня и успя да види лицето на чудовището. Приличаше на озверяла горила, с оголени зъби. Устните бяха черни, венците също. Очите му бяха жълти, с черни ириса. Ушите бяха мрежести като прилепови криле, а тялото му бе като на мъж или на едра горила, набито върху козешки крака. Каспар чу вика на Флин:

— Дръпни се наляво!

Каспар го послуша и Флин изтича покрай него, и замахна с горящата главня към съществото. То се присви, но не се обърна, за да побегне. Каспар извика:

— Огънят не го наранява. Май само го дразни. — Изведнъж му хрумна нещо. — Задръжте го!

Изтича до фургона, скочи вътре, дръпна рязко платнището и с меча си отпра капака на ковчега. Бръкна, извади черния меч, поставен върху бронята, и пак скочи долу. Пристъпи напред между Флин и Кенер и замахна с меча.

Черното острие порази съществото и този път вместо да се посипе дъжд от искри, мечът се врязва в огромната ръка. Чудовището изрева от болка и отстъпи, а Каспар врхлетя след него.

Размаха меча, първо високо отгоре, после отдолу, и чудовището започна да залита. Всяко посичане причиняваше вой и най-сетне звярът се обърна, за да избяга. Каспар скочи напред. Замахна и го порази във врата. Главата отхвърча в дъга и се стопи на мъгла пред очите му. Тялото на чудовището залитна напред и също започна да се превръща в пара още преди да рухне на земята. Докато Каспар коленичи да го огледа, то беше изчезнало. Никакъв помен нямаше от битката.

— Какво беше това? — изпъхтя Каспар.

— Мислех, че ти може да знаеш — каза Кенер. — Ти се сети да вземеш черния меч от ковчега.

Каспар усети, че мечът потръпва в ръката му, все едно се държеше за перилото на кораб в бурно море.

— Не знам защо го направих — промълви той. — Просто... хрумна ми да го взема.

Тримата зяпнаха кървавите останки от Макгоин.

— Трябва да го погребем — каза Кенер. Каспар кимна.

— Но трябва да изчакаме до съмване, за да намерим всички... — Остави мисълта си недовършена. И тримата знаеха, че останките на приятеля им са разпръснати навсякъде наоколо и събирането им в гроб ще е трудна задача. По-добре беше да го направят на дневна светлина.

Усетиха присъствието, преди да са чули и звук. Обърнаха се като един и видяха черната броня, изправила се зад тях. Каспар вдигна черния меч, Кенер и Флин държаха горящите главни и отстъпваха.

Оживялата броня не направи заплашителен жест, само вдигна ръце с дланите навън и зачака. Каспар остана замръзнал на място за миг, след това направи крачка напред. Бронята остана неподвижна.

Каспар бавно положи вдигнатия меч в протегнатите ѝ ръце. Бронята мигновено се обърна и закрачи обратно. С нечовешки скок се

метна във фургона, който подскочи от тежестта ѝ, после стъпи в ковчега и легна в него.

Тримата стояха като замръзнали.

След цяла минута пълна тишина Кенер се осмели да пристъпи към фургона. Другите го последваха. Бронята лежеше в ковчега досущ както когато Каспар бе махнал капака. Още близо цяла минута тримата само я гледаха втрещени. Най-сетне Каспар протегна ръка и я докосна, готов да се дръпне, ако последва реакция.

Усещането бе същото като преди.

Тримата се спогледаха питащо, но никой не каза нищо. Най-сетне Каспар се покачи на долницата на фургона, каза: „Дайте чук“ и изчака, докато Кенер му подаде един от сандъчето с инструменти под капрата. Без да бърза, Каспар нагласи дебелите пирони, които беше извадил заедно с капака, и ги наби отново.

После каза:

— Утре ще намерим жрец.

Другите двама кимнаха. До края на нощта никой не затвори очи.

Фургонът трополеше по улиците на Шамша. Беше час преди залез-слънце. Това бе първото поселение, което Каспар наистина можеше да нарече град. Стените му лесно можеха да се разбият от оласконските му инженери за по-малко от седмична обсада, но все пак това бе със седмица повече от всичко, което беше видял досега. Градските стражи тук ги наричаха „префекти“, което му се стори странно — в Квег същата титла даваха на старши офицер. Някъде преди векове Шамша трябваше да е била военен пост. Старшият префект огледа бегло фургона, след което заплаши, че ще ги задържи за неопределен период, докато Каспар не го подкупи.

Тримата бяха мълчали почти през целия ден. Бяха събрали каквото успяха от Макгоин и го заровиха в една голяма дупка в ливадата. Никой не каза и дума, докато стояха около импровизирания гроб. Накрая Кенер отрони:

— Дано Лимс-Крагма бързо го отпрати за по-добър живот.

Флин и Каспар промърмориха в съгласие, после събраха бивака и потеглиха. Никой от тримата не можеше да побере в ума си случилото се. Чудовището и оживялата броня бяха толкова невероятни събития,

че Каспар знаеше, че и другите двама не искат да ги обсъждат, също като него. Все едно че ако заговореха за това, щяха да допуснат възможността да са били свидетели на нещо реално.

Но онова, което най-много безпокоеше Каспар, бе смътното чувство за нещо познато. Нещо около цялата тази касапница и зло намирисваше познато. Ехо от по-ранно време в живота му напираше в ума му, все едно се опитваше да си спомни песен, чута веднъж и едва запомнена, но все пак свързана с паметно събитие, с религиозен празник или с празненство навярно. Но там, сред полето в нощта, бе нещо непознато и непонятно, и като човек, мъчещ се да си спомни безименна мелодия, той най-сетне се умори от усилието и изтласка мисълта от главата си. По-добре беше да се съсредоточи върху онова, което му предстоеше, вместо да се занимава с вече станалото. Тъй или иначе не можеше да промени миналото.

Намериха си един хан с впечатляващо голям двор пред конюшната и Каспар изчака Кенер и Флин да пренесат ковчежето в стаята си. После се погрижи за конете и отиде да потърси ханджията.

Той се оказа преуспяващ мъж в зряла възраст, ако можеше да се съди по натруфеното палто над бялата риза с бухнали ръкави и почти девствено чистата дълга престилка. Носеше плетена шапка, свършваща с остър връх, който падаше на лявото му рамо. Забеляза как Каспар изгледа странната шапка на червено-бели ивици и рече:

— Пази ми косата да не пада в супата. Какво ще обичате?

— Ако на пътник му се наложи да се види с жрец заради нещо тъмно, кой храм ще е най-подходящият избор?

— Ами... зависи — отвърна ханджията и на месестото му лице се изписа усмивка, щом изгледа Каспар с воднистосините си очи.

— От какво зависи?

— Дали искаш да направиш нещо тъмно, или да попречиш на нещо тъмно да се случи.

Каспар кимна.

— Второто.

Ханджията отвърна с по-широка усмивка:

— Излизаш през входната врата и завиваш наляво. Слизаш по улицата, докато не стигнеш площада. От другата страна на фонтана е храмът на Гешен-Амат. Те ще ти помогнат.

— Благодаря — каза Каспар. Качи се бързо до стаята и осведоми двамата си спътници какво му е казал ханджията. Флин попита:

— Защо не отидете двамата с Кенер, а аз да остана тук?

— Мисля, че в този хан няма да ни ограбят — отбеляза Каспар.

Флин се засмя.

— Това ковчеже е най-малката ми грижа. — И кимна към прозореца. — Плаши ме онова във фургона. Ще е по-добре, ако някой от нас е наблизил.

— Тогава отвори ковчезето — каза Каспар. — Не познавам много храмове, които ще ти направят магия само защото си ги помолил учтиво.

Флин извади ключа от кесията си и отвори ключалката, а Каспар каза на Кенер:

— Дай ми кесията си.

Той му я даде и Каспар зарови в странните по форма и големина монети, избра няколко медника и пет-шест жълтици, добави и няколко сребърника, пусна ги в нея и каза:

— Повече от това ще е грабеж.

Привечер улиците на Шамша бяха пълни с народ. Хановете бяха оживели от смях и музика, много търговци се мъчеха да приключат последната сделка, преди да затворят дюкяните. Улиците бяха разкрасени с пъстри знамена и гирлянди, гражданството се готвеше за празника на Средилетие, който идваше след по-малко от седмица. Уличните лампи бяха увити в пъстроцветни хартии, които къпеха земята с меко сияние, придаващо на сцената веселост, в ярък контраст с мрачното настроение на Каспар и Кенер. Щом стигнаха пазарния площад, видяха натоварени коли — търговците вече затваряха и се готвеха да се приберат.

От другата страна на площада видяха храма на Гешен-Амат. Беше голяма сграда, с широки стъпала, водещи към пищно украсена мраморна фасада, с барелеф на богове и ангели, демони и хора.

От двете страни на стълбището се издигаха статуи. Едната изобразяваше мъж с глава на слон, а другата — мъж с глава на лъв. Каспар спря да ги огледа. По стълбището към тях бавно заслиза монах. Беше с късо подстригана коса, облечен в прост кафяв халат и сандали.

- Входа за храма ли търсите? — попита той учтиво.
— Помощ търсим — отвърна Каспар.
— Какво могат да сторят за вас слугите на Гешен-Амат?
— Трябва да говорим с водача на вашия храм.

Монахът се усмихна и Каспар внезапно го обзе странното чувство, че вече е виждал този човек. Беше нисък, почти оплешивял и имаше черти, които човек може да види у някои кешийци — тъмни очи, високи скули, тъмна коса и почти златист оттенък на кожата.

— Господарят на ордена винаги разговаря с радост с хора в нужда. Последвайте ме.

Двамата бавно тръгнаха след монаха към широкия храмов вход. По двете стени в камъка бяха врязани барелефи. На всеки няколко стъпки горяха светилници и мятаха треперливи сенки, от които барелефите изглеждаха все едно се движат.

Покрай стените се редяха малки олтари на различни богове и полубогове, пред някои от тях се молеха хора. Каспар осъзна, че вижда ритуали на вяра, за която не знае нищо: храмовете в отечеството му нямаха никакъв аналог на Гешен-Амат. За един кратък миг се зачуди дали наистина съществува такъв бог и ако да — дали неговата мощ и влияние се простират само на тази земя?

Стигнаха до някаква голяма зала, побрала още десетки олтари. Срещу входа се издигаше величава статуя на седящ мъж. Лицето му бе стилизирано, очите му, носът и устните бяха предадени в стил, който Каспар можеше да нарече единствено опростен. В родината му, както и в другите кралства на Севера, изображенията на боговете и богините бяха с човешки пропорции, освен ако не бяха малки икони в крайпътни олтари или не красяха домовете на вярващите. Но тази статуя се издигаше поне на тридесет стъпки от основата си до темето. Беше с прост халат, с едното рамо оголено, и бе протегнала ръце напред, с дланите нагоре и леко навън, като даряваща благословия. Отляво и отдясно, в грубо човешки размери, седяха двете фигури, които Каспар и Кенер бяха видели пред храма — мъжете с глави на слон и на лъв.

Пред статуята седеше самотен стар белокос монах. Монахът, който ги бе довел, им каза:

— Изчакайте. — Продължи напред, каза няколко думи в ухото на по-стария монах и се върна. — Учителят Аншу ще ви види веднага.

— Благодарим — каза Кенер.

— Длъжен съм да призная невежеството си за вашата вяра, брате — каза Каспар. — Аз съм от далечна земя. Бихте ли ме просветлили?

Монахът се ухили и отвърна с неочаквано чувство за хумор:

— Де да беше просветлението толкова бързо постижимо, приятелю. Тогава щяхме да имаме много малко работа на този свят.

Каспар се усмихна на шегата и рече:

— Кажете ми за Гешен-Амат.

— Той е божествеността, единствената истинска божественост, на която всички други са само отражения. Той е онзи над всичко.

— Ишап? — попита тихо Каспар.

— А, наистина сте от далечна земя. Крепителят на равновесието е само един аспект на Гешен-Амат. Онези, които седят в нозете му, Герани — посочи фигурата със слонската глава — и Сутапа — посочи фигурата с лъвската глава, — са аватари, пратени от Гешен-Амат, за да учат човечеството на Единствения верен път. Не е лесен път, но рано или късно води до просветление.

— А всичките останали храмове? — попита Кенер.

— Гешен-Амат предлага много начини да се върви по Единствения верен път. Съществуват аватари, които да се приемат от всеки мъж и жена.

Каспар разбра.

— Ама-рал!

Монахът кимна.

— На древния език, да.

— В моята земя това е било смятано за ерес и заради тази доктрина се е водила ужасна война.

— Образован човек сте — каза монахът. — Ето го и учителя Аншу.

По-старият монах се приближи и се поклони пред Каспар и Кенер. Беше прегърбен и кожата му бе сбръчкана, но очите му бяха светлокафяви и живи. Главата му бе напълно обръсната. Носеше същия кафяв халат и сандали като младия монах. Двамата отвърнаха на поздрава и старият монах рече:

— Ученикът ми каза, че сте в беда, братя. Какво мога да сторя за вас?

— Оказахме се в притежание на нещо... навярно много древно, реликва може би, и мислим, че може да е прокълнатата.

Старият монах се обърна към своя ученик и рече:

— Донеси чай в покоите ми. — Обърна се отново към Каспар и Кенер и ги покани: — Моля, последвайте ме.

Изведе ги през една странична врата и тръгна по дълъг тих коридор.

— Тук едва се чува шумът от града.

— За медитацията трябва тишина — каза старият монах. Отведе ги до една врата и я отвори. — Заповядайте.

Посочи им, че трябва да си свалят ботушите, и Кенер и Каспар се подчиниха. Стаята беше голяма, но оскъдно обзаведена. Повечето под бе покрит с червен килим и старият монах седна на него и издърпа малка ниска масичка между себе си и гостите. Миг след това влезе младият монах и поднесе чаши и кана чай. Наля първо на Кенер и Каспар, след това на учителя Аншу. Щом младият монах излезе, старият ги подкани:

— Е, разкажете ми за тази прокълната реликва.

Кенер подхвана бавно, разказа цялата история за групата им и как са купили от местните селяци нещата, които те, изглежда, са плякосали от нещо като гробница. Когато описа подробно ужасното убийство на Макгоин предната нощ, старият монах кимна и каза:

— Напълно е възможно тази вещ да е прокълната. Живеем в свят, който е виждал по-древни раси, а местата, където са погребани мъртъвци, често са защитени с прегради от тъмна магия. Бих искал да видя тази реликва.

— Сега ли?

Старият монах се усмихна.

— Ако не сега, то кога? — Стана и без да каже дума, махна мълчаливо на двамата да се обуят. Последва ги навън, където чакаше младият монах, и рече: — Ще придружим тези господа.

Младият монах кимна и закри до учителя си. Слязоха по стъпалата на храма, минаха през площада и тръгнаха към хана.

— Ще ида да доведа Флин — каза Кенер и влезе в хана, а Каспар поведе монасите през портата към двора на конюшната. Щом се приближиха към фургона, стъпките на стария монах станаха колебливи и той се обърна към ученика си.

— Върни се в храма веднага! Доведи учителя Ода и учителя Йонгу. Бързо!

Младият монах затича обратно, а учителят Аншу рече:

— Усещам дори от разстояние, че в този фургон има нещо, което е... грешно.

— Грешно ли? — попита Каспар. — Какво имате предвид?

— Не мога да опиша как го разбирам, но каквото и да държите в този фургон, не е просто прокълната реликва. То е нещо повече.

— Какво? — попита Каспар.

— Не мога да знам, преди да го видя.

Кенер и Флин излязоха от хана и Кенер представи стария монах на Флин, а Каспар каза:

— Изглежда, имаме нещо наистина неочаквано. От храма ще дойдат и други.

— Защо? — попита Флин. — Какво му е неочакваното?

— Не мога да знам, преди да съм видял какво е — повтори монахът и бавно се доближи до фургона.

Каспар извади кутията с инструменти изпод капрата, дръпна платнището настрана и с помощта на железен лост откова и надигна капака на ковчега.

Старият монах се доближи до страницата на фургона, но не можа да погледне добре вътре. Каспар му протегна ръка, монахът я хвана с изненадваща сила и Каспар го издърпа горе.

Монахът погледна черната броня. Устата му се отвори, но думи не излязоха. Той вдиша дълбоко, въздишка сякаш на облекчение, после очите му се подбелиха и той се свлече в ръцете на Каспар. Той успя да го задържи да не падне и го подаде на Кенер и Флин.

Те го сложиха на земята и Кенер коленичи до него и каза:

— Жив е.

Каспар се обърна и погледна в ковчега. За миг му се стори, че вижда смъртно трепване в процепа на шлема. Но след това — нищо.

След няколко минути в двора влязоха трима монаси и щом видяха струпалите се около изпадналия в несвяст монах Кенер, Каспар и Флин, спряха.

Водачът им беше як мъж на средна възраст, с кичури сива коса сред иначе черната грива, която бе пуснал до раменете си. Имаше халат, скроен също като на останалите, но черен, а не кафяв.

— Отдръпнете се от учителя Аншу — нареди той.

И щом те се отдръпнаха, направи крачка напред и започна заклинание, като описваше сложни фигури във въздуха с ръце. Другите двама монаси сведоха глави като в молитва.

Каспар не чу и не видя нищо необичайно, но изведнъж целият настръхна! Обърна се да погледне към фургона и видя, че го обкръжава пулсираща светлина. Конете в конюшната зацвилиха уплашено.

След миг светлината изчезна и двамата монаси с кафявите халати забързаха да помогнат на учителя Аншу. Монахът с черния халат закри решително покрай останалите и се качи във фургона. Оглежда дълго фигурата в ковчега, след което постави капака на мястото му, взе чука и с няколко ловки удара бързо го закова.

Старият монах вече започваше да се съвзема. Черният застана пред Каспар и останалите и каза без предисловия:

— Това нещо трябва да се махне оттук до утре.

Обърна се да си тръгне, но Каспар извика след него:

— Почакайте малко, моля ви!

Монахът спря.

— Учителят Аншу каза, че бронята е нещо грешно. Прокълната ли е?

— Учителят е прав. Това нещо в ковчега не е прокълнато, но е грешно. Трябва да го махнете оттук бързо.

— Можете ли да ни помогнете?

— Не — отвърна монахът с черния халат. — Аз съм Йонгу и моята грижа е безопасността на храма. Това нещо трябва да се изнесе оттук, защото колкото повече се бавите, толкова по-голяма вреда ще нанесе.

— Накъде да тръгнем? — попита Флин.

— Не зная — отвърна Йонгу. — Но ако се забавите, ще пострадат невинни хора.

— Защо е това бързане? — попита Каспар.

— Защото онова в ковчега е нетърпеливо. Исква да стигне някъде. Каспар се спогледа с останалите.

— Но къде?

Учителят Аншу каза немощно:

— То ще ви каже накъде да вървите.

— Как? — попита Флин.

— Ако тръгнете в грешна посока, ще умрете. Докато сте живи, значи се движите във вярната посока. Извинете ни, но повече не можем да ви помогнем. — Изправи се, направи две стъпки, после спря и рече: — Но едно мога да ви кажа. Вървете на запад.

Монасите си отидоха, а Каспар промълви:

— На запад ли?

— Но ние трябва да идем на юг, след което да отплаваме на североизток — каза Кенер.

Каспар поклати глава.

— Явно не е така. — Тръгна към хана. — Напускаме утре призори, приятели.

При вратата на хана се обърна и Флин го попита:

— Къде отиваш?

— Да видя дали мога да намеря някоя карта — отвърна Каспар.
— Трябва да видя какво има на запад оттук.

ГЛАВА 10

НА ЗАПАД

Каспар бърчеше вежди.

С Кенер и Флин седяха на една маса в гостилницата на хана „Четири благословии“, съсредоточени върху трите карти, които Каспар бе успял да купи, след като монасите си отидоха.

Докато той беше търсил търговци на карти, Флин и Кенер се бяха върнали до храма, за да се опитат да измъкнат поне някакви сведения от монасите, особено какво точно ѝ е „грешно“ на бронята, но се върнаха без нищо. Монасите не пожелаха да говорят с тях. Флин беше убеден, че не трябва да тръгват на заранта, твърдеше, че това ще принуди монасите да дойдат и да им кажат поне нещо.

— Чудя се колко ли са достоверни тия? — попита Каспар. Едрият ханджия се приближи до масата им с три нови чаши ейл и попита:

— Следващото си пътуване ли планирате?

— Ако можем да разчитаме на тези карти. Ханджията надникна над рамото на Каспар, пресегна се и вдигна едната.

— Тази можете да я изгорите. Знам я. Копие на копие на много стара неточна карта.

— Откъде знаеш? — попита Кенер.

— Бях пътуващ търговец някога, като вас, преди да заседна тука. Стигнах възраст, в която вече ми омръзна да млатя разбойници и да бягам от бандити. Чакай да видя какво съм си заключил в скрина. Мога да ви покажа едно-две неща.

Върна се със стара карта, изрисувана върху навита на руло кожа.

— Тази я купих от един търговец в Ралапинти, още в началото. Имах само един фургон, муле, меч, който си спечелих в игра на карти, и цяла купчина боклуци за продан.

Разгъна картата върху масата. За разлика от техните, тази показваше целия континент Новиндус. Освен оригиналното мастило се

виждаха и допълнителни бележки и рисунки, за които Каспар предположи, че са направени от ханджията.

— Вижте тук. — Ханджията посочи мястото им, в Шамша. — От ей тук до ей тук — продължи той, като прокара линия с пръста си, — и трите карти са доста точни, но след това...

— Трябва да заминем на запад — каза Каспар.

— Ами... има два начина да го направите. Можете да хванете обратно на север за няколко дни и ще намерите един път, който води на запад. Не е лош, стига да не бързате. Лъкатушите през хълмовете на Морските планини — много проходи и приличен дивеч, ако знаете да ловувате. — Замълча и се потупа с пръст по брадичката. — Мисля, че ми отне някъде около месец последния път, когато тръгнах по този маршрут. Разбира се, това беше преди трийсет години. Повечето хора обаче просто тръгват на юг до град Змийска река и оттамхващат кораб за Махарта.

— Защо Махарта?

Ханджията седна на празния стол до тях, неканен. Посочи картата.

— Ако хванете право на запад оттук, ще стигнете някъде в средата на Пазарния площад на Великия храм. — Почеса се по брадичката. — Оттам, ако продължите на запад, няма много неща, с които бихте искали да се забъркате. Доколкото разбирам, сте чужденци. Откъде сте?

— От отвъд Зеленото море — отвърна Каспар.

— Ха! — Ханджията плесна с ръка по масата. — Чувал съм приказки за задморски търговци, дето се вясват тук от време на време. Ето какво ще ви кажа. Като свърша с вечерята и се погрижа за другите клиенти, да седнем да поговорим. Ако отивате на запад, има някои неща, които трябва да знаете, ако искате да останете живи. А и аз съм любопитен за вашата земя. — Мъжът стана. — Не ми е мъчно за опасностите, но възбудата ми липсва.

— Викат ми Бек, съкратено от Бекамостана — каза ханджията късно вечерта, когато се събраха.

Флин представи себе си и приятелите си.

— Е, кажете ми сега какво искате да знаете — продължи Бек.

— Казаха ни да тръгнем на запад — обясни Каспар. — Предполагам, че това означава Махарта.

— Кралицата на реката, така го наричат — каза Бек. — Някога бил най-процъфтяващият красив и великолепен град... е, казвахме обикновено „на света“, но това беше преди да научим за ония места отвъд морето. Все едно, старият радж, по времето на дядо ми, управлявал народа си добре. Не е най-големият град — най-големият е Змийска река, — но е най-богатият. Поне е бил де.

— Какво се е случило?

— Змийската кралица, това се случило — каза троснато Бек. — Никой не говори много за нея, защото всеки знае какво се е случило, родителите ни са ни учили. — Почеса се по брадичката. — Тя е дошла някъде от севера на Западните земи.

— Западните земи ли? — попита Каспар и погледна картата.

Бек сложи ръка върху две трети от картата на Новиндус.

— Тука са Западните земи. — После покри двете страни. — По средата лежат Речните земи, а на изток са...

Флин довърши:

— Източните земи.

— Бързо схващаш. — Бек се ухили. — Едно време е можело да се пътува по Змийската река или по Ведро почти от единия край до другия без големи трудности. О, имало и разбойници тук-там, според дядо ми, но по онова време град Змийска река е контролирал повечето земя покрай реката чак до Горещите земи.

— Ведро е обкръжена от градове-държави, всеки със своя територия, но освен пограничните сражения от време на време било съвсем мирно. Нещата започват да стават гадни, когато се отдалечиш от реките. — Той посочи района на запад от Махарта. — Това тук е Равнината на джамите. Не ходете там.

— Защо?

— По две причини. Първо, няма нищо ценно за търгуване, а освен това е обитавана от тези наистина опасни дребни кучи синове, около четири стъпки на ръст. Никой не може да говори езика им. И значи те избиват всички нарушители на границите им. Обикновено стоят далече от реката, тъй че и на западния бряг все още има ферми, но на повече от ден езда от реката най-вероятно ще свършите с отровни стрели по вас. Не можеш да ги видиш кога идват. Всъщност

никой не знае как точно изглеждат... След това стигате до Небесните стълбове.

— Те пък какво са? — попита Кенер. Пръстът на Бек посочи планинския хребет.

— Планините Ратн'гари. Най-големите планини тук. На три дни път нагоре от залива Ратн'гари. Според легендата там има две неща: Некропола — Града на Мъртвите богове, където почиват всички богове, загинали във Войните на хаоса — а високо горе са Небесните стълбове — две планини толкова високи, че никой смъртен не може да види върховете им. А над тези върхове е Павилионът на боговете, където обитават живите богове. Всичко това е легенда, разбира се. Никой жив човек изобщо не се е опитвал да иде там.

Тримата мъже се спогледаха. След миг мълчание Бек попита:

— Е, и каква е тази ваша експедиция?

— Казаха ни да тръгнем на запад — отвърна Флин. — Това е всичко.

— Кой ви каза?

— Монасите, при които ме прати снощи — каза Каспар. Бек потърка брадичката си.

— Е, изглежда, че не пренебрегвате подобни съвети. Искам да кажа, трябваше ви някакъв съвет и го получихте. Но човек би могъл да си помисли, че можеха да са малко по-изрични и ясни от това „вървете на запад“, нали?

Каспар се пребори с идеята да каже на Бек за товара във фургона, но реши, че старият ханджия едва ли ще има някакво по-дълбоко прозрение. Затова стана и заяви:

— Значи тръгваме утре призори. Ще разтоварим багажа си и ще вземем лодка до град Змийска река — изглежда ми по-добър избор, отколкото да минаваме през планините с фургон.

— Отнема почти същото време, ако включиш цялото товарене и разтоварване, осигуряването на превоз и прочие, но ще имате по-добър шанс да стигнете непокътнати — каза Бек.

— Може ли да се приеме със сигурност, че клановата война е свършила? — попита Кенер.

— Никога не може да се приеме със сигурност нищо за клановете там, но повечето кръвопролития са престанали засега, поне според това, което чувам. Просто гледайте да подкупите подходящите

хора. Моят съвет е: щом слезете от лодката, тръгвате по първата голяма улица. Не мога да си спомня името ѝ, но няма да я сбъркате. Има пет-шест малки улички, после е тази единствена голяма, върви на север и юг. Значи тръгвате право по нея, защото по нея вървят всички. Това ще ви отведе до големия северен пазарен площад и всички добри ханове. Но ако завиете надясно, ще се озовете в района на клана на Орела. Те държат под контрол всичко покрай реката до кейовете. Ако подкупите някой и друг страж, ще избегнете неприятностите. Намирате си хан при кейовете и чакате кораб за Махарта. Не би трябвало да чакате повече от ден-два, тъй като повечето търговия от града спира в Махарта, преди да се отправи покрай брега за Чатишан и Испар.

— Благодаря — каза Каспар. — Много ни помогна. — Подаде му картата.

— А, задръж я — рече Бек. — На мен вече не ми трябва. Дъщеря ми се омъжи за един мелничар в село Родонда — добро момче иначе, ама зет все пак, — а синът ми е във войската на раджа, тъй че не мисля, че ще им трябва скоро търговска карта.

— Много ти благодаря — каза Каспар.

Кенер и Флин се заизкачваха по стъпалата към стаята си, а Каспар каза:

— Един последен въпрос. Каза ни, че ако тръгнем право на запад ей от тук, ще стигнем до...

— До пазарния площад на Великия храм — довърши вместо него Бек. — Истина е.

— Това важно ли е?

Ханджията помълча малко, сякаш обмисляше въпроса.

— Може би. Допреди сто години Махарта е била търговският център на целия континент. Всичко, превозвано по реката — от крайбрежните градове, от Змийска река до далечния Султ — е минавало през Махарта. Точно затова предците на стария радж построили големия площад — за да могат да имат търговците и пътниците места за храмовете си. Трябва да са поне стотина. Ако монасите са казали да отидете на запад, може би това е мястото, където да започнете да търсите каквото ви трябва. Чувал съм, че има толкова малки секти, че са построили само по два свои храма, един в родината си и друг в Махарта! — Бек се засмя. — Макар днес градът да не е каквото е бил, все пак си струва да се види.

— Благодаря ти още веднъж — каза Каспар, стана и нави картата. — И особено за това.

— Няма защо. Ще се видим на заранта.

Каспар бавно се качи по стъпалата. По природа беше решителен човек и мразеше колебанието. Но сега се бе озовал в изключителна ситуация. Знаеше, че е принуден да свърши тази работа с Кенер и Флин, преди да може да мисли за връщане у дома. Но мразеше да не знае какво прави. Проклятие, не можеше да е сигурен дори къде отива.

Вдигнаха ковчега с товарната мрежа и бавно го спуснаха в трюма. Кенер и Флин пренесоха сандъка на борда, докато Каспар приключи с продаването на фургона и конете. Не че им трябваше злато — достатъчно богатства имаха в сандъка, за да преживеят в охолство остатъка от живота си, — но Каспар бе решил да играе ролята на търговец и да не привлича подозрения.

Съветът на Бек се оказа разумен. Завили бяха на юг на ъгъла, където им беше казал, и ги спряха само на два пъти воители със знака на клана на Орела на табардите.

Подкупите, които дадоха, не бяха дори подкупи, бяха си просто цената за свършената работа. Вторият страж дори им даде знак, дървена монета с орел на нея, и им нареди да я показват на всеки друг страж, който реши да ги спре и да ги разпита. Каспар се оплака, че първата стража не им е предложила нещо такова, но му отвърнаха със смях, че подкупът явно не е бил достатъчно щедър.

Каспар влезе след Кенер и Флин в малката каюта, която щяха да делят. Тя едва побираше четирите койки, поставени една над друга от двете ѝ страни. Сложиха сандъка на едната долна, а Каспар се настани на другата и каза:

— Чудя се...

— За какво? — попита Флин.

— За онова, дето ни каза старият монах. Че ако направим грешен избор, ще умрем.

Кенер се качи на едната от горните койки и се изтегна.

— Доста неприятен начин да го разберем според мен. Три грешни хода и онова нещо в трюма си остава да седи някъде, без никой да го мести.

— Мисля, че все някак ще си намери някой, който да го мести —
подхвърли Флин.

— Все едно — продължи Каспар. — Мислех си и за нещо, което
каза Бек: как имало път за Махарта на два дни северно от града.
Сигурно сме го подминали. Може би Макгоин умря, защото не сме
тръгнали по него.

Кенер лежеше на една страна, отпуснал глава на ръката си.

— Не знам. Понякога си мисля, че ако не бяхме се въвлекли в
това, щяхме да сме уплашени още повече.

Флин също се качи на койката си.

— Нищо особено нямаше. Каспар, ти си служил войник, нали?

— Да.

— Рано или късно човек просто свиква с кръвта, нали?

Каспар помълча малко, после отрони:

— Да. Става... нещо обичайно.

— Точно за това говоря — продължи Флин. — Ние просто
свикнахме с безумието.

Каспар се отпусна на койката, примирен с чакането на камбаната
за обедната храна. Помисли си за току-що казаното от Флин и реши, че
е прав: човек наистина свиква с безумията, ако живее с тях достатъчно
дълго.

Но изведнъж го споходи тревожна мисъл: той бе живял с
лудостта много преди да се появи тук и да срещне тези мъже.

ГЛАВА 11

МАХАРТА

Откъм палубата се разнесе сигнал. Каспар махна на спътниците си да слизат от койките.

— Пристанахме. Докато излезем на палубата, мостчето ще е спуснато. Ще слеза да потърся да наемем фургон.

— Купи, ако се наложи — рече Флин. Вече бе извадил злато от ковчежето и подаде пълна кесия на Каспар.

Флин и Кенер излязоха първи и помъкнаха ковчежето по тесните стъпала. Каспар огледа за последен път малката каюта, да не би някой да е забравил нещо. Затвори вратата и се заизкачва след тях.

На палубата забеляза две неща, почти едновременно. Обичайният пристанищен шум липсваше. Беше влизал в достатъчно пристанища през живота си, за да знае какво да очаква, а приглушените гласове, накъсващи сега иначе пълната тишина, не бяха нещо обичайно. Другата странност бе, че единствената дейност по палубата беше на няколкото души от екипажа, които вдигаха с макарата ковчега от трюма.

Бързо се огледа и му отне само миг, докато погледът му обхване всичко. Кенер и Флин бяха оставили ковчежето и Кенер сочеше над перилото. Каспар погледна натам и видя най-малко двеста въоръжени стражи — бяха разчистили целия кей. Там, където спускаха мостчето, стоеше нещо, което можеше да се нарече жреческа делегация, от непознат за Каспар орден. Зад тях стояха офицери от местния гарнизон на раджа, а още по-отзад — тежък товарен фургон, в който бяха запрегнати два коня. Тъкмо го подкарваха към мястото, където спускаха ковчега. От дясната страна чакаше изящна каляска.

— Не мисля, че ще се наложи да се грижиш за фургон — каза Флин. — Изглежда, ни очакват.

В мига, в който мостчето падна на кея, няколко въоръжени стражи бързо се качиха на борда. Носеха светлосини ливреи със златни и бели ширити, стоманените им шлемове бяха излъскани до сребрист

блясък. Щом смъкнаха ковчега от трюма, старшият войник застана пред Каспар и приятелите му и каза:

— Вие ли сте чуждоземците, които придружават това? — Посочи сваления ковчег.

— Да — отвърна Каспар.

— Елате с нас.

Войникът се обърна, без да изчака да види дали ще му се подчинят, а двама от стражите нагребиха ковчежето в нозете на Флин.

Каспар изпита леко облекчение, че не му взеха меча. Не че хранеше каквато и да било илюзия, че би могъл да се бие сам с двеста от най-отбраните войници на раджа в Махарта, но това поне означаваше, че не е пленник... засега. Знаеше, че разликата между въоръжена стража и почетен ескорт е съвсем нищожна. Но все пак тя понякога отделяше удостоените с почит от обречените.

На кея към тях пристъпи богато облечен възрастен мъж. Халатът му беше пурпурен, обшит с хермелинова кожа и златен ширит, а на главата си носеше висока конична шапка, украсена със златни руни. Махна с ръка и неколцина духовници се приближиха към фургона, на който смъкваха ковчега.

— Аз съм отец Елект Вагаша от храма на Калкин. Моля, елате с мен и ще поговорим.

— Благодарен съм ви за илюзията, че имаме някакъв избор по въпроса — отвърна Каспар.

Старият духовник се усмихна.

— Разбира се, че нямате, но е хубаво да се придържаме към доброто възпитание, не мислите ли?

Поведе ги към каляската и двама лакеи им отвориха вратата. Щом всички се настаниха, каляската потегли. Каспар погледна през прозорчето.

— Това посрещане, изглежда, е предизвикало суматоха в ежедневната търговия, отче. И беше неочаквано. Поне за нас. Допускам, че брат Аншу ви е известил за предстоящото ни пристигане?

— Естествено. Свързахме се с неговия орден, който на свой ред потърси моя. Братята на Гешен-Амат са съзерцателни, отдадени са на езотерични и мистични размишления. Макар да отдават висока почит

на въпросите на духовността, има някои неща, които е по-добре да бъдат оставени на други. Както разбирам, вие сте чуждоземци?

— Да — отвърна Флин. — От една задморска земя.

— Островното кралство — каза отец Елект Вагаша. — Знаем за него. Знаели сме за него още преди идването на Изумрудената кралица. Както знаем за Кеш и за обитаващите други части на света. Търговският обмен между нашите полукълба е рядкост, но не и нещо нечувано.

— Нашата религия не се практикува във вашата част на света — продължи той. — Би могло да се каже, че сме военен орден, след като много от братята и отците са били войници, преди да прегърнат нашата вяра, докато други са служили под оръжие още в първия миг, в който са приели светите обети. Нещо повече, ние сме братство на учени и историци. Стремим се към познанието като един от многото пътища към просветлението, тъй че бяхме логичният избор за проучването на тази...

— Реликва? — подсказа Каспар.

— Това определение е толкова добро, колкото всяко друго, засега. Все едно, защо не ми разкажете какво знаете за нея, от самото начало, докато пътуваме към храма?

Каспар погледна Флин, а той пък Кенер. Кенер даде знак, че би трябвало да разказва Флин. Флин започна.

— Преди две години се събрахме в Крондор. Бяхме всичко трийсет търговци и учредихме консорциум...

Каспар се отпусна на седалката. Помнеше всяка подробност от историята, затова остави гласа на Флин да заглъхне в общия фон, зареял поглед към гледките на Махарта.

Повече от всяко друго място, което бе посетил досега на този континент, градът му напомняше за дома. Толкова далече на юг климатът беше умерен и лятното време — по-меко от всичко, което бе изтърпял досега. Сградите близо до пристана бяха от тухли и хоросан, не като по-паянтовите, макар и по-груби на вид постройки, на каквито се беше натъквал на север. Улиците бяха павирани, а морският бриз отвяваше повечето воня от гъстите тълпи, която бе изтърпял в Змийска река и други градчета, които бе посетил по пътя си дотук.

Пазарът, в който навлязоха, изглеждаше един от най-процъфтяващите от всички, които бе виждал досега. Хлапетата,

затичани след каляската, и тръгналите да пазаруват жени все едно бяха взети от улиците на Опардум и пренесени тук. Заля го вълна на носталгия по родния край, тъга, каквато не бе изпитвал от деня на изгнанието си.

Когато впрягът затрополи по друг широк булевард, Флин рече:

— ... и тогава намерихме Каспар.

— Значи не сте били част от компанията им от самото начало? — обърна се към него отец Елект.

— Не бях — отвърна Каспар. — Дойдох на тази земя само няколко месеца преди да срещна Флин и другарите му. По чиста случайност се озовах на пазара в деня, в който търсеха четвърти меч, който да им помогне да докарат... реликвата до град Змийска река.

— Значи преди това не сте имали никакъв интерес към тази вещ?

— Просто търсех начин да ускоря пътя си до дома. Не дойдох тук по свой избор.

— О? — Старият прелат се наведе напред. — И как така пътува човек до другия край на света, ако не по свой избор? Със сигурност не като пленник?

— Не в традиционния смисъл, отче. Не бях окован в трюма на някой кораб, ако това питате. — Каспар се отпусна на седалката и въздъхна. — Бях пренесен тук от един могъщ магьосник, с когото по силата на обстоятелствата влязох в конфликт, и, честно казано, той се оказа по-скоро снизходителен, защото ако позициите ни бяха обратни, почти със сигурност щях да го убия.

— Но поне признавате снизходителността на своя противник.

— Баща ми често казваше: „един ден, прекаран в дишане, е добър ден“.

— Това как сте влезли в конфликт с този магьосник вероятно е възхитителна история — отбеляза старият жрец. — Но нека да я оставим за по-късен разговор, стига обстоятелствата да позволят, и да се върнем на онова, което се е случило, след като сте се присъединили към тримата оцелели от тази злополучна експедиция.

Каспар подхвана разказа от срещата си с Флин, Макгоин и Кенер и наблегна на по-важните моменти от пътуването. Другите двама от време на време добавяха по някоя подробност. Когато стигна до описанието на съществото, убило Макгоин, жрецът зададе няколко

уточняващи въпроса и след като остана доволен от отговорите на Каспар, му даде знак да продължи.

— Няма много повече за разказване. — Каспар сви рамене. — Останахме в Шамша два дни, после взехме лодка за Змийска река. Единственото, което се случи там, бе нашата среща с брат Аншу, а съм сигурен, че за това имате пълен доклад от неговия храм. В град Змийска река прекарахме три дни, преди да се качим на кораба, който ни докара тук.

— И вече сте тук — каза отец Елект. — Е, пристигнахме.

Каспар погледна навън и видя, че са на огромен площад, обкръжен от всички страни с храмове. Този, пред който спряха, съвсем не беше най-разкошният, но съвсем не и най-скромният. Слязоха от каляската и прелатът каза:

— Имаме стаи за вас, господа. По заповед на раджа, по наша молба, ще ни бъдете гости тук, докато не се реши какво да се прави с вас и с вашия странен товар.

— А колко време ще отнеме това? — попита Каспар.

— Ами, толкова, колкото отнеме — отвърна старецът. Каспар погледна Флин и Кенер. Те само свиха рамене.

Храмът на Калкин не приличаше на нито един от храмовете, които Каспар бе посещавал. Вместо тишината или приглушените молитви на посветените, или пеенето на химни, главната зала на храма кънтеше от гласове. Младежи стояха на групи, често около стар жрец, понякога сами, понякога слушаха внимателно стария жрец, на други места разгорещено обсъждаха нещо и спореха. Други братя бързаха наоколо, но Каспар никъде не видя онази мълчалива религиозна отдаденост, с която бе така привикнал в другите храмове.

— Тук става малко шумно понякога. Да се оттеглим в моето жилище, докато приготвят стаите ви — каза отец Елект.

Жилището му беше оскъдно обзаведено, но беше пълно с книги, ръкописи и пергаменти, държани в големи кошове покрай стената. Иначе имаше само една писалищна маса и пет стола. Жрецът ги подкани с жест да седнат, нареди на слугата да донесе освежителни напитки и също седна.

— Храмът ви не прилича на нито един от храмовете, които съм посещавал, отче — каза Каспар. — По-скоро прилича на училище.

— Защото е точно това в известен смисъл — отвърна Вагаша. — Наричаме го университет, което означава...

— Целостта — подсказа Каспар. — Universitas Apprehendere?^[1]

— Videre — поправи го старият жрец. — Съвършеното разбиране е достъпно за боговете. Ние просто се стремим да разберем всичко, което ни е позволено да видим.

Кенер и Флин ги гледаха неразбиращо и отец Вагаша поясни:

— Вашият приятел говори много древен език.

— Древен квегански, при това съвсем малко. Учителите ми ме учиха на класика от няколко държави.

— Учители? — учуди се Кенер. — Нали каза, че си бил войник и ловец.

— Бях, наред с други неща.

Слугата пристигна с поднос със закуски, сладкиши и чай.

— Съжалявам, че не мога да ви предложа нещо по-силно, но орденът ми спазва въздържание. Чаят обаче е добър.

Слугата напълни четири чаши и излезе.

— Е, какво да правим с вас? — каза духовникът.

— Пуснете ни да си заминем — предложи Флин. — Убедени сме, че ако не направим каквото иска онова нещо, то ще ни убие.

— Ако се съди по историята с наскоро загиналия ви приятел, то всъщност е спасило живота ви.

Каспар кимна и каза:

— И ние така предполагахме.

— Това, което ме изненадва, е относителното ви спокойствие — каза жрецът. — Ако аз се бях оказал подвластен на някоя непонятна за мен тъмна сила, сигурно щях да се побъркам.

Флин и Кенер се спогледаха и Кенер отвърна:

— След известно време... човек просто привиква. Донякъде. Искам да кажа, когато отначало нещата започнаха да отиват на зле, много обсъждахме какво да направим. Някои от мъжете искаха да оставим това нещо в пещерата и да вземем златото, но... не можехме. То просто не ни позволяваше да го оставим.

— Тъй че не е като да сме имали избор — добави Флин.

— Това беше и причината да потърсим брат Аншу — каза Каспар. — Знаех, че нещо тук не е наред и че би трябвало да съм ядосан от това. Не съм от хората, които са свикнали да им се казва какво трябва да правят. Тъй че предполагам, бих могъл да кажа, че бях притеснен от това, че не съм притеснен.

— Трябва да ти е било трудно, когато си бил във войската — подхвърли Флин, колкото да разведри настроението.

Каспар се усмихна.

— Понякога.

— Има... джеас, поставен над вас — каза жрецьт.

— Не знам тази дума — каза Флин.

— Аз също — призна Каспар.

— Това е магическо принуждение. Заклинание, което ви принуждава да изпълните определена задача — отвърна отец Вагаша. — Това е една от причините да се случат всички онези гибелни неща с вашите приятели, но вие въпреки това сте сравнително непритеснени от тях.

Кенер се завъртя неловко в стола си и рече:

— Мислех, че просто... че съм...

— Закоравял? — подсказа Каспар.

— Да. Още когато първият от групата ни умря... не почувствах нищо.

— Не бихте и могли, иначе не бихте изпълнили този джеас — каза старият жрец. — Моите братя в момента проучват тази ваша реликва и когато приключат, ще направим каквото можем, за да ви помогнем да се освободите от нея.

— Значи е нещо зло? — попита Флин така, все едно още не беше сигурен.

— Има времена, когато добро и зло престават да са толкова прости понятия — каза жрецьт. — Ще можем да ви кажем повече, след като приключим с изследването на реликвата. Защо не отидете да си починете? Ще вечеряте с братята. Храната ни не е богата, но е засищаща. Навярно утре ще разполагаме с повече, за да говорим.

Стана и тримата го последваха. Сякаш очаквал какво ще му потрябва на отец Елект, слугата се появи, за да ги отведе до стаите им. Жрецьт каза:

— Ще изпратим да ви поканят за вечерята.

Докато вървяха след слугата, Флин подхвърли:
— Май все пак беше добре, че дойдохме тук.
— Освен ако онова не ни избие всичките, разбира се — каза Каспар.

Вечеряха с отец Вагаша, но разговаряха с него не на следващия ден, а чак след близо седмица. През това време ги оставиха да правят каквото искат. Кенер и Флин предпочитаха да си стоят в стаите, да спят, да играят карти и да идват за храна.

Каспар посвети времето си на това да обикаля из голямата зала. Сядаше кротко и се вслушваше в беседите на учители и ученици. Много от нещата, които чуваше, звучаха елементарно и предсказуемо — идеализирани възгледи за живота и за това как би трябвало да действа светът, — но дори участниците, които поддържаха опростени гледни точки, се изразяваха добре.

На втория ден в залата Каспар се спря, за да послуша един особено сложен дебат, в който жрецът, надзираващ подготовката на младежите, поставяше въпроси, без да предлага отговори, но позволяваше на учениците да обсъждат всеки аспект и да стигат до свои собствени заключения.

Вслушан в дискусията, Каспар долавяше обещание за предстоящи неща, прозрения от време на време ако не за оригинална мисъл, то поне за прилежно усилие. Някои от тези млади хора щяха да съзреят и да се издигнат до проникновени мислители, осъзна Каспар, и дори най-ограничените между тях щяха да се облагодетелстват от дългото си пребиваване тук.

За миг Каспар усети, че е на ръба на яростта. „Това си струва! — помисли си. — Това е хуманното усилие, към което би трябвало да се насочи човечеството, да разбере света около нас, не просто да го завладява!“ Спря се, изумен от силата на чувствата си и зачуден откъде извираят. Не бе изпитвал такива чувства досега. Откъде се бе появил у него този гняв? Все едно бе изживял живота си в пълен мрак и изведнъж му бяха показали, че светлината съществува и че цялата красота и чудо на живота винаги са били едва на стъпка от него, а той просто не го е знаел! Кой го беше държал в тъмнина? Каспар никога не

бе имал навика да се вглежда в себе си и това прозрение дълбоко го смути.

С усилие сдържа реакцията си и насочи ума си встрани от тези въпроси, отново насочи вниманието си към текущите неща. Развълнуван, че преживява такъв конфликт, се обърна и напусна залата. Прибра се в стаята си.

Само строгите правила на храма против алкохола го опазиха трезвен тази нощ.

През остатъка от седмицата Каспар остави ума си да се забавлява със споровете на младите ученици, но съзнателно се държеше настрана от въпроси като онези, които бяха предизвикали такова дълбоко въннение в душата му.

След седмица ги поканиха в покоите на отец Елект.

Щом влязоха, старият жрец каза:

— Моля, седнете. Знам, че с нетърпение чакате решението ни. Вече имаме някаква представа какво трябва да се направи.

Никой не проговори. Други трима духовници влязоха в стаята и старият прелат ги представи.

— Това са отец Джалиел, отец Гашан и отец Рамал. — Тримата бяха облечени в същите халати като всички членове на ордена, освен по една малка игла под яката — Каспар бе забелязал, че повечето учители в голямата зала носят такива игли. Първият бе очевидно стар, но другите двама бяха по-скоро на възрастта на Каспар, някъде малко над трийсет. Или малко повече. Вагаша каза:

— Отец Джалиел е нашият експерт по древни артефакти и реликти. Отец Гашан е теологът ни и неговото задължение е да интерпретира откритията ни съобразно нашата доктрина и вяра. Отец Рамал е нашият историк. — Махна с ръка на тримата да пристъпят напред. — Отец Гашан, бихте ли започнали вие? Моля обяснете на нашите приятели нашите възгледи за познанието.

Отец Гашан заговори:

— Ако ви се стори, че говоря прекалено объркано, моля, помолете ме да се изясня. — Огледа тримата един по един и започна: — И така, ние гледаме на познанието като на несвършено разбиране. Винаги се появява нова информация, която ни предизвиква да

преразглеждаме своята вяра от гледна точка на вселената. Ние категоризираме знанието в три категории: съвършено знание, сигурно знание и недостатъчно или непълно знание. Съвършеното знание е в компетенцията на боговете, а дори и тяхното възприятие е ограничено. Само Истинската божественост, онзи, който се почита от някои като Ашан-Генет, го възприема съвършено. Останалите богове са само аспекти или аватари на божествеността и тяхното съвършено знание е ограничено до областта, която им е възложена. Нашият господар, Калкин, е учител, но дори и той има съвършено разбиране само за учителстването, не и за онова, което се учи.

— Сигурно знание е онова, което вярваме, че представлява точно отражение на природата, живота и вселената. Такова знание може да е или правилно, или неправилно. Когато открием нов съществуващ факт, ние не го отхвърляме като противоречащ на съществуващата доктрина, а по-скоро преразглеждаме доктрината, за да видим дали тя не би могла да е сгрешена. Недостатъчното знание е онова, за което знаем, че е непълно, че му липсва нещо, което ще ни издигне до сигурно знание. — Огледа ги пак. — Както можете да си представите, огромното множество от онова, което знаем, е непълно знание и дори нашето сигурно знание е под подозрение.

— Искате да кажете, че никога не можем да сме сигурни в това, което знаем, защото не сме богове — каза Каспар.

Жрецът се усмихна.

— По същество — да. Това е опростен отговор, но засега ще свърши работа. — Помълча и добави: — Знанието също така може да има и друг аспект, на добро или зло.

Каспар потисна нетърпението си. Това започваше да му напомня за наставленията, които беше търпял като дете.

— Повечето знание не е нито добро, нито зло. Знанието как се пали огън не предопределя дали ще сготвиш храна, за да нахраниш гладните, или ще подпалиш нечия къща, за да убиеш стопанина ѝ. Но някои знания, определено онези, които са извън разбирането на човечеството, може да бъдат изрично добри или зли. — Отец Гашан се обърна към другите двама жреци, които кимнаха мълчаливо. — Няма да задълбавам в тази тема, но просто ми се доверете, като ви кажа, че във вселената съществува знание, способно да преобрази човек, да го

постави в състояние на вечна благодат или да го прокълне за вечно мъчение и страдание само заради това, че той го е овладял.

Каспар и другарите му се напрегнаха — изводът от казаното им беше почти ясен. Каспар попита:

— Да не би да твърдите, че само знанието ни за това... нещо, което е в наше притежание, вече ни е... обрекло на определени последствия?

— Може би — отвърна отец Гашан. Обърна се към отец Рамал и той кимна.

— Нашата история ни учи, че преди човекът да дойде на Мидкемия, този свят е бил обитаван от други раси — започна Рамал. — Елфите са един от видовете, дошли преди човека. Някои от тази дълговечна раса все още обитават на север, макар да са в бавен упадък. Ще устоят още столетия, преди най-сетне да се предадат на тленността. Дракони тук също е имало преди нашата раса, както и техни господари.

— Господарите на дракони? — Флин се обърна към другите двама. — Казах ви.

— Да. Поне така твърдят древните текстове — продължи Рамал. — Но за тези същества ние знаем много малко. Елфите не казват нищо за тях и се вярва, че малко от тях са оцелели след Войните на хаоса. Някъде може да съществуват хора, притежаващи повече знание от нас, но не са ни известни.

— Ние носим реликвата до Звезден пристан, в Академията на магьосниците — каза Флин. — Може би...

Отец Вагаша вдигна ръка да го прекъсне.

— Знаем нещо за онази... организация. Нашите храмове отдавна гледат на магьосниците с подозрение. Мнозина от тях си играят със знание и сила без верния усет за контекст. Практикуващите магията са се опитвали да прилагат знание, което е очевидно зло в предназначението си — некромантика или общение с тъмни духове — за своя лична изгода. Дори хора, които се гордеят, че разпространяват знанието, като Академията в Звезден пристан, са се доказали като прекалено опасни, за да им се довери нещо като това, което притежавате. — Погледна отец Джалиел и той пристъпи напред.

— Бронираният артефакт няма място в нашия свят. Това нещо е от някъде другаде.

Каспар се стъписа. Не беше очаквал това.

— Не е ли реликва от Господар на дракони?

— Не. Не е дори от Мидкемия.

— Да не е от Цурани? — попита Флин.

— Не — отвърна Джалиел. — Никой цуранин не е стигал до нашия бряг по време на Войната на разлома. Ние научихме за тази война едва след години.

— Тогава какво е? — попита Флин.

— Не знаем точно — отвърна Джалиел. — Прехвърлихме много възможности, което е добра стъпка, но се боя, че изчерпахме границите на своята мъдрост и знание.

— Тогава — въпреки недоверието ви — все пак мисля, че трябва да отидем до Звезден пристан и да се посъветваме с магьосниците — каза Каспар.

— Има друг избор. Мислим, че нашият добър брат Аншу ви е посочил пътя. Макар да сме орден, признат с нашето учение и мъдрост, други, като братята от Гешен-Амат, имат понякога проблясъци на прозрение или интуитивен опит, които ние не можем да повторим. Има един възможен отговор, който се намира на запад.

Каспар почти подскочи — спомни си казаното от Бек, когато им бе показал картата си.

— Павилионът на боговете?

Четиримата жреци се спогледаха и отец Елект Вагаша попита:

— Вие знаете за Павилиона?

— Един ханджия в Шамша ни даде карта. На нея е означено едно място в планините на запад. Извън това не знаем почти нищо.

Вагаша погледна Рамал и той каза:

— Говори се, че в планините Ратн'гари има много удивителни неща. Много от онова, което може да се види там, не е за смъртни очи. В подножието на двата най-високи върха, Небесните стълбове, се намира Градът на Мъртвите богове. Строителите на храмовете са неизвестни за нас, но делото им се е съхранило. Казват, че на върховете обитават живите богове или техните аватари и единствено най-надарените от смъртните могат да постигнат дори само да ги зърнат за миг. Но под билото, над Некропола, има бастион. В него живеят Пазителите.

— Пазителите на Портата — каза Вагаша. — Секта, която почти не общува с други хора, дори с нашите храмове, но за тях се казва, че са стражи на пътя към боговете. И че ако човек, тласнат от силна нужда и отдаден на целта си, може да намери своя път до Пазителите и бъде оценен за достоен, ще му разрешат да поднесе молбата си на боговете.

— Истина ли е това? — попита Каспар. Отец Елект Вагаша се усмихна примирено.

— Липсва ни сигурно знание. Каспар се изсмя.

— Но все пак смятате, че трябва да отидем там?

— Длъжни сте да отидете там, иначе рискувате да ви сполетят толкова гибелни последствия, колкото са понесли вашите двадесет и осем предшественици. Какво ще откриете там, можем само да предполагаме. — Старият жрец махна на слугата. — Ще ви чака кораб и ще ви осигурим придружители до подножията под Некропола. Повече от това не можем да сторим. Когато стигнете до пътеката, която води нагоре в планините, ще трябва да продължите сами. Е, сега можете да се върнете в покоите си до вечерната храна.

Тримата се прибраха в покоите си и Каспар рече:

— Не ми изглежда добре това. Мисля, че трябва да заминем за Звезден пристан.

— Още ли те е грижа за златото? — попита Флин. — Искам това проклетие, или джеас, или каквото да е, да се махне! Искам животът ми да си е мой.

Кенер кимна, явно притеснен, но загубил сякаш дар слово. Каспар въздъхна.

— Животът ви не е ваш, откакто сте намерили това проклето нещо, нито моят си е мой, откакто ви срещнах. Обречени сме да доведем до край това... приключение, по липса на по-добра дума, така или иначе.

Нямаше защо да си казват каква е алтернативата. Трябваше на всяка цена да изпълнят тази загадъчна мисия — или да загинат.

[1] „Да се разбере Целостта“ (лат.) — Б. пр. ↑

ГЛАВА 12

РАТН'ГАРИ

Корабът се блъскаше с грохот във вълните. Каспар, Кенер и Флин стояха до перилото, загърнати плътно в дебелите си наметала, и наблюдаваха как корабът заобикаля нос Матаба и обръща срещу вятъра, за да се добере до заслонения донякъде от бурята залив Ратн'гари. Въпреки че беше лято, толкова далече на юг при буря вятърът бе студен. Точно на север от тях, високо горе на носа, над стръмните скали се извисяваха дървесата на Великия южен лес, тъмни и злокобни.

Бяха на три седмици и половина път от Махарта, на кораб, осигурен от жреците на Калкин, и наблюдаваха крайната си цел: залива Ратн'гари под южния край на планините Ратн'гари.

Откакто бяха напуснали Махарта, бяха потиснати от безпомощността си пред лицето на онова, което бяха разбрали за джеаса, властващ над живота им. Кенер се беше затворил в себе си и почти не говореше. Флин непрекъснато търсеше решение, за което все още никой не се е досетил. Много от разговорите, които подхващаше, засягаха неща, които според него може би бяха недогледали, и всеки път, щом не успееше да открие нещо, което са пропуснали, той изпадаше в мрачно мълчание за часове. Каспар пък просто беше ядосан.

През целия си живот Каспар, наследник на трона на Оласко и след това херцог, никога не бе искал разрешението на никой човек, освен на баща си. Правеше каквото си иска и когато го поиска и единствения път, когато го бяха спрели, за това бяха нужни предатели и цели три армии. И въпреки това все още беше жив! Самата идея, че някаква си сила би могла просто да му наложи подчинение, го докарваше до ръба на яростта.

Откакто бе дошъл в тази земя, Каспар беше премислил много неща. Неща, които като младеж щяха да го разбунтуват, сега само го разсмиваха. Спомняше си колко придиричив беше у дома за всяка част

от облеклото, която трябваше да е изрядно чиста и огладена, и нагласена точно така, а не другояче, преди да се облече за утринния дворецов съвет или за вечеря. Не се интересувахе от това само когато излизаше на лов с баща си.

Какво ли щеше да си помисли баща му, ако можеше да го види как сече дърва във фермата на Йойхана или да изрива торта от обора ѝ? Нито веднъж на никого освен на Аленбурга не бе му хрумвало да предположи, че може да е от знатно потекло. А и бяха минали няколко вечери в разговори, преди Аленбурга да стигне до това заключение. Но той поне бе уважил желанието на Каспар за анонимност. Каспар знаеше, че Флин и Кенер подозират, че е възможно да е бил офицер и да е благородник, което можеше да обясни образованието и поведението му, но никой от двамата не бе настоял да им каже. Каспар не знаеше дали това е тяхна естествена черта, или е от въздействието на джеаса.

Бореше се с един факт, който му причиняваше повече страдание от всичко, което бе преживявал: че животът му не е негов и че е така много отпреди да се озове в тази земя.

Вече бе сигурен, че Лесо Варен, неговият „съветник“, е прилагал магическите си изкуства, за да го манипулира, да разгаря амбицията му до краен предел. Каспар беше седял кротко зад писалището в покоите си и бе заповядвал унищожението на цели народи, като част от погрешен и несръчен план да подведе Островното кралство. Хиляди бяха загинали, за да отвлече вниманието на Морето на кралствата от истинската си цел, трона на Ролдем.

По онова време беше изглеждало просто. Седем удобни смъртни случая и изпадналото в скръб население на Ролдем щеше да обърне очи на север и да посрещне с радост Каспар, херцога на Оласко, като свой законен владетел. Какво си беше мислил! Осъзна, че беше мислил само онова, което Лесо Варен му бе позволявал да мисли.

Не знаеше кое го ядосва повече: това, че бе допуснал толкова лесно магьосника до себе си, или че бе загубил способността си да види лудостта, сътворена от магьосника. Днес, докато стоеше на хлъзгавата мокра от водните пръски палуба в тази далечна земя, Каспар можеше да изброи поне десет причини защо планът на Варен беше безумен. Единственият резултат от опита му да заграби властта щеше да е война и хаос. Каспар вече съзнаваше, че всъщност това

трябва да е бил планът на магьосника през цялото време. По причини, които навярно никога нямаше да може да разбере, Лесо Варен беше искал Източните кралства, Островното кралство и може би дори Велики Кеш да затънат във война.

Изобщо не можеше да проумее кого би облагодетелствало това. Знаеше, че има времена, когато за една държава е изгодно съседите ѝ да са заплетени в конфликт. Самият той бе предизвикал няколко такива през годините, но те бяха само погранични стълкновения, политически интриги или дипломатически предателства, не и война, включваща трите най-могъщи държави в северното полукълбо. Дестабилизирането на този район беше опасно. Не беше нужно много, та войната между Кеш и Островите да прелее извън границите и да въвлече и Източните кралства.

И той бе видял резултатите от въвлечането на тези три държави. Но вместо да дестабилизируют района, неговите провалени заговори ги бяха убедили да обединят усилията си по начин, унищожителен за самия него: столицата му беше превзета за един-единствен ден! Дори ако Талвин Хокинс не бе открил тайния проход в цитаделата — проклет да беше предшественикът, който бе решил, че цитаделата е непревземаема! — обединените Ролдем и Кеш щяха за месец да сринат на прах и руини крепостта му. Нещо повече, ако бе пристигнала и онази армия на Островното кралство, за която се носеше слух, тогава опустошаването на Опардум щеше да е още по-бързо.

Не, в цялата картина нямаше никаква логика. Не повече, отколкото в този проклет джеас. Повече от всичко друго Каспар се молеше дано да преживее тежкото изпитание и да намери някой, който да му обясни всичко.

Един от придружаващите ги войници каза:

— По залез-слънце оставаме на дрейф. Капитанът каза, че трябва да прекараме нощта на борда и да опитаме да подходим на заранта.

Тримата се върнаха в каютата си мълчаливо, всеки обзет от собствените си мисли.

На сутринта им отне почти цял час да свалят ковчега на брега. Приливът беше висок и вълните безмилостни, но накрая Каспар и

спътниците му стояха на песъчливия бряг с ескорт от тридесет войници от Бахарта и техния офицер.

Младият лейтенант, казваше се Шегана, огледа ковчега: беше овързан така, че четирима души да могат да го носят. Възложената му задача явно не му допаднаше и той се постара да го изтъкне на Каспар още щом се бяха качили на кораба. Все още не бяха напуснали залива, когато му каза:

— Заповедта ми е да ви заведа до определена точка, отбелязана на картата, дадена ми от отец Елект. Също така ми е заповядано да се отнасям с вас вежливо и да се погрижа хората ми също да проявяват уважение. От това, което ми беше казано, разбирам, че вие сте възпитан човек и вероятно дори благородник, макар че това не бе изказано изрично. Така че, сър, ще се постарая да изпълня задачата си по най-добрия начин, но държа да сме наясно за следното: ако се стигне до избор между това да опазя живота на своите хора или на вас тримата, моите хора ще останат живи, а вие тримата ще разчитате единствено на себе си. Ясно ли е?

Каспар помълча, после отвърна:

— Ако оцелеем след това изпитание, лейтенант, обзалагам се, че ще станете един от онези офицери, които хората им са готови да последват и в ада. Но също така трябва да се научите да сте по-дискретен, когато дадените ви заповеди не ви харесват.

Младият лейтенант даде знак и хората му вдигнаха ковчега и тръгнаха по пътеката, отвеждаща към скалните стръмнини. Каспар погледна Кенер и Флин, кимна и тримата ги последваха.

Първите три дни поход по пресечения терен бяха мъчителни, но минаха без произшествия. Пътеката ги изведе на насечено от дерета плато и макар походът да беше тежък, все пак се справяха.

Имаше следи от многоброен дивеч, както и от едри хищници: мечки, вълци и планински котки. Когато се изкачиха по-нависоко, стана по-студено, нощем температурата падаше почти до точката на замръзване, въпреки че все още беше късно лято. Скоро навлязоха в гористи хълмове с много потоци.

На четвъртата вечер спряха на почти плоско каменисто било и Каспар каза на Шегана:

— Лейтенант, можете да намалите охраната наполовина и да позволите на хората си да поспят. Аз съм опитен следотърсач. Няма следа от друг човек, откакто стъпихме на брега. Единственото, от което можем да се боим, са хищниците, но огънят би трябвало да ги държи на разстояние.

Лейтенантът само кимна, но по-късно през нощта Каспар забеляза, че има само двама на пост вместо обичайните четирима.

Следващите два дни минаха спокойно, но на заранта на третия един от съгледвачите се върна с вестта, че не могат да определят пътеката към планините. След час цялата група стигна мястото, където пътеката се раздвояваше — на север, като заобикаляше хълмовете, и на запад, стръмно по склоновете.

Лейтенант Шегана каза:

— Е, господа, ако указанията на отец Елект са верни, оттук се катерим, докато не стигнем до подножието на Небесните стълбове, над които е Павилионът на боговете.

Поредните четирима носачи на ковчега го надигнаха и групата пое нагоре.

Пътуваха още ден и някъде към залез-слънце стигнаха до дълбоко дефиле. Лейтенантът каза:

— Тук ние трябва да спрем и да останем да чакаме. Отец Елект каза, че от тази долина трябва да продължите сами.

— Ще тръгнем призори — каза Каспар.

Планините изглеждаха почти безлики, шир от сенки и сумрак, малкото светлина от гаснещото слънце се поглъщаше от тежките облаци.

— Това място е злокобно, сър — каза лейтенантът. — Указанията, които ми дадоха, са ясни: трябва да изчакам тук две седмици и ако не се върнете за това време, да се кача на кораба без вас.

— Разбирам — каза Каспар. Кенер погледна Флин и каза:

— Ние ли трябва да мъкнем ковчега нагоре по тези планини?

— Очевидно — отвърна Каспар.

— Не ви завиждам — каза лейтенантът. — И носенето е най-малкото.

Войниците напалиха огън. Докато се хранеха, нямаше много разговори.

Каспар се събуди и скочи с изваден меч, преди да осъзнае, че звукът, който го е събудил, е викът на Флин. Огледа се и разбра причината за паническия му вой. Около пепелта на загасналия огън лежаха лейтенант Шегана и хората му, с разкривени от ужас лица, с облепени очи, всичките мъртви.

Кенер също беше скочил и се озърташе, все едно се кани да побегне.

— Какво? — извика той, все едно че отговорът щеше да накара ужаса да се махне. — Какво е това? — Местеше погледа си от лице на лице. — Кой го направи това?

Каспар прибра меча си.

— Някой или нещо е решило, че тези войници са се доближили твърде много до Павилиона на боговете.

— Всички ще умрем! — изрева Кенер, беше на ръба на истерията.

Каспар го сграбчи за рамото и го раздруса.

— Всички умират. Просто няма да умрем днес. Ако онова, което е убило тези войници, искаше и ние да сме мъртви, щяхме да сме мъртви.

Кенер се покопоти, но на лицето му все още бе изписан ужас.

— Но защо? — пошепна той.

— Нямам представа — отвърна Каспар. — Предупреждение може би?

— Защо са ни още предупреждения? — изкрещя Флин. Ужасът му се бе сменил с ярост. — Защо ни е още смърт, за да побързаме ли?

— Я се стегни — викна му Каспар. — Мислех, че вече си свикнал със смъртта.

Флин млъкна.

— Как ще мъкнем сами удоволствието и онова... нещо? — попита Кенер.

Каспар се огледа. Небето изсветляваше.

— Май ще трябва да вървим на етапи. Ще носим бронята и част от храната половин ден, после един от нас остава да пази, а другите се

връщат да донесат останалия багаж. Придвижването ще е бавно, но разполагаме с две седмици, за да стигнем там, където отиваме, и след това да се върнем. Според мен корабът ще остане още няколко дни след двете седмици.

— Да тръгваме тогава! — каза Кенер.

Каспар носеше бронята за краката. Изваждането ѝ от ковчега бе облекчило товара значително, а въжетата, използвани дотук за носенето му, свършиха работа и за бронята. Сега той я носеше откъм краката, въжетата бяха преметнати през раменете му. Това беше по-неудобното място, защото се изкачваха и краката често се люшваха надолу и го удряха в корема или по бедрата, ако се разсееше и оставеше въжетата да се разхлабят. През час сменяха местата си, така че до края на деня никой от тримата не остана без отоци.

Каспар беше затегнал меч на проклетото нещо през рамото си, прибран в грубо скалъпената ножница от колани, които беше събрал от мъртвите войници. Беше им отнело цял ден, докато изкопаят плитък гроб и го покрият с пръст и камъни. За миг го жегна жал, докато хвърляше пръст върху лейтенант Шегана. Изглеждаше обещаващ — от типа младежи, които Каспар на драго сърце щеше да вземе в армията си.

Погледна към небето и каза:

— Мисля, че ако ще се връщаме за още храна, ще е добре да започнем да си търсим място за бивак.

— Напред май има равно място — каза Флин.

След малко излязоха на равна площадка. Все още бяха близо до гората, тъй че Каспар каза:

— Аз ще събера дърва за огън и ще остана с това нещо. Вие двамата се върнете при последния ни бивак и пренощувайте там. На сутринта вземете колкото можете да носите и елате.

— Много ще ни забави това — рече Флин.

Каспар погледна издигащите се пред тях планински склонове.

— Кой знае колко време ще ни отнеме, докато намерим тези Пазители? Може да се катерим дни наред. А ако стане студено, както изглежда, ще ни трябва възможно повече храна, за да пазим силите си.

Кенер се оглеждаше нервно, ококорил очи.

— Ами ако... онова, което ни кара да правим това, си помисли, че двамата с Флин бягаме?

Каспар изгуби търпение.

— Ако искаш да останеш през нощта сам с това нещо, аз ще сляза с Флин.

Кенер поклати глава.

— А, не, аз ще сляза.

— Е, колкото по-скоро започнем, по-скоро ще свърши — въздъхна Флин. — Да тръгваме.

Каспар повървя малко с тях, после свърна към дърветата и започна да събира дърва. Имаше достатъчно нападали сухи клони, тъй че не се наложи да сече нищо. Събра достатъчно дърва за две нощи, запали огън и седна. Изложена на открито, странната броня изглеждаше още по-злокобна.

Нахрани се и легна. Уви се хубаво. Нощта щеше да е студена.

Поддържаше огъня, за да плаши всякакви дебнещи хищници. Докато се унасяше в сън, чу вълчи вой някъде в далечината. Отвори очи. Май не беше чак толкова далече.

Нямаше представа какви вълци се въдят по тези планини. В Оласко имаше три вида, както и диви кучета. Вълците по низините бяха с големината на куче, ловуваха на глутници и бяха жива напаст за фермерите, щом през зимата сърните и лосовете ореееха. Бяха готови да ядат всичко, дори полски мишки, и щом дивечът станеше оскъден, нападаха фермите за пилета, патици, гъски, домашни псета и котки, въобще всичко, което можеха да отмъкнат. Говореха, че нападали дори хора, ако съвсем прегладнеят, макар че докато бе херцог, Каспар не беше получавал донесение за нещо такова.

Вълците от високите планини обикновено се събираха на по-малки глутници, бяха с по-големи глави и с по-къси крака и отбягваха хората. Бяха само малко по-едри от равнинните си братовчеди.

Блатните вълци от югоизточните тресавища на Оласко си бяха просто равнинни вълци, привикнали да живеят в блатата — единствената разлика, която Каспар можеше да забележи, бе по-тъмната им козина, за да се сливат с по-тъмния листак.

Никой не отвърна на воя и Каспар се унесе в сън.

Някъде през нощта го събуди нов вой и той се пробуди с ръка на дръжката на меча. Вслуша се, но не можа да чуе никакъв звук освен

вятъра сред дърветата долу. Погледна бронята, смътна фигура, лежаща от другата страна на гаснещия огън, пусна меча и отново заспа.

По обед Кенер и Флин дойдоха с големи торби, пълни с храна. Седнаха тежко до него и Флин попита:

— Някакви неприятности?

— Имаше един вълк някъде наблизо, но нищо повече.

— Вълк ли? — попита Кенер. — Единак?

— Явно — каза Каспар и хвърли още дърва в огъня. — Да видим какво сте донесли. — Огледа продуктите. — Мисля да направим следното. Утре сутринта взимате продуктите... — И им изложи плана си, според който трябваше да се придвижват по пътеката на отскоци в продължение на няколко дни, докато привършат достатъчно продукти, за да могат да носят останалото.

Следобеда отдърнаха, след като събраха достатъчно дърва за огъня. Каспар не беше много притеснен от вълка, но знаеше, че мечките често стават нагли, когато надушат храна, а по това време на годината — късното лято — започваше разплодителният им сезон; мъжките щяха да са агресивни, а женските — гладни, и всичките щяха да търсят запаси за предстоящото зимуване.

Щом наближи нощта, Каспар каза:

— Може би трябва да пазим. В случай, че нещо надуши храната ни и реши да се промъкне към нас.

Помнеше срещата си с мечока със сивата муцуна, от която бе излязъл жив само защото Талвин Хокинс знаеше как да го убие, но реши, че ще е по-добре да не им описва подробности.

Избра за себе си средната смяна, за да могат Кенер и Флин да поспят без прекъсване. На другия ден те щяха да вървят първи и щеше да му остане достатъчно време за почивка. Остана да пази, потънал в мисли за отминалия си живот.

Заляха го мрачни спомени, когато си спомни за идването на Лесо Варен. Магьосникът се бе появил един ден на откритото дворцово заседание, като молител, търсещ място, където да си отдърне, практикант на безвредна магия. Но бързо се бе превърнал в неизменна част от домакинството на Каспар — и в един момент възгледите на Каспар се бяха променили.

Собствените му амбиции ли бяха на първо място, или медените слова на магьосника? Каспар съзнаваше, че е вършил неща, които сега го отвращаваха, и че колкото по се отдалечава от онези събития, толкова по-отблъскващи стават те. Спомни си последния ден в цитаделата в Опардум. Беше убеден, че ще го екзекутират, затова бе решен да се бие до смърт. Представа нямаше кой стои зад щурма от Кеш и Ролдем, докато Талвин Хокинс не нахлу в последното помещение, отбранявано от останалите му верни от гвардията. А после всичко стана съвсем ужасно.

Това, че Куентин Хавревулен се оказа на страната на Хокинс, бе най-жестоката ирония, до нивото на черна комедия. Когато Талвин Хокинс се разкри като последния оросин, Каспар поне разбра мотивите му и дори почти се възхити на коварството му. Тал толкова добре се бе прикрил като скуайър от Кралството, че бе заблудил дори магията на Лесо Варен.

Но това, което го бе изненадало най-много, бе последното разпореждане с живота му — да бъде прокуден тук, за да размисля над сторените злини. И сега той проклинаше Хокинс за това, тъй като присъдата бе донесла точно този ефект, който бе търсен. Защото за първи път в живота си Каспар изпитваше разкаяние.

Зачуди се колко ли жени като Йойхана и колко момчета като Йорген са загинали. Преди да бъде пренесен в тази земя, Каспар не беше гледал на тях като на хора, а като на препятствия в плана му за завоевание. Мечтите му за величие, да седи на трона на Ролдем — не най-могъщата държава в света, но най-влиятелната, изтънчена и цивилизована — всичко това бе суета. Гибелна суета, която не му печелеше нищо. Защото какво щеше да прави след това? Да завладее света? Да превърне Източните кралства в още свои провинции? Да отплава през морето, за да наложи ред в тази хаотична земя? А после какво? Приказният континент на север — чието име дори не можеше да си спомни? Да нахлуе в родния свят на цураните? Колко още щеше да трябва, за да е достатъчно?

А когато всичко това свършеше, какво щеше да му остане? Беше самотник, със само едно същество на света — родната му сестра, — към което изпитваше трошица любов, и без никой до него, с когото да сподели тази мечта.

Седеше замислен и гледаше двамата си спящи спътници. Флин си имаше жена. Кенер си имаше момиче и се надяваше, че то го чака, но и двамата имаха мечти, които можеше да се реализират, а не невъзможни фантазии за власт и контрол. Контролът е илюзия, казваше баща му. Сега започваше да го разбира. Завиждаше на тези двама мъже, мъже, които едва ли му бяха приятели, но поне бяха хора, на които можеше да се довери. Бяха просто хора, които се бореха да се освободят от едно проклятие и да се върнат към нормалния живот.

Зачуди се какво ли ще е нормалният живот за самия него, след като се освободи от този джеас. Можеше ли да се задоволи някога с това да си намери жена, да отгледа деца? Всъщност никога досега не бе искал да има деца, макар че времето, прекарано с Йорген, му даде усещането какво е да имаш син. За него децата винаги бяха представлявали възможен продукт от дипломатически брак, мънички гаранции за добро поведение от страна на съседни държави. Идеята, че човек може да обича собствените си деца, винаги му се беше струвала в най-добрия случай чудата.

Събуди Кенер, тихо, за да не обезпокоят Флин, после легна.

Но сънят не дойде, защото вътре в себе си Каспар изпитваше тъпа набъбваща болка, болка, непозната за него, и тя го накара да се зачуди дали не се поболява.

След малко осъзна какво е това странно чувство и когато го разбра, му се прииска да заплаче, но не знаеше как.

Вълкът нападна час преди разсъмване. Каспар долови нещо миг преди Кенер да изкрещи. Двамата с Флин скочиха с извадени оръжия, но вълкът вече бе разкъсал гърлото на Кенер.

— Грабвай главня! — изрева Каспар.

Най-големият вълк, който Каспар бе виждал, беше огромен. Беше го убил в планините на Оласко. Беше почти шест стъпки от муцуната до опашката и тежеше над петдесет кила. Този обаче беше почти двойно по-голям. Кенер не беше имал никакъв шанс. Каспар стисна меч по-здраво и съжали, че няма копие. Не искаше това чудовище да се доближи, но мечът вършеше работа само за забиване. Нужно беше почти съвършено забиване, за да го убие с един удар.

Вълкът пусна тялото на Кенер на земята и изръмжа предупредително. Флин беше взел горяща главня от огъня и я държеше в лявата си ръка, а с дясната размахваше меча.

— Какво ще правим?

— Ще го убием — отвърна Каспар. — Човекоядец е и е достатъчно умен, след като е огледал бивака предната нощ и се е върнал. Трябва да го убием или да го нараним така, че да изпълзи нанякъде и да умре. — Огледа се трескаво. — Заобиколи отдясно, дръж главнята пред теб. Ако нападне, забий я в муцуната му и се опитай на всяка цена да го посечеш, докато се отдръпва. Ако не, привлечи го покрай огъня към мен.

За изненада на Каспар, Флин прояви необичайна решимост — този звяр можеше да накара и най-опитния ловец да се поколебае. Вълкът се присви, както осъзна Каспар, за убийствен скок.

— Внимавай! Кани се да скочи!

Флин замахна с горящата главня към звяра и той отскочи наляво.

„Ех, да имах копие!“, помисли Каспар и се хвърли напред. Вълкът вече скачаше срещу него.

Многото години опит спасиха живота на Каспар, защото вместо да отскочи, както диктуваше инстинктът, той приклепна и замахна с меча успоредно на земята.

Острието порази звяра в гърдите и той нададе жален вой. Каспар се изправи и замахна пак. В същия миг дотърча и Флин и двамата едновременно забиха мечовете си в звяра.

Вълкът потръпна и застина.

— Не бях чувал дори за толкова голям — задъхано каза Флин.

— И аз — отвърна Каспар. — Тази порода не съществува в Оласко, нито никъде по познатите ми места.

— Какво ще правим сега? — попита Флин. Каспар сложи ръка на рамото му.

— Ще го оставим на лешоядите. Но първо ще погребем Кенер.

ГЛАВА 13

НЕБЕСНИТЕ СТЬЛБОВЕ

Каспар изпъшка.

С Флин бяха нагласили бронята така, че да могат да я носят като хамак, с Каспар откъм главата и Флин при краката. Бяха метнали и по една торба на гръб и сега се мъчеха да минат през един тесен пролом.

От двете им страни се издигаха почти отвесни скали. Усещането за заплаха бе осезаемо. Беше все едно, че могат да бъдат премазани във всеки момент между две гигантски длани. Дори под яркото сутрешно слънце в тясната клисура беше сумрачно, високо над главите им се виждаше само тясна ивица небе.

— Как си там отзад? — попита Каспар.

Безпокоеше се за Флин. След смъртта на Кенер като че ли и последните резерви от сила го бяха напуснали. Приличаше на човек, примирен с неизбежната смърт. Каспар беше виждал това изражение на лицата на затворници, отведени долу в тъмниците му, хора, които щяха да бъдат изтезавани или убити по една или друга държавна причина.

— Добре съм — отвърна Флин, но гласът му не прозвуча убедително.

— Проломът свършва — каза Каспар. И наистина, след малко излязоха от цепнатината на широко плато. — Да отдъхнем.

Флин не възрази. Оставиха бронята на земята, смъкнаха и торбите.

— Виждаш ли някакви фигури ей там, при скалите? — каза Каспар.

Флин примижа срещу светлината. Беше един от онези летни дни, когато слънцето е високо, въздухът е почти оживял от дневния зной. Светлината грееше ярко след няколкото часа, прекарани в клисурата.

— Мисля, че да.

Починаха няколко минути, след което отново взеха торбите и нарамиха бронята. Докато крачеха през платото, странните форми

бавно се очертаха. Плътно до планинските склонове се виждаше съграден малък град, а платото преминаваше в равен площад.

Някои сгради бяха изсечени в скалата, други се издигаха сред площада. Формите им зашеметяваха ума, с линии и извивки, които объркваха окото и дразнеха сетивата. Многостенни пирамиди, ромбоид, огромни обелиски, стърчащи между сградите. Те също бяха изваяни чудато — тук лице, там плоска повърхност, предизвикателна тристранна кула до спирала.

— Дай да оставим бронята — предложи Каспар. Сложиха бронята на земята и свалиха и торбите. Каспар се приближи до един от обелиските.

— Покрит е с руни.

— Можеш ли да ги разчетеш? — попита Флин.

— Не, и се съмнявам, че някой жив човек може — отвърна Каспар.

— Това трябва да е градът на Мъртвите богове, така ли?

— Би трябвало. — Каспар махна с ръка. — Виж стила. Никой човешки ум не би могъл да си въобрази това.

— Тогава кой е построил всичко това?

Каспар сви рамене.

— Боговете вероятно. Тези, които още са живи. — Огледа се отново. — Виждаш ли нещо друго освен гробници?

Флин бавно се завъртя в пълен кръг.

— На мен всички ми приличат на гробници.

Каспар отиде до една и видя дума, изписана над входа.

— Това можеш ли да го разчетеш? — попита Флин. — Нищо подобно не съм виждал.

— Виждал съм я преди, но не мога да я разчета. — Руни, подобни на тези, Каспар беше виждал по пергаментите в покоите на Лесо Варен. — Някакъв вид магическо писмо трябва да са.

— Сега какво ще правим? — попита Флин.

— Отец Елект каза, че Пазителите обитават в един бастион над Некропола, но под Павилиона на боговете. Значи трябва да намерим път нагоре.

Навлязоха навътре в града на Мъртвите богове.

Площадът свършваше пред висока фасада, изсечена в планинската скала. На нея бяха вдълбани четири думи.

— Що за място е това? — попита Флин.

— Боговете знаят, аз — не — отвърна Каспар. — Входът като че ли продължава право навътре в планината.

Флин се огледа.

— Каспар, виждаш ли някакъв път нагоре?

— Не. И не помня пътеката някъде да се е раздвоявала или да е водела нагоре.

— Каспар, уморих се.

— Хайде да отдъхнем. — Каспар остави на земята своя край от бронята, Флин го последва.

— Не, нямах предвид този вид умора. — Флин изглеждаше блед, с изпито лице. — Искам да кажа... Не знам колко още ще мога да издържа да правя това.

— Ще го правим толкова, колкото трябва — рече Каспар. — Нямаме друг избор.

— Винаги има друг избор — каза Флин. — Мога просто да остана тук и да чакам, докато умра.

Каспар беше виждал това изражение. Не беше същото примирение, което бе виждал след смъртта на Кенер, изражението, което беше виждал на лицата на обречените на смърт затворници. Това бе изражение на хванато в лов животно, когато е престанало да се бори и лежи по гръб със стъклени очи, в очакване да го вземе смъртта.

Каспар пристъпи напред и с цялата сила, която можеше да събере, зашлеви Флин през лицето. По-дребният мъж залитна и падна по задник.

Ококорил насълзени от плесницата очи, Флин смаяно вдигна глава. Каспар застана над него, изпъна пръст пред лицето му и изръмжа:

— Няма да мреш, докато аз не ти кажа, че е време да се мре. Разбра ли?

Флин го гледаше слисано, а после изведнъж се разсмя. Продължи да се смее и Каспар усети, че е на ръба на истерията. Подаде му ръка и му помогна да стане.

— Овладей се! — заповяда му и смехът на Флин секна. Флин поклати глава.

— Не знам какво ми стана.

— Аз знам. Това е отчаяние. Повече хора са умирали от отчаяние, отколкото от всички войни на света, събрани заедно.

— Май наистина няма измъкване — каза Флин. — Ако искаме да намерим тези Пазители, трябва да влезем вътре.

Вдигнаха отново товара си и тръгнаха към пещерното отверстие. Изкачиха широките ниски стъпала до огромния вход и влязоха.

Спряха в центъра на огромната зала. Сивкава светлина изпълваше вътрешността, сякаш лъчите на слънцето се процеждаха през облачни небеса. Стените, подът и таванът сияеха с мек кехлибарен цвят. Залата беше празна, ако не се брояха четирите огромни каменни трона, по два от всяка страна. Каспар погледна най-близкия и каза:

— В основата на трона има изписано нещо. Успявам да разчета думата „Друзала“.

— Какво означава това?

— Не знам. Навярно името на съществото, което трябва да седи на този трон. Или може би името на място, чийто владетел трябва да отдъхва тук.

Единственият друг белег на залата бе, че в стената отсреща чернееше огромна дупка.

— Мисля, че трябва да продължим натам — каза Каспар.

— Не бих го препоръчала — отекна глас зад тях. — Освен ако не знаете точно къде отивате.

Двамата с Флин понечиха да се обърнат и се оплетоха във въжената сбруя. Докато Каспар сложи на пода своя край на бронята, говорещият вече се бе приближил съвсем до тях. Каспар извади меча си.

Беше жена на средна възраст, косата ѝ бе покрита с шал, но се виждаха достатъчно посивели кичури сред черното. Очите ѝ бяха тъмни, а кожата бледа, все едно никога не е виждала слънце.

Нещо неземно имаше в нея, но Каспар не можеше да го определи точно. Може би бе просто от атмосферата тук или от това, че жената бе успяла да се приближи до тях така неусетно.

— Прибери меча, Каспар от Оласко. Не съм заплаха за вас.

Флин изглеждаше отново на ръба на паниката.

— Коя сте вие?

Въпросът сякаш леко я развесели.

— Коя съм аз ли? — Замълча за миг и каза: — Аз съм... Наричайте ме Хилди.

Каспар пристъпи към нея нащрек, без да прибира меча в ножницата.

— Простете ми подозрителността ми, госпожо. Трябва да разберете, че в последно време двамата с моя приятел бяхме споходени от по-странни събития и злочестини, отколкото преживяват повечето хора през целия си живот. Тъй като сме на стотици мили от всичко, което би могло да мине за цивилизация, притеснително е да заварим някой друг тук, колкото и да не е застрашително поведението ви. Тъй че простете ми, че не съм доверчив.

— Разбирам.

— Откъде знаете кой съм?

— Аз знам много, Каспар, сине на Констънтайн и Мериана, наследствен херцог на Оласко, брат на Талия. Бих могла да изредя твоя живот от мига на раждането ти до тази минута, но нямаме нужното време.

— Ти си вещица! — извика Флин.

— А ти си глупак, Джером Флин, но след всичко, което преживя, е изненадващо, че още не си полудял. — Без да обръща внимание на меча в ръката на Каспар, тя мина покрай него и застана пред Флин. Докосна го и рече: — Страданието ти скоро ще свърши. Обещавам.

Флин изведнъж заприлича на прероден човек. Допреди миг изглеждаше на ръба на пълния срыв, а в следващия бе бодър и окрилен, изпълнен с радост и решимост. Без да може да скрие усмивката си, попита:

— Как го направихте това?

— Един някогашен мой познат ги нарича „хитрини“. Разполагам с доста от тях. — Обърна се и погледна Каспар. — Колкото до това коя съм, не бихте могли да го разберете. Да кажем, че съм само бледото ехо на съществото, което бях преди векове, но противно на нечий мнения, все още не съм напълно мъртва. Тук съм, за да ви помогна, Каспар. На теб и на Джером.

Каспар се обърна към спътника си.

— Знаеш ли, така и не знаех, че името ти е Джером. Просто те наричах Флин през всички тези месеци. Ти така и не ми го каза.

— Не си питал — отвърна Флин. — Ти също така и не ми каза, че си херцогът на Оласко. — Флин се засмя. — Не знам защо, но изведнъж започнах да се чувствам великолепно.

— Магия — каза Каспар и кимна към Хилди.

— Съвсем малка — каза тя. — Не разполагам с много, за да я разхищавам, за жалост.

— Как разбрахте, че сме тук? — попита я Каспар.

— О, аз те следя от доста време — отвърна Хилди, приковала тъмните си очи в Каспар. — Всъщност всичко започна съвсем случайно. Попадна в полезрението ми, докато се забавляваше с един мой стар противник. Той пребиваваше в твоята цитадела и причини много големи неприятности.

— Лесо Варен.

Тя кимна.

— Това е само едно от многото имена, които имаше през годините. — Обърна се и изгледа Флин. — Моля да ни извиниш.

Флин седна кротко на пода, главата му клюмна и той заспа.

— Не разполагам с много време. Дори поддържането на тази... външност е трудно за дълго време. Зная, че имаш въпроси, но в по-голямата си част ще трябва да останат незададени. Ето какво трябва да знаеш, Каспар. Обстоятелствата са те довели до кръстопът в съдбата на държави и светове и дори най-малкият избор може да има невъобразими последствия. Ти беше във всякакво отношение хладнокръвен и безсърдечен, дори зъл кучи син, Каспар — убийствено, амбициозно, злопаметно чудовище.

Каспар не отвърна нищо. Никой никога не му беше говорил така, но трябваше да признае, че всяка дума е истина.

— Но ти имаш шанс, даван на малцина хора през живота им, шанс да се промениш, да извършиш нещо неегоистично и героично, не защото някой ще научи или дори ще одобри какво си извършил, но защото то ще върне малко правда в един свят, който ти се постара да опорочиш. Може би ще е важно, когато отидеш пред Лимс-Крагма и бъдеш преценен за следващия си живот на Колелото. Ти преживя едва няколко седмици като селяк, така че представи си какво би било да си селяк за цял живот. Изкупи греховете си и навярно ще избегнеш тази

съдба. — Добави с лека усмивка: — Макар да се съмнявам, че ще си спечелиш нов живот във власт и привилегии, каквото и да сториш.

— След няколко минути Флин ще се съвземе и тогава трябва да влезете в пещерата. Там има пътека, върви покрай подземна река. Трудно е да се намери тази пътека, но ако я потърсиш откъм лявата си страна, ще я намериш. Не трябва да прехвърляте реката, защото на другия бряг е земята на мъртвите. Вървете по пътеката и ще намерите пътя си до бастиона на планината. Там ще се срещнете с Пазителите. Те няма да искат да говорят с вас. Когато се опитат да ви върнат, дай им това. — Протегна ръка и Каспар пое някакъв знак от нея. Огледа го. Най-обикновен меден диск с руна на едната страна и лице на жена на другата.

— Прилича на тебе.

— Да, прилича, нали? — Не го остави да пита повече. — Времето привършва. Пазителите няма да ви удовлетворят много, но все пак трябва да отидете там и да научите каквото имат да ви научат. Разбери следното: те ще ти кажат истината, но само истината, както те я знаят. Тяхната гледна точка е ограничена. Когато приключите там, ще разбереш какво трябва да правиш. Но помни едно: съдбата на този свят виси на косъм. Така е още от един век преди човека, още от времето на Войните на хаоса. Съществуват сили, които са неумолими: още по-лошо, те са коварни и е почти невъзможно да бъдат засечени. Ти беше неволният инструмент на тези сили.

— Лесо Варен — промълви Каспар, не беше изненадан. — Той ме използва.

— Тъй както е използвал и други — и ще го прави отново.

— Той е мъртъв — каза Каспар. — Талвин Хокинс му счупи врата.

— Бил е мъртъв и преди — отвърна Хилди. — Ако пътищата ви отново се пресекат, ще разбереш, че е като хлебарка. Само си мислиш, че си я смазал.

— Ако го видя отново, с радост ще проверя тази теория с върха на меча си.

— Може да не го познаеш. Той има дарбата да променя облика си. За мен той е досада, но за теб е гибелен риск. Ако отново го срещнеш, ще ти трябват могъщи съюзници.

— Къде ще ги намеря?

— Ще ги намериш, когато се отървеш от това — каза тя и посочи бронята.

— Какво е то?

— Нещо, оставено от времена преди човека. Част от истината ще научиш от Пазителите. Сега трябва да си отивам. Събуди Флин и го отведи до реката, а после тръгнете по пътеката. И запомни, избрала съм тебе, не Флин. Накрая ще се окажеш сам.

Тя отстъпи назад.

— Почакай! — каза Каспар. — Какво значи „сам“?

Но нея вече я нямаше.

Каспар остана неподвижен за миг; усещането за доволство и радост, което внушаваше присъствието ѝ, се изцеди. Когато се обърна, видя, че Флин се съвзема.

— Къде е тя? — попита спътникът му, докато ставаше.

— Отиде си.

Флин отново изглеждаше унил и отпаднал. Доброто, сторено му от жената, си бе отишло с нея.

— Хайде — каза Каспар. — Чака ни път. Поне вече знам къде отиваме. — Вгледа се в лицето на спътника си и разбра, че Флин отново е обзет от отчаяние. — Не е далече — каза Каспар, за да го окуражи. Лъжеше, но беше обезпокоен от предупреждението на Хилди. — И ще можем да оставим това проклето нещо и да хапнем топла храна!

Без да отвърне нищо, Флин отново нагласи въжената сбруя на раменете си и взе торбата си. Каспар направи същото и когато бронята се люшна в хамака помежду им, тръгнаха.

Залата бе окъпана в меко кехлибарено сияние, но в пещерата напред цареше сумрак. В далечината се виждаше смътна светлина, тъй че Каспар реши да не търси дърва за факли. Пък и едва ли щеше да намери тук. Спряха за миг на прага и влязоха.

Смътната светлина отпред сякаш се отдръпваше, докато вървяха през сумрака на пещерата. В един момент Флин попита:

— Къде сме?

— Така и не попитах — отвърна Каспар. Беше решил, че ще е неразумно да казва на Флин, че се приближават към бреговете на

Реката на смъртта.

Светлината започна да става по-ярка и най-сетне се озоваха пред отверстие към много по-голяма пещерна зала. Стените се издигаха толкова високо, че очите им не можеха да ги проследят нагоре, а повърхността изглеждаше странна и хлъзгава. Каспар посегна и я докосна. Да, наистина бе хлъзгава като сапун. Пътят им напред бе преграден от широка река, а в реката се виждаше нещо, което се приближаваше към тях. Каспар усети, че каквото и да, идва от отсрещния бряг. Приблужи се още и се видя, че е ладия. Караше я мъж с тежък халат.

— Каспар — каза Флин. — Прехвърляме ли се? — Остави товара си и бързо смъкна въжената сбруя. — Мисля, че трябва да се прехвърлим.

Каспар настръхна. Знаеше къде са.

— Флин, върни се! — извика той, щом спътникът му закрачи към ладията. — Ние сме в Залата на мъртвите! Ако прехвърлиш реката, влизаш в царството на Лимс-Крагма! Трябва да потърсим пътеката от тази страна.

Забърза след Флин и го сграбчи, за ръката. Флин се обърна и Каспар видя на лицето му израз на пълно облекчение.

— Не, за мен свърши. Вече го знам. Аз преминавам.

Каспар пусна ръката му, а ладията докосна брега. Мъжът с халата протегна подканващо ръка.

— Той чака — каза Флин. — Трябва да ида. — Свали кесията от колана си и я подаде на Каспар. — Пръстенът и още някои редки вещи. — Каспар я взе и остана замръзнал на място, а Флин отиде до брега, качи се на ладията и тя потегли. Флин го погледна през рамо. — Ако успееш, намери семейството ми в Крондор, нали? Ще се погрижиш за тях, нали?

Каспар не можеше да отвърне нищо. Гледаше смълчан как спътникът му се стопява в речната мъгла. Вече беше сам.

За първи път от началото на това странно пътешествие Каспар се почувства безпомощен. Погледна бронята и почти се предаде на отчаянието. Стоя скован цели пет минути, замаян от невероятността на

всичко, което го бе сполетяло, откакто бе изгубил трона си. След това започна да се смее.

Не можеше да се спре. Ако съществуваше по-колосална шега, изиграна от съдбата на смъртен, не можеше да си въобрази каква ще е тя. Смя се, докато не го заболяха гърдите. Осъзна, че е на ръба на същата истерия, която бе обхванала Флин.

Отметна глава и изрева в диво предизвикателство:

— Тук ли свършва това? — И си отговори сам, с вик, който отекна в огромната зала: — Не! — Най-сетне се овладя и тихо добави: — Не.

Погледна отново бронята. След като беше мъкнал половината от нея през този континент, трябваше да се примири да понесе и цялата.

Нави дългото въже и го стегна около бронята, под мишниците. Приклепна, пхна ръцете си през клуповете, приведе се напред и надигна бронята на гърба си.

Колкото и силен да беше, съзнаваше, че ще е смъртно изтощен, когато стигне там, където трябва да стигне. Но както често казваше баща му, колкото по-скоро започнеш, толкова по-скоро свършваш.

Измисляше от ума си образа на Флин, обърна се наляво, далече от реката, и тръгна да намери пътеката.

Не можеше да определи колко е вървял. Гърбът го болеше, стъпалата също, но продължаваше. В един момент му се стори, че се изкачва, и скоро след това видя пред себе си светлина.

Изкатери се с усилие и се озова в нова пещера. Тук усещането не бе така злокобно като в голямата зала. Каспар си помисли, че навярно е преминал някаква граница и отново се е върнал в онова, което наричаше в ума си обикновения свят.

Видя светлина в другия край на пещерата и забърза към нея. Загубил беше усет за време. Можеше да е бил дни в пещерата край Реката на мъртвите. Зачуди се дали хората там изобщо се уморяват и огладняват.

Излезе на планинския склон, на тясна пътека, водеща нагоре вляво и надолу вдясно. Погледна надолу с надеждата, че бастионът може да е под него — точно в този момент спускането бе много по-примамливо. По местоположението на слънцето прецени, че е към обед, тъй че трябваше да е бил в пещерите поне един пълен ден.

Тръгна нагоре.

Нямаше усет за разстояние на тази планина и това го дразнеше. Като ловец се беше гордял с острия си усет винаги да знае къде е. Но знаеше поне, че е изтекло време. Беше спал на пътеката, привързан за бронята, след като падна нощта, и отново наближаваше пладне, когато видя бастиона в далечината. Изглеждаше изникнал от самата скална фасада, с лице на изток, към издигащото се слънце. По негови изчисления бяха подходили към Града на мъртвите богове от изток, тъй че трябваше да е обиколил в пълен кръг около планината, за да се озове тук.

Затътри се нагоре по пътеката и скоро тя свърши пред голяма дъбова врата, достатъчно широка, за да пропусне малка кола. Не видя никаква дръжка, лост или чукало, затова заблъска с юмрук.

Няколко минути не последва нищо, после вратата се отвори широко. Отвори я мъж в напреднала възраст, сивокос и сивобрад, в груб домашнотъкан халат.

— Да?

— Търся Пазителите.

— Те не се виждат с никого — отвърна старецът и понечи да затвори вратата.

— Каспар, херцог на Оласко, едва ли е „никой“ — изръмжа Каспар и я запъна с крак. — Ето, покажи това на когото там трябва да го покажеш.

Мъжът погледна медния диск и кимна.

— Почакай тук.

След няколко минути се върна с друг, още по-стар мъж, и той попита:

— Кой ти даде това?

— Жената, чийто образ е запечатан на него. Нарече се Хилди, макар да подозирам, че това не е истинското ѝ име.

— Така е — каза по-старият. — Можеш да влезеш.

Каспар пристъпи вътре и видя, че се намира в малък двор, почти изцяло зает от зеленчукова градина. Щом портата зад него се затвори, той свали бронята.

Двамата мъже я погледнаха и по-старият каза:

— Какво е това?

— Надявах се, че вие можете да ми кажете — отвърна Каспар. — Отец Елект от храма на Калкин ми нареди да донеса това на вас.

— Какво общо можем да имаме с него? — попита по-младият.

— Представа нямам. Но петдесетина души загинаха, за да се донесе тук.

— Божичко — възкликна по-младият. — Едва ли е било нужно. Искam да кажа, много мило, но както виждате, тук не се нуждаем много от броня.

— Мисля, че не ме разбирате — каза Каспар. — Тук съм, за да се видя с Пазителите. Къде мога да ги намеря?

Двамата се спогледаха.

— Ами, ние сме Пазителите — рече по-старият. — Намери ни. Аз съм Джелеми, а това е Самас. — Посочи бронята. — Това го остави там. Никой няма да го открадне.

Самас се изкиска на шегата.

— Ние сме единствените тук.

— Влез вътре — покани го Джелеми. — Този диск, който донесе, ти спечели храна, топло легло и малко разговор, преди да си заминеш утре.

— Утре ли?

— Да — каза Самас и подкани с жест Каспар към входа на бастиона. — Не са ни позволени забавления. Това е част от работата ни. Трябва да сме бдителни и нащрек. Гостите биха ни разсейвали.

— Разсейвали от какво?

— Ами, да пазим боговете, разбира се.

Каспар залитна, но се задържа. Реши, че ще е най-добре да седне и да хапне нещо, преди да се опита да разгадае тази странна мистерия.

ГЛАВА 14

ПАЗИТЕЛИТЕ

Каспар дъвчеше бавно.

Чак когато поставиха храната пред него осъзна колко е прегладнял. Знаеше също, че ако яде бързо, може да си докара стомашни спазми. Храната беше проста — варени зеленчуци, хляб, опечен преди няколко дни, но все още ставащ за ядене, резен много миризливо, но вкусно сирене и чаша вода. Все пак беше много засищаща.

Джелами и Самас се хранеха мълчаливо, с по някое изръмжаване или жест от време на време, каквито човек обикновено свързва с хора, живели дълго време заедно и които не изпитват голяма нужда да си приказват. През това време Каспар прехвърли в ума си онова, което му бяха казали в Залата на мъртвите.

Когато вечерята привърши, Самас прибра чиниите и чашите, а Джелеми погледна Каспар. Имаше пронизващи сини очи и въпреки немоцната му външност и разстроената донякъде реч Каспар беше сигурен, че умът му нито е хилав, нито разстроен, а че всичко това е поза, която да обезоръжи посетителите.

— Обещах ти малко разговор, преди да си тръгнеш утре. Е, за какво би искал да си говорим?

— Мисля, че и за вас, и за мен ще е от полза, ако ви разкажа историята си — отвърна Каспар.

Започна със своето изгнание, без да разкрасява своята роля или да омаловажава грешките си, просто разказа на двамата как е паднал толкова ниско. После описа срещата си с Флин, Кенер и Макгоин и странстванията им.

Докато разказваше, свещта догоря. Когато приключи, Джелеми зададе няколко въпроса, за да измъкне подробности, които Каспар бе пропуснал или замазал.

Каспар знаеше, че вече е след полунощ, но не изпитваше нужда от сън, толкова беше нетърпелив да придаде малко здрав разум на

цялото безумие, в което беше попаднал. След дълго мълчание попита:

— Можете ли да ми кажете какво представлява тази броня?

— Не — отвърна Джелеми. — Мога да ти кажа само, че е древна и че е нещо зло и прокълнато.

— Можете ли да направите нещо с проклятието?

— Не. За това е нужна силата на боговете.

— Добре тогава — каза Каспар. — Можете ли да се застъпите за мен пред боговете?

— Трябва да отидеш в някой храм и да се помолиш за застъпничество.

Каспар не се опита да прикрие безсилието си.

— Но нали храм ме изпрати тук!

Джелеми стана.

— Часът е късен и ти си уморен. Можем да поговорим още малко на закуска.

— Ще те заведа до стаята ти — каза Самас.

Каспар го последва по главния коридор, който беше съвсем гол, до каменно стълбище в дъното.

— Някога в бастиона е имало над хиляда Пазители — заговори Самас. — Сега сме само трима.

— Трима? Видях само вас двамата.

— Пазител Андани е долу в Крайморски Испар, пазарува някои неща, които са ни нужни.

— Но това е... колко? На триста-четиристотин мили оттук!

Самас кимна.

— Ходим там на всеки пет години, все едно дали ни трябва нещо жизненоважно, или не. Повечето от това, което ни трябва, си го отглеждаме тук. Редуваме се. Ако не се махаме от бастиона за малко от време на време, може да стане досадно. Аз съм следващият на ред.

— От колко време служите тук?

Самас спря пред една врата и каза:

— Можеш да спиш тук. — Помълча, сякаш пресмяташе. — В бастиона ще да съм някъде от около четиристотин трийсет и две години, до идущото Средиление.

Слисан, Каспар каза:

— Не изглеждаш толкова възрастен.

Самас се засмя.

— Има си и някои предимства в служенето на боговете. — Тонът му отново стана сериозен. — Но мисля, че трябва да привлечем няколко нови члена. Попитахме боговете за това и чакаме отговор.

— От колко време чакате?

— Не много. Двайсет и седем години, нищо работа.

Каспар му пожела лека нощ и влезе в стаята, или по-скоро монашеската килия. Имаше постеля, маслен светилник, кремък и огниво, грубо одеяло и купа и кана, пълна с прясна вода. В купата бе поставена и метална чаша.

Не знаеше дали ще може да заспи, толкова нетърпелив беше да получи отговор на многобройните си въпроси, преди да го подканят да си тръгне на заранта, но още щом отпусна глава на дебелия дюшек, заспа.

Събуди се на зазоряване. Намери корито в края на коридора, с достатъчно вода, за да се изкъпе. Съжали, че няма с какво да изпере и дрехите си.

Двамата старци го чакаха в кухнята. Джелеми го подкани да седне. Сложиха му голяма порция гореща овесена каша, прясно опечен хляб, мед, сирене и чай. Каспар благодари и почна да яде, а Джелеми заговори:

— Обсъдихме твоя разказ и сме объркани защо добрият отец Елект от храма на Калкин те е пратил при нас. Едва ли знаем нещо, което да не му е достъпно.

— Според мен не може да има по-дълбока причина от това, че е искал проблемът му да стане нечий друг проблем — отвърна Каспар.

Джелеми и Самас се спогледаха удивено, след което се разсмяха.

— Знаеш ли, така и не го помислихме това — каза Самас. — Може би защото е прекалено очевидно.

Каспар кимна.

— Забелязал съм, че хората често пренебрегват очевидното.

— М-да. Не ни се иска да те отпратим оттук без никаква помощ — каза Джелеми. — Защо не останеш още един ден и ще помислим дали няма нещо, което може да сме пропуснали.

— Благодаря — каза Каспар. — Тъкмо съжалявах преди малко, че нямам възможност да си изпера дрехите.

— С това можем да те уредим — каза Самас. — Като свършиш с яденето, намери ме в градината и ще ти покажа къде можеш да се опереш.

Двамата Пазители станаха от масата и оставиха Каспар сам. Той се подкрепи с още паница овесена каша и сирене и поседя малко, доволен, че има цял ден за отдых след толкова много тежки дни.

На вечеря се чувстваше като нов. Беше изпрал дрехите си, макар да се чувстваше неловко, докато стоеше гол и ги чакаше да изсъхнат до огъня. После беше обядвал и си поспа дълго и хубаво. Знаеше, че тази вечер ще е последната възможност да получи някаква информация от Пазителите, тъй че прекара следобеда, като премисляше въпросите, които да им зададе.

Подхвана със съвсем небрежен тон:

— Бихте ли ми казали как е възникнал вашият орден?

Джелеми махна с ръка към Самас и рече:

— Той е малко повече историк от мен.

— Малко се знае за времето преди Войните на хаоса — заговори Самас. — Казано е, че човекът е дошъл тук от друг свят, през големи разцепи в небето. Знае се, че тук преди нас е живяла друга раса.

— Господарите на дракони ли? — попита Каспар.

— Така ги наричат хората. Други раси ги знаят като Древните.

— Мислехме си, че бронята навярно има нещо общо с тях.

— Има, но не по начина, по който си мислиш — отвърна Самас.

Джелеми му хвърли поглед, който намекна на Каспар, че е изтървал нещо, за което не искат да знае.

— Щом не е от Господарите на дракони, значи е... плячка или трофей някакъв?

Джелеми се отпусна в стола си и въздъхна.

— По-скоро напомняне според мен.

— Открили сте нещо за нея след последния ни разговор?

Самас кимна.

— Проучихме архивите и трябва да призная, че цялото това нещо ми се стори интригуващо. Не е от този свят, а твърдението на монаха, че е някак си „грешно“, събуди един смътен спомен. Попрочетох и мисля, че вече знам какво е имал предвид.

Джелеми го стрелна предупредително с поглед, а Самас рече:

— Защо просто не му кажем? Той най-вероятно ще умре, преди да е успял да каже каквото и да било на някой, който може да ни причини неприятности.

Джелеми стана и с укоризнен тон заяви:

— Много добре, но ако се наложи някой да обяснява на боговете защо този човек е научил тайните им, няма да съм аз! — Кимна към Каспар. — Побъбрете си хубаво двамата. Аз ще ида да се погрижа за пилците.

— Какво е това, дете Джелеми не иска да ми го кажете? — попита Каспар.

— Ти каза, че си благородник, тъй че колко си вътре в теологията?

Каспар сви рамене.

— Колкото всеки друг мирянин, предполагам. Изпълнявам си задълженията в храмовете.

— Но не вярваш ли?

— Твърде много съм слушал и чел, за да не вярвам в боговете, Самас. Но понякога ми е трудно да повярвам, че много ги интересува моят избор в живота!

— В основни линии си прав. Единственият проблем на твоя живот, който е важен, е как го живееш, а това е между теб и Лимс-Крагма. Тя ще те съди и ще реши къде да се върнеш на Колелото. — Монахът се изсмя сухо. — Тя е единственото божество, с което всички хора се срещат, рано или късно. — Стана от масата. — Помогни ми да разчистя чиниите.

Каспар събра чиниите, а Самас се зае с приборите и чашите. Отнесоха ги в дървения умивалник, до който бе поставено ведро със сапунена вода. Самас каза:

— Изгреби остатъците в онова ведро до краката ти. Даваме ги за храна на пилците и прасетата.

— Имате прасета?

— О, имаме си доста хубава ферма от другата страна на градината — отвърна Самас и се захвана да чисти чашите, като първо ги топваше в сапунената вода, след което ги оплакваше във ведро с чиста. — Слиза се малко надолу по склона, на едно хубаво плато. Бихме могли да храним повече Пазители, ако се наложи. Все едно,

това, което трябва да знаеш, е, че поученията в храмовете за мирянството са само малка част от истината за боговете. Това, което знаят храмовете, на свой ред е само част от истината, макар и по-голяма част от това, което поучават. А това, което знаем ние, Пазителите, е повече от знанието на храмовете, макар че те ще се ядосат, ако го чуят.

— Но и това, което ние знаем, на свой ред е само малка част. Някои теолози твърдят, че дори знанието на боговете е ограничено и че съществува само едно същество, което знае всичко, Великият ум или божествеността, същество толкова всеобхватно и всезнаещо, че всички наши опити да проумеем естеството му са жалки опити в абстракцията. Казано е също така, че хората са създали боговете. Че боговете изпълняват нашите очаквания за тях, поради което са ни нужни толкова много. Трудно е да си представи човек едно-единствено същество, което поема отговорността за всичко в тази вселена и другите вселени, за които знаем. Тъй че човек е създал богове за всяка мислима функция. Не знам дали това е вярно, но със сигурност знам, че всеки бог има своя роля. — И добави: — Над по-малките божества са съществували седем по-велики божества.

— Мислех, че има само пет по-велики божества — каза Каспар.

— Толкова са сега. Но преди Войните на хаоса са били седем. Едно е умряло по време на Войните на хаоса — Арч-Индар, Богинята на Доброто. Това предизвикало ужасно неравновесие, тъй като не е имало сила, която да противодейства на Бога на Злото. Името му никога не се споменава, защото дори да си помислиш за него означава да привлечеш вниманието му към себе си и да се превърнеш в негов раболепен слуга.

— Разбирам, че това би създавало сериозен проблем — каза Каспар с тон, който издаваше, че не вярва напълно на това, което чува. Според повечето учени Войните на хаоса бе просто легенда за сътворението, приказка, която да обясни как светът е станал такъв, какъвто е.

Самас се усмихна.

— Разбирам, че не ми вярваш, но това е без значение. Няма да ти кажа името му. — Смигна на Каспар. — Защото не го знам. Повечето теолози го наричат Безименния.

— Някога щях да се изсмея открито на всичко това, но всичко, което преживях през последните няколко години... — Каспар поклати глава. — Ще се опитам да отворя ума си.

— За да разбереш каква катастрофа е било това, трябва да разбереш нещо за начина, по който действа вселената. Нищо не се унищожава. Можеш ли да разбереш това?

— Но аз съм виждал неща, които са унищожени — отвърна Каспар.

— Виждал си неща, които са преобразувани. — Самас посочи сандъка с дърва. — Ако взема парче дърво и го сложа в камината, какво става?

— Изгаря.

— Би ли казал, че се унищожава?

— Да — отвърна Каспар.

— Но не се. Превръща се в огън, в светлина и дим, и в пепел. Когато човек умре, тялото изгнива и като всичко останало в природата е част от цикъл. Ние погребваме телата или ги изгаряме, но все едно дали тялото храни червеи, или се превръща в пепел, то се преобразува, не се унищожава. Но умът и духът продължават да живеят. Знаем, че духът отива, за да бъде претеглен, и ако е ценен, се връща на по-добро място на Колелото на живота. Ако е по-малоценен, на по-низше място. Но какво става с ума? — Каспар вече бе наистина заинтригуван.

— Какво става с ума?

— Той отива при боговете. Онова, което си преживял, което си научил, е целостта на универсалното познание — всяко живо същество връща съзнанието си на боговете. А те на свой ред еволюират.

— Мисля, че разбирам.

— Добре. Някъде между сътворението на вселената и Войните на хаоса нещо ужасно се е объркало. Безименния най-вероятно е виновникът, но не знаем със сигурност. Дори живите богове не го знаят. Но в един критичен момент, когато вселената се е променяла, в небесата е избухнала война. По-низшите богове се вдигнали срещу по-великите богове, а с тях се разбунтували Господарите на дракони и се опълчили както на по-низшите, така и на по-великите богове. Господарите на дракони били прогонени от тази вселена и били оставени да скитат в чуждо измерение до Войната на разлома.

— Наистина?

— Заради това е било всичко. Не мислиш, че е било нещо толкова дребно като това, че цураните искали да завладеят богат на метали свят, нали?

— Мислех, че е имало нещо общо с цуранската политика на Келеуан.

Самас се усмихна, избърса ръцете си с кърпа и подкани с жест Каспар да седнат на кухненската маса.

— Виждам, че си образован човек. Не, каквото и да са си мислели нашествениците, зад атаката е стоял Безименния. Виждаш ли, злото печели от крайния хаос или крайния ред. Доброто печели от равновесието между двете. При тотален ред няма растеж. При тотален хаос всеки и всичко непрекъснато са в риск. В края на краищата ще откриеш, че в своето естество злото е лудост.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид.

Самас изглежда Каспар както наставник би изгледал злонравно дете.

— Разбира се, не се налага да ти го обяснявам, нали?

— Наистина не съм сигурен — каза Каспар.

— Правил ли си някога злина на човек... просто за да му навредиш? Или винаги си имал причина?

Каспар отговори бързо:

— Винаги е имало причина.

— Ето — каза Самас и седна. Посочи на Каспар да му сипе чаша вода. — Човек никога не гледа на себе си като на „зъл“, каквото и да мисли другият за това, което е направил. В природата ни е. И това е голямата тайна на злото. Тези, които вършат зло, никога не гледат на него като на зло.

Каспар му подаде чашата и седна.

— Добре, вършил съм неща, които сега поставям под въпрос.

— Значи си станал по-мъдър с годините. Но навремето изборът, който си правил, ти е изглеждал разумен. — Самас вдигна ръка, за да прекъсне всякакъв спор. — Дори да е имало съмнителни избори тогава, сигурен съм, че си ги оправдавал като необходими, „целите оправдават средствата“. Прав ли съм?

Каспар кимна примирено.

— Ако всеки избор се претегля на морална основа — сиреч, без да се търсят оправдания като справедливост, отмъщение или наложена

от обстоятелствата безскрупулност, — то в света щеше да се върши далеч по-малко зло. Всяка вяра във всеки храм има едно общо верую, в една или друга форма: прави това, което би искал да правят на теб.

Каспар скръсти ръце на гърдите си.

— Мисля, че вече разбирам.

— Добре. Защото ако наистина го разбираш, тогава ще разбереш, че единственото обяснение за злото извън оправданията, които правят хората, е, че то е лудост. Унищожително е и не води до нищо полезно. Накратко, злото е безумие.

— Продължавай.

— Трябва сериозно да вникнеш в това понятие, за да мога да ти кажа останалото, което трябва да узнаеш, преди да си заминеш. — Самас се покашля и отпи глътка вода. — Злото е разорително. То само поглъща, но никога не създава.

— Значи по своята същност Безименния трябва да е безумен?

— Да! — каза Самас и плесна с ръка по масата. — Ето, че наистина разбираш. Безименния е толкова способен да бъде разумен, колкото едно пиле да свири на рог. — Примерът озадачи Каспар и Самас посочи устата си. — Няма устни. Можеш да учиш колкото искаш едно пиле, но то никога няма да се научи.

Обяснението бе наистина забавно.

— Добре, ще приема възгледа, че злото е безумие.

— Добре, защото така ще разбереш и следващото. Когато Арч-Индар умряла, другите Велики богове — от страх, че Безименния може да остане без противник и ще се изгуби равновесието — са сторили нещо, което се е случило единствено тогава: съюзили се. Останалите Велики богове, дори Въздържания се, приложили обединената си мощ, за да прогонят Безименния в друго селение.

— И така са останали Петимата богове?

— Да, макар че би могло да са и четирима. Хелбинор, Въздържания се... ами, той просто нищо не прави. Той се въздържа. — Самас сви рамене. — Това е едно от онези неща, които могат да накарат един теолог да се пропие.

— Щом са обединили мощта си, защо просто не са унищожили Безименния?

Самас се усмихна широко.

— Защото нищо не може да бъде унищожено, нали ти казах.

Каспар примига.

— Като дървото в огъня. Да, биха могли само да... го променят.

— И не много всъщност. Биха могли да променят естеството му, но не и да променят местоположението му. Затова са намерили друго селение, измерение извън нашето, и са намерили свят, свят толкова огромен, че нашият свят би могъл да е само едно камъче на неговия бряг. Оковали са го и са го заровили дълбоко в недрата на най-голямата планина на онази планета. И там той пребивава до ден-днешен.

— А щом е в това друго селение, защо представлява проблем?

— Ще ти спестя излишната теология, но помниш ли думите ми, че ако знаеш името му, той би могъл да те контролира?

Каспар кимна.

— Толкова могъщ е. За Великите богове би могъл да мислиш като за... регулатори, природни сили, ако поискаш. Природни в смисъл не като вятъра и дъжда, а по-скоро като есенцията на начина, по който е сглобена вселената — добро, зло, равновесието, строителя, твореца отвътре, дарителя на желания и въздържащия се. Светът на физическото и на мистичното — всички неща се управляват от тези регулатори.

— Добре — каза Каспар. — Но какво общо трябва да има всичко това с реликвата, която донесох тук?

— Не знаем. Това, което подозираме, е, че е от друго измерение.

— Отново не разбирам — каза Каспар, вече съвсем объркан.

— Не се съмнявам, че си чувал този израз: „Проклет да е в седемте ада!“

Каспар кимна.

— Е, всъщност няма никакви седем нива на ад или седем нива на рай. Или по-скоро, те са едно и също нещо. Боговете пребивават в първото ниво, ние във второто. Или, както твърдят някои, те са едно и също, но две поднива.

— Чакай малко — прекъсна го Каспар. — Обърках се.

— Белил ли си някога лук? — попита Самас.

— И съм белил, и съм ял.

— Тогава знаеш, че има много пластове. Представи си вселената като лук, съставен само от седем пласта. Това е малко условно, но е всеобщо възприетият брой. Тъй или иначе, приеми, че живеем на най-високото ниво, освен боговете. На най-долното има същества толкова

чужди за нас, че не можем дори да си ги въобразим. Между тях и нас има същества, които варират от напълно чужди до твърде подобни на нас. Демоните идват от четвъртото и петото нива и с могъща магия могат да съществуват в нашия свят. Способни са да се хранят с жизнена енергия тук и да оцеляват, дори да се възмогват. Демонът, който предизвика Войната на студенокръвните, или Войната на Изумрудената кралица, под което име предполагам, че я знаеш, беше от четвъртия кръг.

— Демон ли? — възкликна Каспар и се ококори. — Какъв демон?

— Някой друг път ще ти разкажа за това. Все едно, ако си чувал за същества, наричани Ужасите, те живеят в шестия кръг. Те изсмукват жизнената енергия от всичко, което докоснат в това измерение на реалността. Могат да съществуват тук, но щяха да съсахрят дори тревата под краката си. Съществата от седмото ниво не могат дори да оцелеят тук — те събират енергия от самия въздух и от светлината толкова бързо, че биха се самоунищожили, заедно с почти всичко около тях. Бронята според нас е от втория кръг, плоскостта на съществуване непосредствено под нас. Но това са само предположения и не бих ти препоръчал да взимаш решения, основани на тази хипотеза.

— При цялото ми уважение, Самас, но какъв беше смисълът от тази лекция? — каза Каспар.

— За да можеш да разбереш колко огромна е арената, на която играеш. Жената, която ти даде диска?

— Да, вещицата?

— Не е никаква вещица. Образът на диска е на Арч-Индар.

— Но ти каза, че е мъртва.

— Мъртва е. Това, което си срещнал, е спомен за нея.

Каспар зяпна невярващо.

— Но аз говорих с нея! Тя махна с ръка и Флин заспа! Даде ми диска и той си беше съвсем истински.

— О, тя е реална. Но е само спомен за Богинята. Ако си спечели достатъчно поклонници през столетията, може да се върне. Но засега трябва да разбереш колко могъщи са Великите богове. Толкова са могъщи, че споменът за някой от тях живее като самоосъзнаващо се, съзнателно същество, цялост сама по себе си.

Каспар изправи рамене.

— Аха. Нищо не се унищожава.

— Да! — каза Самас и плесна с ръце от радост. — Ето че наистина разбираш! Все едно, че ако умреш, един-едничък косъм от главата ти пада в почвата и съхранява всички твои спомени и воля. Това е лоша аналогия, но е най-доброто, което мога да предложа, когато съм трезвен.

— Доколкото разбрах, сте орден на въздържатели — засмя се Каспар.

— Свършихме си бирата и виното преди три години. Това е една от причините Пазител Андани да отиде в Крайморски Испар. Иначе нямаше да пия само вода. Този магьосник, за когото ни разказа, Лесо Варен...

— Да?

— Мисля, че той не е смъртен.

— Смяташ, че е спомен за Безименния?

— Не. Смятам, че е сън.

Каспар понечи да възрази, но се сети, че се бе съгласил за Хилди. Самас продължи:

— Безименния е оставил реликти, преди да бъде прокуден, и през столетията различни хора са ги откривали. Всички са полудявали, някои по-рано от други, ако задържат тези предмети при себе си. Но онези, които ги задържат дълго, придобиват мощ от своя господар. Те също така стават част от неговия ум и дълго след като тленното тяло изтлее, продължават да живеят като сънища в ума на бога. Споменавам това, за да изтъкна, че на свобода има и други, които целят да върнат Безименния в нашия свят.

— Защо ще го правят?

— Защото са луди — отвърна Самас. Каспар се отпусна на стола.

— Убеди ме, че играя в толкова голяма игра, че се съмнявам дали умът ми може да я обхване. Тъй че нека засега да кажем, че залогът е висок. Но все още не знам какво трябва да направя.

— Аз знам — заяви Самас. — Предложихме ти цялото познание, с което разполагаме. Остава само едно нещо, което можем да направим за теб.

— Какво?

— Ами да ти позволим да поговориш с боговете, разбира се.

ГЛАВА 15

КАЛКИН

Каспар замръзна. Самас стана.

— Хайде. Какво ни пречи да се видим с тях още сега.

— С боговете? — промълви Каспар.

— Ами да, защо не.

— Мислех, че работата ви е да пазите боговете?

Самас го подкани с жест да стане и отвърна:

— Ти едва ли си заплаха. Ние пазим боговете да не им досаждат непрекъснато смъртните и да ги отвличат. Молитвата е създадена като начин човек да уведоми боговете какво го притеснява. Храмовете разполагат с малко по-ефикасни средства, но са ограничени. Духовник от един орден трудно може да говори на божество от друг орден. Но има начин да се срещнеш с боговете и пряко. Ние, стражите, пазим спокойствието им, така да се каже. Хайде.

И изведе Каспар от кухнята. Минаха през големия пуст коридор и влязоха в малка стая. Там Самас извади факла от голям метален сандък, в който имаше още десетина. Отвори кесията на колана си, извади кремък и стомана, подаде факлата на Каспар, после я запали. Прибра огнивото в кесията си, взе факлата и го поведе през низ от тунели към недрата на планината.

— Как говори човек с боговете? — попита Каспар.

— Както с всеки друг, предполагам.

— Ти никога ли не си говорил с тях?

— Не. Не съм имал причина. Ние Пазителите всъщност нямаме за какво да си говорим с тях, ако се замислиш. Задачата ни е ограничена: да пазим боговете от... е, след малко ще видиш.

Тунелът беше дълъг и тъмен. После Каспар видя светлина отпред. Самас каза:

— Почти стигнахме.

— Защо ми разрешаваш да говоря на боговете, щом трябва да пазите спокойствието им?

— Ще разбереш.

Стигнаха до изпълнена със светлина пещера. Източникът ѝ се намираше някъде в средата. Представляваше платформа от чисто бяло вещество, което отначало му заприлича на мрамор, но щом се приближи, Каспар видя, че е монолитен къс от някакъв прозрачен материал. Две стъпала от същия материал позволяваха човек да се качи на платформата. Мекото бяло сияние бе толкова силно, че осветяваше цялата зала, но изненадващо не дразнеше очите с яркостта си. Каспар не изпита никаква болка, докато се взираше в него.

— Какво да правя сега? — попита тихо. Самас се засмя.

— Всеки, който дойде тук, първия път шепне.

Каспар повтори въпроса си по-високо.

— Просто иди на платформата.

— И това е всичко?

— Това е всичко.

Каспар пристъпи, а Самас каза:

— Мисля, че трябва да ти кажа сбогом.

— Защо? Няма ли да се върна?

Самас сви рамене.

— Може би. Малцина смъртни получават тази възможност. И още по-малко успяват да влязат в Павилиона по друг начин. — Изглеждаше замислен, сякаш се опитваше да си спомни нещо. — Двама магьосници успяха някъде преди трийсет-четирийсет години. Не знам какво стана с тях. А преди много години — това са ми го разправяли, но не знам доколко е точен разказът — две същества, хора някъде от другаде, влезли в Залата на мъртвите, прехвърлили Реката на мъртвите и стъпили в Залата на Лимс-Крагма.

— Флин направи точно това.

— Но тези двамата се върнали! — Самас пристъпи напред и протегна ръка. — Е, ти беше приятна компания, Каспар от Оласко, и ако не се върнеш по този път, ще си спомням времето, което прекарахме заедно.

— Лично аз се надявам да се видим отново, Самас.

Пазителят се усмихна и каза:

— Просто отиди до средата.

Каспар се подчини и се озова пред златен кръг, очертан в средата на платформата. Пристъпи в него.

Мигновено усети нещо. Не беше вибрация или жужене, но тялото му изтръпна, сякаш през всяка негова фибра потече енергия. После от платформата се издигнаха два златни шпила, от дясната и от лявата му страна, всеки бе като дантелена плетеница от тънки златни нишки. Очите му не можеха да ги различат съвсем. Не бяха метални, нито от светлина, нито от нищо, което можеше да разпознае, но бяха ярки и той усети, че пулсът му се учестява.

Те се издължиха, сякаш израстваха от основата, и се кръстосаха пред лицето му. Тръгнаха по кръга, като очертаваха спирала, докато се извисяваха. Видя да изникват нови шпилове и скоро бе обкръжен от златен цилиндър светлина.

После всичко изчезна. Каспар усети, че го пронизва непоносим за човек студ, студ толкова зашеметяващ, че не можеше дори да изохка. А след това настъпи пълен мрак.

Имаше чувството, че се рее във въздуха. След това отвори очи. Слънцето грееше в лицето му и изпитваше лек студ.

Щом усещането за полет заглъхна, осъзна, че се намира на твърда повърхност.

Надигна се рязко.

Седеше на мраморен под. Пресегна се и докосна камъка. После се огледа и сетивата му за миг се объркаха.

Изправи се. Подът беше накъсан на равни интервали от колони, връзаните по повърхността им жлеbove им придаваха текстура. Той отиде до една от тях и я докосна. Беше гладка и на допир приличаше на слонова кост.

Между колоните висяха копринени драперии от прозрачна бяла мъгла, полюшваха се от лекия полъх на вятъра. Той вдигна очи и видя стъклен таван, през който се процеждаха слънчеви лъчи.

Никакви други белези нямаше и след миг колебание той реши да тръгне към източника на вятъра.

След като мина през няколко завеси, се озова пред една, която не беше забулена в мъгла, и това, което видя, го накара да спре в почуда. Намираше се на планински връх, а долу под него се виждаха увенчани със сняг други върхове, и облаци, от които се отразяваше следобедната слънчева светлина. Пристъпи до ръба и предпазливо погледна надолу.

Как бе надвиснало това място над облаците не можеше да се определи, но от ръба Каспар виждаше, че няма никаква физическа връзка с планините. Въздухът тук трябваше да е ужасно студен и рядък, може би дори недостатъчен за дишане, но Каспар се увери, че е свеж и богат, макар и наистина студен.

— Забележителна гледка, нали?

Каспар се обърна рязко.

Там, където допреди малко имаше само празен под, сега се издигаше нисък пиедестал, от същия бял камък, увенчан с широка гладка плоча, на която седеше мъж.

Беше светлокож, с къдрава светлокафява коса, кафяви очи и волева челюст. Възрастта му беше трудно да се определи — в един миг приличаше на годините на Каспар, а в следващия — почти на момче. Носеше проста светлосиня туника и бели панталони, и беше босоног.

— Да — бавно отвърна Каспар. — Забележителна гледка. Мъжът слезе от колоната и щом стъпалата му докоснаха пода, колоната изчезна.

— Малцина изобщо получават шанса да я видят. Това е, така да се каже, Покривът на света. — Приблужи се и застана до Каспар. — Като много други неща, рядко си правя труда да я забелязвам, докато не видя нещо друго, на което да се възхитя, и тогава се спирам, за да си напомня колко е удивителна. Това там са двата най-високи върха на света, знаеш ли го?

— Не — отвърна Каспар. — Не знаех.

— Южният връх се нарича Слона и е само с две стъпки по-нисък от северния, който се нарича Дракона. Можеш ли да си представиш? И двата са над тридесет хиляди стъпки и само две стъпки разлика между тях?

— Тридесет хиляди стъпки? — възкликна Каспар. — Би трябвало да премръзна до смърт. Преследвал съм гигантски овни в планините в родния си край, по високите проходи, които са над десет хиляди стъпки, и някои хората ми се разболяваха дори на тази височина, и беше смразяващо дори през лятото. Как е възможно това?

Мъжът се усмихна.

— Просто е. Ти не си тук.

— Къде съм тогава?

— Ти си някъде другаде. Но нека това не те безпокоява прекалено. Не разполагаме с много време, тъй че да минем на въпроса защо си тук.

— Дълга история.

— Знам историята. Няма нужда да я преразказваш, Каспар.

— Ти ме познаваш?

— Знам всичко, което има да се знае за теб, Каспар, бивш херцог на Оласко, от мига, в който неволно стъпи на крачето на котенцето на Талия и тя не искаше да ти говори цяла седмица...

— Бях на дванайсет!

— ... до какво закусва днес със Самас.

— Кой си ти?

— Аз съм Калкин.

Каспар помълча за миг, след което промълви:

— Богът?

Мъжът сви рамене.

— Етикети, титли, категории, всички те са... толкова ограничаващи. Да кажем просто, че съм „същество“, и ще се разберем.

— Но...

Калкин вдигна ръка и усмивката му се разшири.

— Нямаме време за спорове. Виж, зная, че имаш някои въпроси, но нека да си спестим време и ме остави аз да ти кажа някои неща, след което можеш да зададеш няколко въпроса и после можем да те върнем в бастиона.

Каспар можа само да кимне.

Калкин понечи да седне и изведнъж на коравия под се появи голям светлосин диван.

— Заповядай, седни.

Каспар се обърна и видя друг диван зад себе си. Седна.

— Бих ти предложил нещо за ядене или пиене, но зная, че не си нито гладен, нито жаден. Някои хора това ги отпуска.

— Не съм сигурен дали в този момент е възможно — отвърна Каспар.

— Добре. Та откъде да започнем? — каза Калкин. — Какво ще кажеш да започнем с онова нещо, дето го мъкнеш насам-натам?

— Да — каза Каспар. — Ще е добре за начало.

— То не е броня. То е конструкция. Нещо, което би могъл да си представиш като одухотворена машина. Представи си, че си накарал своя майстор на играчки да ти направи голяма дървена играчка, която може да върви и, заради аргумента ни, да разбира някои основни команди и да изпълнява заповедите ти. Колкото е разликата между требушета и прашката. Та това нещо се нарича талной.

— Талной?

— От езика на създателите му. В свободен превод: „много труден за убиване“.

— Убиване? Нали е някакво механично устройство?

— Много повече от това е. То... има дух в себе си, или душа. То... не е нещо, което лесно може да се обясни. Не точно каквото брат Аншу каза, че е — нещо много грешно. Душата вътре не е поставена там по нейна воля.

Каспар поклати глава.

— Това е зло.

— Много — каза Калкин. — Вярвам, че още помниш повечето от лекцията на Пазител Самас по темата?

— Да.

— Добре, защото сега ще ти предложи нещо повече за размисъл. Ако се придвижваш от по-високите към по-ниски кръгове или равнини, от това, което наричаме Първото ниво... — той описа кръг с ръка, — един вид, където сме ние сега, и се придвижваш към Последното ниво, законите, управляващи вселената, се променят. Някои са твърдели — понякога векове наред, — че всяко селение си има своя система от правила, свои „правилно“ и „грешно“, свои „добро“ и „зло“, и че всичко е относително. Други твърдят, че доброто съществува в единия край на спектъра, а злото в другия. Накратко, просто приеми, че каквото и да си мислиш за подобни дискусии, онова, което съществува в петия кръг или равнина, е редно да си стои там!

Каспар не отвърна нищо.

— Това нещо, талной, е трябвало да си остане във втория кръг на сътворението. Изобщо не е трябвало да идва в Мидкемия!

— Как е дошло тук? — попита Каспар.

— Много дълга история, която нямаш време да чуеш.

— Защо не, ако нямаш нищо против, че питам?

— Ами, имам, но не толкова, колкото имаш ти. Ти умираш.

Каспар се сепна.

— Какво?

— Ти всъщност не си тук. Ти си някъде другаде, по средата между живот и смърт, и колкото по-дълго се задържаш тук, толкова по-се приближаваш до смъртта, а прехвърлиш ли онази река... — Калкин сви рамене. — Повече не мога да направя.

— Но ти си бог.

Калкин махна с ръка.

— Не мога да си пъхам носа в работата на Лимс-Крагма. Озовеш ли се в нейното владение, тя е единствената, която може да те върне. А няма навика да го прави. Тъй че, след като знаем, че времето е важното, позволи ми да ти изтъкна няколко също важни неща.

— Както казах — той вдигна един пръст, — това нещо, което носиш насам-натам, не е трябвало изобщо да се донася в този свят. — Каспар отново понечи да заговори и усмивката на Калкин се стопи. — Недей. Добре, един от Господарите на дракони, както ги наричате вие, го е донесъл тук като плячка. И била спечелена трудно и... ами, не е трябвало да се опитват да правят набег в онова селение. Все едно, било е преди моето време и ние — тези, които наричате богове — открихме, че е тук, едва постфактум.

— Защо не го върнахте тогава? — попита Каспар. Калкин се засмя, с груб и горчив смях, след което поклати глава.

— Смъртни! — Наведе се напред. — Не мислиш ли, че щяхме да го направим, ако можехме? Ние сме затворени в това селение! Ние сме част от този свят.

— Но на мен ми казаха, че Безименния е затворен в друго селение!

Калкин стана, явно изгубил търпение.

— Винаги става така, когато се опитваш да обясниш. — Обърна се към Каспар. — Нямах време. Достатъчно е да се каже само, че когато боговете, за които мислиш като за Великите богове, онези, които Самас би нарекъл Регулаторите, съберат умовете си за нещо, биха могли да го постигнат. Това се е случвало веднъж! — Вдигна пръст. — Веднъж. Разбра ли?

— Да, изтъкна го убедително.

— Добре, защото сега се каня да ти покажа нещо друго.

Калкин махна с ръка и павилионът изчезна. За миг двамата потънаха в сива пустош, а после изведнъж се озоваха някъде другаде.

Кръжаха из въздуха. Беше нощ и под тях се беше проснал град, но различен от всичко, което Каспар можеше да си въобрази. Накъдето и да погледнеше, Каспар виждаше само здания, улици, мостове и хора. Стига човек да можеше да ги нарече хора.

Приличаха грубо на човешки същества, но пропорциите им бяха сбъркани, все едно хората някак бяха разтеглени, с прекалено дълги ръце и крака за късите им торсове. Лицата им също бяха издължени, но имаха достатъчно отлики, за да е ясно, че се различават помежду си като хората във всеки град на Мидкемия. Неколцина дори можеха да минат през пазарния площад на Оласко, без да привлекат нещо повече от някой озадачен поглед. Бяха с еднакво сивкава кожа, но толкова бледа, че това не изпъкваше. Имаха разноцветни облекла, но цветовете бяха приглушени и мъгливи — сиви, зелени, дори червени и оранжеви тонове, на които обаче им липсваше яркост. Женските същества бяха с дълги рокли и някои носеха на главите си шапки със странна форма, но мъжете като че ли почти до един бяха с туники и панталони.

Целият град беше от тъмен камък и всички тонове варираха от сиво до непроницаемо черно. Нищо цветно не се виждаше за украса. Каспар и Калкин закръжиха над главната порта. Съоръжението беше невероятно, защото стената бе толкова дебела, че по върха ѝ обикаляше цял булевард, с коли и пешеходци, и каляски, теглени от нещо подобно на издължен кон или муле, но с вид на влечуго. Портите долу се отваряха към тунел, който водеше под този издигнат път към гигантски двор между стената и първата... сграда? Каспар осъзна, че не се виждат отделни дюкяни или къщи. Всичко беше свързано, все едно този град представляваше едно-единствено здание, прекъсвано от улици и канали, с хиляди, дори десетки хиляди отвори. Дори сградите, които първоначално му се бяха сторили отделни, при по-внимателен оглед се оказваха свързани с мостове, закрити тунели и коридори. Погледът на Каспар не успяваше да улови детайлите, тъй като всичко сякаш съществуваше на три, четири или повече нива, а осветлението идваше от хиляди факли, тъй че светлината непрекъснато трептеше.

— Впечатляващо, нали? — каза Калкин. Каспар гледаше пътя. Тревата, или каквото там беше, беше с цвета на нощта, както и далечните дървета.

— Мислех, че каза, че не можете да идвате тук — промълви той.

— Ние не сме тук. Само гледаме. Това е различно. Виж.

Каспар погледна и видя, че градските порти се затварят за нощта. Всички отвън портата бързаха, за да влязат, и никой не положи усилие да ги улесни. Стражите на портата носеха брони досущ като талной, освен че имаха шлемове с открити лица и без златните ръбове.

— Защо портата е отворена толкова късно?

— Не е късно — отвърна Калкин. — Залез-слънце е.

— Но небето е черно!

— Да — отвърна богът. — Слънцето на този свят отделя топлина, но малко светлина. Спомни си какво ти казах: законите и правилата тук са различни. Ако бяхме тук в плът, животът ти щеше да се измери в дни. Самият въздух щеше бавно да те отрови. Горещината на слънцето бавно щеше да изгори кожата ти и дори нощта щеше да ти се стори неприятно гореща. Водата щеше да ти е на вкус като сяра и да те изгаря като киселина.

Портата се затвори с гръмовен грохот, все едно се удариха два гигантски камъка. Каспар осъзна, че по някакъв начин крилата ѝ са част от самата стена: хитро балансирани камъни, може би с някакви противотежести, завъртаха се толкова леко, че двама мъже — или каквото там бяха тези същества — можаха да ги затворят съвсем лесно.

— Наблюдавай — каза Калкин и посочи пътя.

Към портата бързаше самотен фургон, теглен от едно от мулеподобните влечуги. Единственото същество на капрата го подкарваше в паника.

— Как се наричат тези... хора?

— Наричат се дасати, което на техния език означава „хора“. Но са толкова различни от хората, колкото драконите. Всъщност драконите повече приличат на хората от тези същества. Това е един от техните светове, Косриди. Столица на района.

— Един от техните светове?

— Също като цураните и някои други раси, те разполагат със средства да се придвижват от свят на свят. По-агресивни са от всеки

народ в историята.

— Какво става долу?

— Комендантски час, един вид. Никой не се допуска зад градските стени, след като портите се затворят. И извън тях също, разбира се.

— Защо? Врагове ли има?

— Дасатите нямат врагове... поне на този свят. Но има много други опасности.

Колата спря пред портата и коларят завика в паника към онези по стената. Те спряха и само го загледаха. После някъде от мрака в далечината отекна вой.

Кръвта на Каспар се смрази.

— Какво е това?

— Нещо аналогично на нашите вълци.

От тъмното изникнаха същества, скачаха така бързо, че Каспар успя да зърне формата им съвсем смътно. Когато се приближиха към стената, козината им отрази светлината на факлите и той зяпна от удивление.

Ако тварите, теглещи фургоните и колите, бяха гущеримулета, то това трябваше да се е получило от вълк, съвкупил се с кон.

— Какви са тези същества?

— Наричат се закрие — отвърна Калкин. Съществата бяха колкото теле, с козина с цвят на охра около муцуната, но иначе бяха тъмносиви, с черна козина по краката. Главите им бяха широки и плоски, а очите раздалечени и жълти на светлината на факлите. А зъбите им бяха остри като камата на Каспар. Движеха се със смайваща бързина и три от тях за секунди свалиха товарното животно.

Други две скочиха зад фургона и едното отпра главата на коларя от раменете, а миг след това, още преди тялото да е паднало, второто същество разкъса торса му на две. Калкин отбеляза:

— Треската на живота, скоростта и ритмите, ако искаш, тук са много по-крайни, отколкото на твоя свят. Дори растенията са корави и трудни за убиване. Хищниците на този свят са неописуеми. Дори пляката се бие за живота си така, както не би могъл и да си представиш. Представи си заек със зъби като бръснач и нрав на вълчица. Хората са също така непримирими.

— Защо някой не му помогна? — попита Каспар.

— Помощта е въпрос на сметка за тези същества. Член на семейството можеше да се опита да му спусне въже, ако се бе оказал тук навреме, близък приятел можеше да му обещае да предаде неговото „сбогом“ на женската му, познат можеше да не се смее на смъртта му.

И чак сега Каспар забеляза, че всички по стената се смеят, сякаш са видели блестящо изпълнение на дворцов шут.

— Смятат, че това е смешно?

— Различни правила, Каспар. — Каспар го погледна и видя, че усмивката е изчезнала от лицето му. — Тези същества гледат на ужаса като на нещо смешно. Забавлява ги да гледат болка и страдание.

— Гледал съм игри в Кеш — каза Каспар. — Виждал съм там мъже да се бият до смърт, но там ги приветстват, не им се смеят. То е... двубой.

— Тук страданието е забавление. Слабите трябва да бъдат прочистени от колективното тяло на расата, страданието се експлоатира. Слабостта те дамгосва за жертва, силата те прави експлоататор. Всичко тук е договаряне между хора с приблизително еднаква сила, защото ако си по-силен от друг, му взимаш каквото пожелаеш, а ако си по-слаб, си намираш могъщ покровител, който да те защитава в замяна на службата ти. Убийството е забавление, а благотворителността е непозната и невъобразима. Единственото нещо, близко до добротата, е запазено за семейството и ако хванеш дете на друг, го убиваш, тъй като един ден би могло да застраши твоето дете. И отглеждаш своето дете, възпитаваш у него чувството за дълг и вяност, за деня, в който би могло да те изхвърли, защото си твърде стар, за да си му полезен. Трупаш сила от своето семейство, физическата си сила, способността ти да използваш магия или покровителството на своите богове — а те са също толкова безмилостни, колкото хората, които ги почитат.

В този момент Каспар осъзна, че не е видял нито едно дете, никъде. Сигурно майките им ги пазеха, докато отраснат достатъчно, за да се защитават сами.

— Жестоко до безумие... — прошепна той.

— Различни правила — повтори Калкин. И в следващия миг се озоваха другаде.

— Призори караната, владетелят, преглежда армията си.

Каспар погледна и видя дворец, или нещо, което му напомняше за дворец, разположен на най-високия хълм в града. Щом се доближиха до централния двор, се смая. Само дворецът беше два пъти по-голям от цитаделата в Опардум, а централният му двор се простираше на четвърт миля от двете, страни.

Калкин посочи един балкон, белязан с огромно червено знаме, което висеше от него, знаме с черен глиф, обкръжен от кръг, съставен от малки мечове. Над него стоеше същество, което много приличаше на останалите, освен че излъчваше несъмнена власт и мощ. Зад него се виждаха няколко женски същества и Каспар допусна, че според мерките на тази раса трябва да са хубави, защото облеклата им изглеждаха сравнително по-пищни от онова, което виждаше по улиците, и с по-ярки цветове. Владетелят носеше тежко червено наметало с някаква бяла кожа на яката. Под него носеше черна броня със златни ръбове, като на талноя.

В огромния двор маршируваха хиляди бронирани фигури, кънтяха барабани и отекваха рогове.

— Това талнои ли са? — попита Каспар.

— Да — отвърна Калкин. — Те са роби на караната и сеят смърт по негова прищявка. Завладели са нации и светове и у всеки от тях обитава душа на убит дасати.

— Това е хаос. Как тези хора пазят реда?

— По същия начин като колония мравки или пчелен кошер — по инстинкт. Всеки знае какво трябва да прави и никой не се грижи за съдбата на индивида. Ако се намери някой достатъчно умен и силен, за да убие караната, на следващия ден той ще е караната и ще бъде поздравен с възгласи от управляваните, защото се е доказал по-силен за владетел и следователно би могъл по-добре да защитава своите поданици и васали.

Изведнъж се озоваха другаде и Каспар усети, че въздухът е много по-топъл.

— Сега сме на друг континент — каза Калкин. — Тук е следобед. Долу е в ход нещо, което би могъл да наречеш „игри“.

Каспар погледна надолу и видя стадион, най-малко три пъти по-голям от този в град Кеш. Прецени, че в него седят поне двеста хиляди зрители.

На арената бяха оградени няколко зони. И във всяка се вихреха ужасии.

В една бавно подкарваха някакво същество, подобно на слон с крокодилска кожа и без хобот, а с лице по-скоро на ленивец, и то тъпчеше други същества.

В друга зона подпалваха хора и ги пускаха да бягат, докато не паднат и пламъците не ги погълнат.

Накъдето и да погледнеше, виждаше болка и страдание, а съществата по седалките виеха от удоволствие и се смееха. На много места виждаше двойки, възбудени от кръвопролитията, да се съвкупяват, без да обръщат внимание на съществата около тях.

Някакъв мъжкар дасати гледаше към арената, където дребни, подобни на кучета твари разкъсваха хора. Съседът му се надигна, опря крака си в гърба му и го бутна на арената. Изненаданият дасати падна сред озверелите животни, а съществата около него и убиеца му изпаднаха в неистов смях.

— Самас е прав — промълви Каспар. — Злото е лудост.

Изведнъж отново се озоваха в павилиона. Двата светлосини дивана се появиха пак и Каспар се отпусна тежко на единия.

— Защо ми показва това?

— Защото вече започваш да разбираш защо онова нещо, което мъкнеш от седмици, трябва да бъде махнато.

— Ами, щом не можеш да го върнеш там, не можеш ли да го унищожиш?

Калкин го изгледа изпепеляващо.

— Знам, ако можеше, щеше да си го направил. — Каспар се отпусна на дивана. — Какво трябва да направя?

— Ние, боговете, може да не можем да го махнем от този свят, но вие, смъртните, можете.

— Как?

— Трябва да потърсиш онези, които са те поставили в сегашното ти затруднение. Едва ли можеш да бъдеш наречен невинен зрител, Каспар, но пък и никога не си бил главната грижа за тези хора. Твоят спътник, Лесо Варен, беше. Самас ти каза на кого служеше магьосникът и може би малко за природата на това същество, но това, което не знаеш, е, че твоят враг, Талвин Хокинс, също служи на други: на Конклава на сенките.

— Никога не съм чувал за тях — каза Каспар.

— Разбира се, че не си. Нямаше да са толкова тайна организация, ако беше чувал. Дори Лесо Варен беше в неведение за тях. Знаеше, че някой му се противопоставя, но не и кой.

— Къде да ги намеря?

Калкин се усмихна.

— Виж, това е проблем.

— Не знаеш ли? Мислех, че си богът на знанието.

Калкин се засмя.

— Аз? Едва ли. Онова достойно същество бе известно като Водан-Хоспур, поне преди Войните на хаоса. Той е един от четиримата липсващи богове. Не знаем дали е мъртъв, или просто... някъде другаде. Аз просто се грижа за знанието, докато той се върне. — И добави с широка усмивка: — Във вашата държава ме наричат Банат!

— Богът на крадците!

Калкин се поклони.

— И Хитреца, и Шегаджията, и Нощния скитник, наред с други имена. Кой по-добре би пазил знанието от един крадец, а? — Стана. — Хайде, трябва вече да те връщаме. Времето ти тук е на изчерпване.

— Но къде да намеря Конклава?

— Ако знаеш и попаднеш в лоши ръце, преди да си ги намерил, може да нанесеш големи щети. Други вече знаят за съществуването на талноя и несъмнено го търсят. Което означава, че търсят и теб.

— Как да скрия такова нещо?

— Не го криеш — отвърна Калкин. — Спомни си как уби вергона с меч на талной.

— Кое?

— Онова демоноподобно същество, което уби Макгоин.

— Аха.

— И талноят дойде да си вземе меча, нали?

— Да.

— Просто вземи меча и той ще те следва.

— Искаш да кажеш, че не е трябвало да го мъкна нагоре в планината?

Калкин се опита да не се разсмее. Не успя.

— Да — рече, задавен от смях. — Не трябваше.

Изкаран от търпение, че е жертва на шега, Каспар каза:

— Добре де, а какво да направя, да го облека в монашески халат и да го наричам брат ли?

Калкин отново се разсмя, след което най-сетне се овладя.

— Не. Но вземи онзи пръстен, който носиш в кесията си, и си го сложи. Сложи другата си ръка на талноя и мисли за монах, и това същество ще прилича на монах за всеки, освен за най-могъщите духовници или магьосници.

— Пръстенът го контролира?

— Отчасти. Караната не може да е навсякъде и някой е трябвало да поръча изработката на тези пръстени по бойното поле. Позволяват на подчинените му да дават тактически команди на талноите. Само не му заповядвай да нападне караната, защото ще избухне в пламъци. А, и не забравяй: пръстенът ще те доведе до лудост, ако го носиш повече от час-два наведнъж. Но всеки път, щом ти се наложи да заповядаш нещо на съществото, си го сложи, кажи му какво искаш и то ще го направи. Просто гледай да го сваляш веднага когато можеш. И гледай заповедите да са прости.

— Как да намеря Конклава?

— Това е по-трудната част. Мога да те пратя във върната посока. Проблемът с голямата магия е в това, че колкото е по-голяма, толкова е по-лесно за... някои хора... да я забележат. Тъй че мога да те отведе в град Султ или по-скоро пред стените му, с твоя сандък с имане и с талноя, а оттам можеш да си купиш кораб. Плаваш на северозапад четиридесет и пет дни, после цепиш право на запад и след още две седмици ще започнеш да виждаш познати води. Отпрати се към родния си дом и потърси Талвин Хокинс. Ако успееш да поговориш с него, преди да те е убил или преди новият херцог на Ролдем да е заповядал да те екзекутират на място, Хокинс може да те заведе при Конклава. Кажи им какво си видял и ги помоли да освободят този свят от талноя. И настоявай, че е спешно.

— Защо?

Калкин направи гримаса и този път на лицето му нямаше и намек за хумор.

— Пропуснах да ти го спомена това, нали? След като талноят е изваден от криптата, в която беше скрит, и защитните прегради около него са премахнати, той е като светец маяк за дасатите. Започват да се оформят магически портали или разломи. Малки, трудно откриваеми.

Остават отворени само за минути, но съществото, което уби Макгоин, беше обитател на Косриди, натъкнал се на разлом. А то не представляваше никаква заплаха в сравнение с напълно буден талной. Сам видя колко трудно беше да се убие вергонът с обикновена стомана.

— Почти невъзможно.

— Всяко нещо на Косриди е трудно за убиване, а талноите са едни от най-трудните. — Лицето на Калкин стана още по-мрачно. — Скоро разломите ще започнат да се задържат отворени за по-дълго и ще стават по-големи... и в един момент някой дасатски магьосник или жрец ще го разбере. Не е нужно голямо въображение, за да се досети човек какво ще последва тогава. Разбери едно: ако техният свят за теб е неприятен и опасен, то вашият за тях е тучен рай, защото съществата лесно могат да се прехвърлят от по-низши към по-висши селения. Спомни си какво ти каза Самас за истинското естество на Изумрудената кралица: демонът, който я беше обсебил, искаше да властва тук и можеше да действа извън правилата, които обвързват нас, боговете, и вас, смъртните. Караната на дасатите с радост би добавил този свят към своята империя и с удоволствие ще избива години наред човешки същества, за да забавлява своя народ в отечеството си. Представи си, че си застанал срещу армия от талнои на бойното поле.

— Трябва ни магия.

— Да, и то много. Иди в Опардум. Намери Талвин Хокинс и го накарай да те отведе при водачите на Конклава. Покажи им талноя и да го махнат от този свят! — Помълча и добави: — Защото не го ли сториш, ни предстои война, в сравнение с която Войната на разлома ще е дреболия.

— Защо беше джеасът тогава? Защо просто не... не знам. Просто да беше накарал някой от храмовите жреци да ти донесе това нещо?

Калкин поклати глава.

— Не е мой джеас, нито на някой друг бог. И целта му не беше да го доведе тук. Но ще го премахна, за да можеш да го отведеш онова нещо.

— Кой тогава е поставил на него джеаса и къде се е очаквало да отиде? — попита Каспар.

— Това не е важно — отвърна Калкин и махна с ръка.

Изведнъж цялото тяло на Каспар се разтърси и всичко наоколо се превърна в сива пустош. Усети как въздухът изригна от дробовете му, след което за миг увисна в нищото. После се озова на земята, сред малка горичка, с неизвестно откъде появило се ковчеже със съкровището и талноя до него.

Вдиша дълбоко и потрепери от студ.

Беше вечер и по пътя се виждаха няколко селски коли. Каспар извади пръстена от кесията си и си го сложи.

— Заприличай на грозен слуга — каза на талноя. Изведнъж съществото се преобрази в отвратителен на външност мъж.

— Не чак толкова грозен — каза Каспар и лицето на съществото моментално се промени така, че талноят вече приличаше на невзрачен човек от простолюдието, облечен в прости дрехи, на служба на странстващ търговец. — Кажи нещо — заповяда Каспар.

— Нещо.

— Добре, можеш да говориш. Наричай ме „господарю“.

— Господарю.

— Ако ти дам заповед, казваш „да, господарю“ и я изпълняваш.

— Да, господарю.

— Доста добре за начало. Сега вдигни ковчежето и тръгни след мен.

— Да, господарю.

Каспар излезе на пътя. Грозният слуга го последва, понесъл с лекота ковчежето на рамо.

ГЛАВА 16

СУЛТ

Каспар пиеше сам.

Талноят седеше неподвижен в стаята горе.

Кръчмата беше малка, почти без посетители. Каспар избягваше големите пивници и ханове, притеснен от предупреждението на Калкин, че други, неизвестно кои, ще търсят съществото.

Защото така мислеше вече за него — съществото. Доста време беше прекарал с него през изминалите няколко дни в опити — задаваше му въпроси, оценяваше способностите му да действа независимо — и накрая се бе убедил в две неща: първо, че съществото притежава достатъчно способности за самостоятелно мислене и за взимане на решения, поради което човек трудно можеше да мисли за него като за лишено от живот, и второ — че армия от подобни същества ще е почти непобедима.

Също така откри колко време може да носи пръстена. Разбра го по усещане, което бе чуждо за него: зашеметяващ страх. Стигнал беше до тази пивница с талноя за по-малко от час, след като си бе поставил пръстена и бе накарал талноя да се преобрази на слуга. Докато се спазари за цената със собственика и стигне до стаята си, изпита голямо безпокойство. Учуди се защо и остави пръстена на ръката си за опит. Седна на грубия сламеник и зачака, нареди на талноя да стои в ъгъла. След половин час започна да го обхваща сляпа паника и накрая беше убеден, че нещо ужасно го дебне извън стаята. Едва сдържа порива си да извади меча и да нападне стоящия в коридора — и изтръгна пръстена от пръста си. Усещането за заплахата почти моментално заглъхна и страхът изчезна.

Изпробва го пак и пак и вече знаеше, че може да го носи за не повече от час и половина, а след като го свалеше, не можеше да го използва поне за още толкова време. Поставеше ли си го отново, след като не е изтекъл минималният срок, лудостта бързо се връщаше.

Каспар реши, че веднъж или два пъти на ден е безопасно, но повече от това ще е риск.

Замисли се какво още знае за талноя. Беше древен, но в същото време изглеждаше... здрав, поради липса на по-подходяща дума, като онези, които бе видял на Косриди. Нямахе никакви следи от остаряване или смаляване на ефективността му. Независимо от всякакви намерения и цели, за които беше създаден, изглеждаше съвсем нов.

Каспар не можеше да се отърве от чувството, че е изпаднал в много сложна ситуация. Преди се беше чувствал обременен — изтерзан дори — от джеаса, който го беше тласкал да отнесе това нещо до Калкин. Имаше също тъй списък от въпроси, на които много му се искаше да получи отговор. Преди всичко: защо беше поставен джеасът? Ако целта на джеаса не беше принуждение, за да се отнесе артефактът при боговете, със същото намерение, с чието осъществяване сега се беше заел, то каква бе целта му тогава? Калкин беше казал, че не е важно да го знае, но Каспар трудно можеше да повярва, че това е истина. И защо Калкин изглеждаше толкова обезпокоен от мисълта, че онези неща могат да нахлуят в Мидкемия? Дори възможностите му да напуска Мидкемия да бяха ограничени, не можеха ли боговете да се задействат, ако дасатите нахлуеха? Нима боговете се бояха от дасатите?

Отпиваше от ейла и чакаше да дойде Карбара, мъж, който минаваше за корабен агент в това жалко подобие на град. Карбара уж трябваше скоро да се появи с новина за кораб, който да откара Каспар до отечеството му. Прокле наум съдбата, че го е вкарала в това начинание, очевидно обречено от самото начало. Но после осъзна, че тъкмо това бе неговата възможност да се върне у дома, без да загуби живота си. Намирането на кораб обаче си беше сериозен проблем.

Султ беше най-големият град на западното крайбрежие на Новиндус, но това едва ли означаваше кой знае какво. Единственият друг сравнително по-голям град беше Пунт надолу по крайбрежието. Повечето корабен трафик беше между двата града, като веднъж на три или четири месеца по някой кораб отплаваше и за южните градове. Големите презокеански кораби, така обичайни за Оласко и Източните кралства, бяха рядкост в тези води. Никой от по-големите кораби в пристанището не тръгваше на север. Трябваше да си купи свой кораб.

Вратата се отвори и Карбара влезе. Беше слаб и изнервен и постоянно се озърташе, сякаш някой го следи. Дойде при масата на Каспар и каза:

— Намерих кораб.

— Какъв?

— Двумачтов каботажен, с квадратно предно платно и триъгълно на главната, но има дълбоко газене за каботажен и е сравнително нов. Собственикът се отказва от морето, иска да си стои у дома с жена си и децата. Това е най-доброто за момента, но ще иска пазарене.

— Колко?

— Триста златни монети или еквивалента.

Каспар помисли. Беше евтино според оласконските мерки, но там всичко беше по-евтино. У дома беше повече от годишната печалба на майстор дърводелец, тук два пъти повече, тъй че капитанът можеше да си купи хубаво малко ханче или да подхване добра търговия.

— Кога мога да го видя?

— Утре. Привършват с разтоварването на стоката преди обед и остава където си е. Капитанът бърза да продава, тъй че може и да смъкне от цената.

— Ще съм там след съмване — каза Каспар и допи ейла си.

— Ще се срещнем там — отвърна Карбара и стана. — Ще донесеш ли и моята цена?

— Десет процента от цената за кораба, да.

— Разбрахме се — рече слабият мъж и напусна гостилницата.

Каспар се отпусна на стола си. Нещо не беше съвсем наред с Карбара. Прекалено нервен беше около сделката. Да, за него това беше повече от месечна печалба, но Каспар допускаше, че има и други източници на доход. Все пак разбираше от измяна и коварство и знаеше, че рано сутринта, когато из улиците вече е оживено, но все още сумрачно, могат да се случат много неща в някоя задънена уличка оттук до кейовете, неща, на които местната полиция можеше и да не обърне внимание.

Реши да си легне рано и да обмисли какво ще прави на заранта. Кимна за лека нощ на собственика и се качи на горния етаж.

Талноят стоеше неподвижен в ъгъла. За да не му задават излишни въпроси, Каспар беше поръчал постеля уж и за него, бе я проснал на пода до вратата. Сигурно беше излишна мярка на

предпазливост, тъй като собственикът на пивницата изглеждаше безразличен към всичко, освен да си вземе парите.

Първата нощ, в която преспа в стаята, Каспар малко се притесняваше, че съществото си стои така в ъгъла. На няколко пъти се буди. То не беше помръднало. Странно беше, че докато носеше талноя от едно място на друго, не се беше тревожил, че спи близо до него. Но след като вече знаеше, че този странен механизъм е способен на независими действия — макар и само когато му заповядаше, — близостта му го безпокоеше.

Легна и заспа, измъчван от сънища за жестоката, лишена от обич раса, обитаваща едно мрачно селение.

Крачеше бавно в предутринния сумрак. Откъм залива се влачеше необичайна за сезона мъгла и гласовете сякаш отекваха отникъде. Градът се беше пробудил и раздвижил рано: уличните продавачи теглеха количките си, дюкянджиите подготвяха сутрешната си стока, жени бързаха към пазара.

Каспар нямаше представа къде точно може да го нападнат, но прояви благоразумието да се спусне към пристанището по обиколен маршрут. Ако някой го нападнеше от засада, щеше да е човек, способен да чете мислите му. Беше си сложил пръстена, преди да излезе, и каза на талноя да убие всеки, който се опита да открадне ковчежето. Отбеляза си часа и се закле да се върне в пивницата в безопасен срок.

Спря в гостилницата и каза на собственика да не влиза в стаята му: даде ясно да се разбере, че на „слугата“ му е заповядано да се справи с всеки натрапник. Собственикът като че ли го досмеша от това, но все пак кимна и каза, че можело да прати зет си да почисти.

Никой не го дебнеше по пътя, който си беше избрал, но Каспар знаеше, че ако Карбара има поне малко ум, засадата ще е близо до кейовете, защото там по-малко хора щяха да забележат улична свада и по-малко щяха да любопитстват, дори да я видеха. Така че се доближи до кейовете откъм западната страна, далече от определеното място за срещата. Небето започваше да изсветлява, но мъглата щеше да се вдигне чак след два-три часа.

Стигна до място, откъдето можеше да види очертанията на пристаналия кораб, осветени от двата фенера на носа и кърмата. Май щеше да свърши работа.

Задържа се няколко минути, без да забравя за пръстена на ръката си, макар да не изпитваше неприятното усещане, бележещо границата на безопасния период. Вече се съмваше и той видя Карбара — крачеше напред-назад до кораба. Каспар облегна гръб на входната врата, в чиято ниша се беше прикрил, и реши да изчака, докато се съмне съвсем, и да види какво ще стане.

Мина още половин час. Карбара крачеше нетърпеливо. Към кораба се приближиха докери, завикаха на моряците и се заеха да довършат разтоварването, което бяха започнали предния следобед.

Най-сетне Каспар реши, че и да има подготвена засада, тя трябва вече да е изоставена, тъй като пристанището вече бе твърде оживено. Освен това му оставаше съвсем малко време, за да поговори с капитана и да се върне в странноприемницата.

Приблужи се до кораба и каза:

— Добро утро.

Карбара се обърна и се усмихна.

— Мислех, че ще дойдете оттам — рече и посочи в противоположната посока. Поклати глава и добави: — Все едно. Добро утро. Да се качваме.

Каспар му даде знак да тръгне пред него. Мършавият нервен мъж се поколеба, после сви рамене и се качи по мостчето. Каспар за миг се зачуди дали засадата не е подготвена под кея, така че задържа ръката си на дръжката на ножа на колана си.

На палубата ги посрещна шкембест мъж на средна възраст. Погледна Карбара, после Каспар, и попита направо:

— Вие ли сте купувачът?

— Може би — отвърна Каспар. — Кажете ми за кораба си, капитан...?

— Берганда — отвърна мъжът. — На по-малко от десет години е. Смених го за два по-стари, защото е по-бърз и побира почти колкото тях двата заедно. Петдесет стъпки е дълъг при ватерлинията — това, което ние наричаме биландер. Виждате, че има голяма рея за триъгълното платно на главната мачта. — Посочи големия гик, който почти докосваше кърмата. — Добре хваща вятъра и макар да е малко

опърничав, е бърз. Та значи жена ми гори от нетърпение да си остана вкъщи, а имам брат, който върти керванна търговия, и макар нищо да не разбирам от коларство, от стока поне разбирам. Здрав е, и ако разбирате от кораби, ще знаете, че триста жълтици са добра цена, добра сделка е. — Посочи Карбара. — Но плащаш и неговата такса.

— Ще му платя таксата — отвърна Каспар. — И ще ти дам петстотин, но ще се наложи да плаваш още веднъж.

— Докъде?

— През Синьото море, до северния континент.

— Проклет да съм, това си е дълго плаване. Та аз дори не знам как се стига там. Единственото, което съм чувал, е, че трябва да отплаваш от град Змийска река на североизток. Предполагам, че можем да плаваме покрай северния бряг и да продължим оттам, където континентът завива на юг... това си е почти цяла година.

— Не — каза Каспар. — Щом заобиколим нос Конска глава, оттам е четиридесет и пет дни на северозапад, а после още две седмици право на запад.

— Да плаваме в обратната посока? Бива. Винаги съм искал да видя онази част от света. Ще взема триста сега и двеста на връщане. Колко пътници?

— Двама. Аз и слугата ми.

— Кога искате да тръгнем? — Берганда пак мина на „вие“.

— Колкото е възможно по-скоро.

— Добре — каза капитанът. — Вие си купихте кораб. Аз го наричам „Западната принцеса“. Държите ли да го преименувате?

Каспар се усмихна.

— Не. „Принцесата“ става. Колко време ви трябва за провизии и екипажа?

— Екипажът не е проблем. Момчетата ми бездруго недоволстват, че от утре са без работа. Ще се радват да изкарат още едно пътуване. Провизии? Дайте ми два дни. Значи шейсетина дни, така ли? Да кажем... три месеца, в случай че ветровете са неблагоприятни. Би трябвало да сме готови за отплаване с утринния отлив след три дни.

Каспар бръкна в туниката си и извади кесия.

— Ето ви сто жълтици за капаро. Останалите двеста ще ви дам днес следобед, и още двеста, като стигнем Опардум.

— Опардум, казвате? — Капитанът се усмихна широко. — Това ли е името на земята, към която ще отплаваме?

— На града. Държавата се казва Оласко.

— Хм, чакам с нетърпение да я видя. — Взе кесията и си стиснаха ръце да потвърдят сделката.

Каспар се обърна към Карбара.

— Твоето злато го оставих в пивницата. Ела с мен.

Карбара се поколеба.

— Ами... имам друга среща скоро и не бива да закъснявам. Ще намина днес по-късно.

Каспар го стисна за рамото и каза:

— Стига де, ще ти отнеме само няколко минути, а и съм сигурен, че искаш да си вземеш парите.

Дребният мъж се опита да се измъкне от хватката му, но не успя.

— Какво ти става? — попита Каспар. — Държиш се така, сякаш не искаш да дойдеш с мен в пивницата.

Карбара изглеждаше на ръба на паниката.

— Не... няма нищо. Просто имам среща с един друг господин. Много е важно.

— Настоявам — каза Каспар и го стисна още по-силно. Мършавият Карбара изглеждаше готов да припадне, но кимна пребледнял и тръгна с него. — Не си притеснен, че мога да се върна в пивницата и да открия, че някой е нахълтал в стаята ми и е откраднал ковчежето със скъпоценностите ми, нали? — Каспар усещаше как тревогата в него се усилюва и знаеше, че много скоро трябва да махне пръстена.

При думите му Карбара се обърна да побегне, но Каспар го спря.

— Като се върнем в пивницата, ако се окаже, че нещо ми липсва, лично ще те предам на местната полиция, разбра ли?

Карбара се разрева, но Каспар го поведе напред къде с бутане, къде с дърпане, без да обръща внимание на сълзите му. Стигнаха до пивницата и завариха собственика да стои в центъра на помещението, с пребледняло лице и ококорени очи.

— Качвай се бързо горе! — каза на Каспар, щом двамата с Карбара влязоха.

— Защо?

— Дойдоха двама тука, нагли колкото ще, и се качиха по стълбите дори без едно „с ваше позволение“. Чух шум горе и се качих до средата на стълбището, и чух писъци... — Поклати отчаяно глава. — Виж, плавал съм по море, бил съм се и съм пътувал, но... не бях чувал такова нещо от четирийсет години. Не знам какво е станало със слугата ти, но е станало нещо ужасно... просто се качи да видиш. Вече пратих едно момче от улицата до старшията.

Каспар усети как го обзема страх и разбра, че му остават само няколко минути да задържи пръстена, преди да дойде лудостта. Задърпа Карбара по стълбите към стаята си и отвори вратата. Талноят стоеше в ъгъла, където го беше оставил, ковчезето беше до краката му. А стаята приличаше на кланица. Кръв беше оплискала стените и пода, попиваше в одеялата на леглото. Двама мъже — по-точно онова, което бе останало от тях — лежаха на пода. Трудно беше да се различи човешкото у тях, защото сякаш бяха разкъсвани методично, крайник по крайник. До тях лежаха две глави, зяпнали тъпо в тавана.

Карбара изпищя и припадна.

Каспар поклати глава. Свали пръстена и усети как обземащата го вече лудост изчезва. Вдиша дълбоко. Щеше да изчака колкото може по-дълго, преди отново да си го надене на пръста. Надяваше се, че полицаите в този град ще са също толкова бавни в реакцията си, колкото бяха и по други места, защото му трябваше поне час или повече, преди отново да може да си го сложи.

Изтече час и Карбара се размърда. Каспар го погледна и реши, че ще е по-добре да го задържи още малко в безсъзнание, така че клекна и му нанесе бърз удар зад ухото. Карбара изрита и отново се отпусна.

Каспар чу гласове долу и разбра, че дори полицаите да се забавят, новината за някакъв проблем в стаята се разпространява и скоро ще стане тема за улични клюки в квартала.

Пое си дълбоко дъх, сложи си пръстена и моментално изпита лека тревога. Разбра, че трябва веднага да се отправи към кораба и да скрие талноя от хорските очи. Отиде до него и сложи ръка на рамото му.

— Слуга! — Външността на съществото се промени мигновено. — Вземи ковчезето и ме последвай. Не казвай нищо на никого, освен ако аз не ти заповядам.

Съществото се наведе и вдигна без усилие ковчежето на раменете си. Нямаше никакви петна от кръв по себе си и Каспар разбра, че външността му на слуга е илюзия, а не костюм, който може да се оцапа с кръв. Освен ако не му го заповяда.

Излязоха от стаята. Долу при стълбището няколко местни хора се бяха струпали и си шепнеха. Каспар извади десет жълтици и ги подаде на собственика.

— Приятелят ми припадна. Вдишай дълбоко, преди да влезеш вътре. Това е за неприятностите около почистването и за да кажеш на полицаите, че съм напуснал през южната порта, ако попитат, вместо през западната. Съжалявам за неприятностите, но бяха крадци.

Собственикът прибра парите, без да каже нищо.

Каспар отведе талноя до пристанището и го качи на борда на „Западната принцеса“. Капитан Берганда го посрещна с думите:

— Мислех, че ще ви видя чак след два дни.

— Промяна в плановете. Оставаме на борда. Ако някой пита, изобщо не сте ни виждали.

— Разбрано — отвърна Берганда. — Вие сте собственикът.

— Къде ни е каютата?

— Хм, не съм се преместил от капитанската още...

— Останете си там. Друга има ли?

— Една малка, до моята. Ще пратя юнгата да ви я покаже.

Каспар каза на юнгата, че тази вечер ще се храни в каютата, и щом той затвори вратата, смъкна пръстена. Изпитваше тревога, но не знаеше дали е заради пръстена и притеснението му покрай него, или от безпокойството, докато стигнат на пристанището. Освен ако полицаите в този град не се окажеха по-умни, отколкото сочеше опитът му по други места, заобиколният му маршрут до кейовете щеше да ги накара да го търсят при южната или западната порта.

Седна на долната койка. Имаше друга над него, но той нареди на талноя да стои в ъгъла, до ковчежето. Оставаше му само да се примири с двата дълги, отегчителни дни чакане, преди да напуснат Султ.

Никакви приказки за кръвопролитие в пивницата не стигнаха до ушите на Каспар, преди да тръгнат. И да имаха някакви притеснения около причините, накарали го да се крие в каютата,

капитанът и екипажът му ги пазеха за себе си. Най-сетне, на третата сутрин, потеглиха.

Каспар изчака да напуснат пристанището и излезе на палубата. Капитан Берганда го посрещна с думите:

— Ти си собственикът, но откакто вдигнахме котвата, аз командвам.

— Ясно де — отвърна Каспар.

— Ако не паднем през ръба на света или в зейналата паст на някое чудовище, би трябвало да стигнем до родната ти земя до три месеца или дори по-малко.

— Стига боговете да са благосклонни — отвърна иронично Каспар.

— Винаги правя жертвоприношение, преди да тръгна на път — каза Берганда. — Не знам дали върши работа да карам жреците да се молят за безопасното ни пътуване, но не може да вреди.

— Не може — каза Каспар. — Молитвата не може да навреди. Кой знае, може и да се вслушват от време на време, нали?

— О, те слушат непрекъснато — рече морякът. — И отвръщат на молитвите. Просто в повечето случаи отговорът им е „не“.

Каспар кимна. Нямахше основания да не се съгласи.

Загледа се към далечния бряг, щом заплаваха на югозапад покрай брега на залива на Султ. Щеше да е дълго пътуване. И дано да минеше без произшествия.

Каспар гледаше морето. Разпенените вълни кръжаха в хаотичния си танц на слънчевата следобедна светлина. Четиридесет и пет дни плаване деляха кораба от Новиндус. Никога не бе изпитвал обич към морето, но бе пътувал на борда на много кораби от град на град, като владетел на Оласко.

„Западната принцеса“ беше добре поддържан кораб и екипажът му си знаеше задачите. Тук липсваше желязната дисциплина, присъща на военните кораби, усещането бе по-скоро като за семейство. Тези мъже бяха плавали с капитана си години наред, някой — през целия си зрял живот.

Каспар си беше наложил режим, най-вече заради скуката: започваше всеки ден с тренировки на палубата. Изваждаше меч си и

започваше енергичните и уморителни упражнения, с които в началото си спечелваше смеха на екипажа, но след първите няколко дни — и мълчаливото одобрение на моряците, щом започна да показва уменията си. Събличаше се само по панталони и размахваше оръжието около час, без да обръща внимание на времето, освен ако не беше толкова ветровито, че да не може да стои на палубата. После се поливаше с ведро морска вода — най-близкото до баня, с което щеше да разполага, преди да стигнат сушата.

Вече бяха поели курса право на запад. Каспар стоеше отпуснат, замислен, зареял поглед над кипналите морски вълни. Обмисляше следващия си ход, защото Калкин беше прав за Талвин Хокинс. Макар от битката за Опардум да бе изтекла почти цяла година, Тал най-вероятно щеше да извади сабята си и да започне да го кълца, преди да е успял да изрече и три думи. Имаше някаква представа какво да направи, но все още не беше уточнил детайлите.

— Капитане! — чу се викът на наблюдателя от мачтата.

— Какво има? — извика капитанът.

— Не знам... нещо... откъм десния борд.

Каспар, който стоеше на левия борд, пресече палубата. В далечината, високо във въздуха, бе надвиснал огромен блещукащ кръг.

— Какво е това, в името на боговете? — развикаха се моряците.

Каспар настръхна. Дали от няколкото минути, прекарани на Косриди, от времето, прекарано с талноя, или просто по интуиция, но знаеше, че това е раздиране в пространството или разлом, както го бе нарекъл Калкин.

Изведнъж от кръга в морето започна да се излива вода, мътна, тъмна и воняща на сира — вятърът понесе миризмата ѝ към кораба.

— Ляво на борд! — изрева капитанът. — Не знам какво е това нещо, но бягаме!

Моряци се разтичаха да изпълнят заповедта. Каспар гледаше в няма възхита как водата от тъмния свят се излива в Синьото море. Там, където докоснеше морето, водата кипваше разпенена, изригваше пара и дим, искри енергия танцуваха по пенестите ръбове. После изведнъж в кръга се появи глава, чудовище от чуждите океански дълбини, досущ като митичните морски чудовища или реалните заплахи на Мидкемия. Беше черно, а главата му сякаш беше в броня, слънчевата светлина блестеше по кожата му. На Каспар му заприлича на гигантска змиорка

с кехлибарени очи, които сияеха под лъчите на снишаващото се слънце. По главата се виждаха извърнати назад шипове, като че ли за защита от още по-големи хищници, доколкото съществуването им изобщо беше възможно. Трудно му беше да повярва колко е голямо. Вече бе изпълзяло на трийсет стъпки от разлома и изпълзяваше още, и ставаше все по-голямо на ширина, а явно още не се беше показало и до половината. Можеше да изгълта кораба им на три-четири хапки!

— Боговете да ни пазят! — извика отгоре наблюдателят.

Появиха се и перките на съществото и Каспар реши, че трябва да е дълго над сто стъпки! Мъжете наоколо започнаха да редят имена на богове и да се молят за милост. Съществото гледаше право към тях и се мъчеше да се провре по-бързо през разлома.

А в следващия миг разломът изведнъж изчезна и внезапният силен порив на вятъра бе последван от далечен тътен. Разкъсано на две, съществото увисна във въздуха, оцъклило очи. Мяташе се и падаше, и пръскаше черно-червена кръв. После плъосна във вълните и изчезна под мътната пяна.

Изведнъж — сякаш цялото произшествие бе само плод на въображението — всичко си стана както допреди малко: всякакви следи от събитието се бяха заличили, чудовището бе потънало под вълните, в пустото небе нямаше и следа от разлома.

Каспар се огледа замаян. Моряци с пепеляви лица мълвяха молитви, вкопчени във въжета и реи. Гласът на капитана изрева всеки да се залавя с работата си.

Каспар извърна глава към Берганда и погледите им се кръстосаха. За миг бившият херцог на Оласко прочете в погледа на капитана обвинение, сякаш той бе усетил някак, че това ужасно видение е свързано с пребиваването му на борда. После моментът отмина.

Каспар въздъхна. Беше наясно, че докато стигнат в Оласко, екипажът разгорещено ще спори какво точно са видели и разказът за необикновеното събитие ще стане част от моряшките легенди.

Но самият той знаеше, че видяното не е мираж. И знаеше какво предвещава то. Чу някакъв глас в ума си. Може би защото сам се бе досетил, или пък Калкин шепнеше сетното си предупреждение в ухото му, но чу думите съвсем ясно: „Времето свършва“.

ГЛАВА 17

У ДОМА

— Земя! — извика наблюдателят.

Каспар и капитан Берганда застанаха на кварталдека.

— Точно където каза, че ще бъдем, и на същия ден при това — каза капитанът.

— Сведенията ми са от много висок източник — отвърна Каспар; знаеше, че Берганда не може да разбере иронията му. Откакто бе видял чуждото морско същество, знаеше, че две от предупрежденията на Калкин са верни: талноят беше магнит за разломите и онези от другата страна можеха бързо да наложат господството си над този свят. Каквото и да станеше, трябваше да предупреди хората, които можеха да направят нещо по въпроса. Трябваше на всяка цена да намери Конклава на сенките, та дори това да означаваше собствената му гибел.

По природа не беше лишен от егоизъм, но беше осъзнал, че ако онези същества нахлуят на Мидкемия, никой няма да оцелее, колкото и знатно да е потеклото му, където и да се скрие, каквото и да е умението му в боравене с оръжия. Рано или късно всички щяха да бъдат избити, било във война или за забавление на онези безсърдечни същества. Тъй че собственото му оцеляване оставаше на втори план спрямо хората, на които държеше, дори да се брояха на пръсти. Стори му се странно колко малко са всъщност: сестра му Наталия, Йойхана и нейният син Йорген, а по някаква странна причина — и семействата на мъжете, които бяха загинали в злощастната експедиция, с която бе започнало всичко това. Но дори и без тях му беше невъзможно да си представи как ще стои безучастно и ще гледа унищожението на своя свят. Извика на наблюдателя:

— Какво виждаш?

— Острови! Стотици острови, както изглежда.

— Завийте на северозапад, капитане, и това ще ни откара право към дома — каза Каспар.

Плаваха през целия ден, а призори видяха каботажни кораби, вдигнали платна покрай сушата. Каспар вече бе обмислил стратегията си със слизането на брега и намирането на Талвин Хокинс. Нямаше връзки, с нито един член от престъпния елемент на Опардум, но беше бесил много от тях, слушал беше признания по време на изтезания и беше чел достатъчно доклади на градската стража, за да има известна представа как да се свърже с мъжа, който предполагаше, че е новият господар на Оласко.

По обяд видяха Опардум, извисил се по склона над цитаделата.

— Впечатляващо — каза капитан Берганда. — Кажи ми, Каспар. Колко кораба тръгват оттук на път за моя град?

Каспар се усмихна и отвърна:

— Нито един.

Берганда го изгледа с присвити очи.

— Преди да съм казал на момчетата, че са излъгани, и да те хвърлят през борда, собственик или не, предполагам, че все пак имаш някакъв план как да се върнем у дома?

— Имам — отвърна Каспар, без да може да откъсне поглед от бързо приближаващия се град. — Задържете кораба. Продаваш го отново, когато се върнеш в Султ. Просто ми трябваше превоз до вкъщи и цената си струваше.

— Е — каза Берганда със смях, — ти си най-чудесният човек, когото съм познавал, и съм горд, че работих за теб. — Стисна ръката на Каспар. — Мисля, че ще похарча златото, което ми даде, и ще натоваря редки стоки, които да продам у дома. Ако припечеля достатъчно, току-виж аз убедя зет ми да разпродаде керванната си търговия и да дойде да работи при мен!

Каспар се засмя.

— Един съвет: намери някой, който говори квегански, защото е най-близкият до вашия език, и понаучи малко местната реч, иначе родните ни търговци ще те измамят и ще те отпратят без нищо ценно.

— Съветът е приет — отвърна капитан Берганда.

Каспар се смълча в нетърпеливо очакване. Вече се приближаваха към устието на залива. Не можеше да повярва на чувствата, които го бяха обзели, тъй като до този момент не си беше давал сметка колко много му липсва родният край и колко много го обича.

Все пак съзнаваше, че се връща като изгнаник и осъден. Ако не успееше да избегне разпознаването, беше изправен пред възможността за бърза екзекуция.

Описа каквото знаеше за пристанищните процедури и предупреди капитана, че нещата може да са се променили за времето, което бе преживял далече от дома. Не спомена причината за изгнанието си, както и че всъщност знае малко за пристанищните процедури — като херцог на Оласко всеки път, щом влизаше в залива, всички други гледаха да се отдръпнат от пътя му.

Влязоха в залива по залез-слънце. Един лоцман ги преведе до една от шамандурите за закотвяне и с ръчни сигнали им показва да пуснат котва. После извика:

— Някой да знае оласконски?

Това бе първият риск за Каспар да го познаят, но трябваше да го поеме, тъй като капитанът непременно щеше да го попита защо не иска да преведе. Така че извика:

— Да!

— Останете тук до заранта. Утре призори ще дойде митнически служител. Ако някой слезе на брега, всички ще бъдете обесени като контрабандисти!

— Разбрахме! — извика Каспар и преведе на Берганда. Капитанът се изсмя.

— Това момче сериозно ли говори?

— Да. Тъкмо защото е още момче. Но заплахата не е сериозна. Контрабандата се прави главно по островите, които подминахме на юг. Всеки, който е достатъчно дързък да върти контрабанда в главното пристанище, вероятно заслужава да се лиши от нея. Просто се опитват да гарантират, че няма да слезем на брега, да се напием, да започнем свада и да свършим в затвора, преди да можем да си продадем товара, за да ти вземат таксата.

— Щом казваш. Но мисля, щом слезеш на брега, да накарам момчетата да останат тук до заранта. Понеже ти ще слезеш, нали?

— И какво ще правиш без моряк, който знае оласконски?

Капитанът отново се засмя.

— Нищо. Все ще намерим начин да преговаряме, ако някой тук говори онзи квегански, за който казваш, че е сроден с нашия. А бе

търговията си е търговия. Много чуждестранни кораби би трябвало да идват в този залив всеки ден.

Каспар се засмя.

— Прави се на глупав и ще се хванат. Значи, щом се стъмни, пускате лодка и ще кажа на момчетата къде да ме откарат. — Подаде му кесията си. — Ето ти още двеста, и сто отгоре. Просто за да гарантираме, че зет ти ще реши да стане моряк. Ще ви трябва достатъчно злато, та да не се гневят много жените ви.

— Благодаря ти — каза капитанът. Каспар се върна в каютата си и зачака.

Странноприемницата беше встрани от пристанището и тиха. Едно от местата, в които кракът на Каспар така и не беше стъпвал през целия му живот в този град. Любимо място за докери, хамали, колари, носачи и друга сган. Едно от местата, където никой нямаше да се вторачва в него.

Каспар и талноят се бяха нанесли предния ден, бяха наели стая в дъното, на долния етаж.

Каспар се стараеше да не се набива на очи, душеше наоколо и се опитваше да се свърже с някой от подземния свят на Опардум. Идеята му беше да предаде съобщение до двореца, на сестра си, но все още беше замаян от новините, които бе научил. Тъкмо беше привършил с обяда си, когато в хана влязоха двама от градската полиция.

Обиколиха небрежно гостилницата и си излязоха. Едно нещо изуми Каспар и той махна с ръка на сервиращото слугинче.

— Да, господине?

— От доста време не съм бил в Опардум... Какъв е онзи знак на раменете на полицаите? Не ми е познат.

— Това е новият ни герб, сър. Имаме си нов херцог.

Каспар се смрази, но се престори, че не знае нищо.

— О, нима? Бях по море. Какво се е случило?

Момичето се засмя.

— Сигурно сте били чак на другия край на света.

— Всъщност да.

— Ами... тук имаше война и старият херцог беше надвит. Чух, че го прокудили на някакво адско място, но нали знаете какво нещо са

клюките. Сигурно гние в собствената си тъмница. Сега управлява херцог Варен.

— Херцог Варен ли? — възкликна Каспар. Стомахът му се сви. Нима Лесо Варен бе успял да обърне нещата в своя изгода?

— Да, много хубав човек. Дойде от Ролдем. Ожени се за сестрата на стария херцог и сега очакват бебе.

— А, херцог Вариан Родоски!

— Да де. Добър човек изглежда като за благородник.

Каспар едва не се засмя на глас. Донякъде от облекчение, защото въпреки опитите си да убие Вариан, знаеше, че той е добър човек. Беше и любящ съпруг, преди да почине жена му, и също така предан баща. Беше и адски добър държавнически брак, доколкото Каспар можеше да прецени. Щеше да донесе стабилност в района и щеше да е почти невъзможно мършоядите наоколо да гризат костите на Оласко.

Но все пак загубата на херцогството отново започна да го гнети. Седеше умислен. Това не беше неговото херцогство. Беше родният му дом, вярно, но той вече не властваше тук, нямаше да си върне трона. Първоначалният безумен план за отмъщение отдавна се бе превърнал в отчаяна борба, носеща неизбежна заплаха, която щеше да унищожи този град, тази страна, сестра му и нероденото ѝ дете. Не, Каспар трябваше да изостави старите чувства. Мъстта вече не беше възможна... нито дори желана. Честно казано, ако беше на мястото на Тал Хокинс, изобщо нямаше да му прости. Щеше да поиска смъртта му.

Стана да се върне в стаята си и видя, че един мъж в ъгъла го гледа. Беше го забелязал — слабичък мъж — още на влизане и му се беше сторил някак смътно познат, но лицето му оставаше скрито под голямата шапка, а и в ъгъла беше загърнат в мрак. На няколко пъти Каспар беше хвърлял поглед към него и всеки път мъжът като че ли бе потънал в мислите си, съзерцаваше съдържанието на халбата си. Този път обаче за много кратък миг погледите им се кръстосаха, преди мъжът да извърне очи.

Каспар уж тръгна да излиза, но в последния момент се обърна и с две крачки преодоля разстоянието, което ги делеше. Другият мъж се оказа бърз, както Каспар всъщност очакваше. Много бърз — скочи и извади кама.

Каспар едва успя да парира удара ѝ със своята, после заложи на предимството си в ръст и сила и го блъсна. Мъжът залитна и падна на стола си, главата му се удари в стената.

Хората наоколо се заотдръпваха — крамолите бяха нещо обичайно в този хан ѝ никой не искаше да се забърква, преди да е разбрал кой с кого се бие, особено ако са извадени и оръжия.

Докато ханджията се приближи с дебелията си тояга, Каспар вече бе приковал мъжа до стената и бе настъпил камата му. Собствената му кама беше опряна в гърлото на мъжа.

— Здравсти, Амафи. Какво ще кажеш да уредим нещата така, че нито Талвин Хокинс, нито аз да ти резнем гърлото?

Бившият квегански убиец, слуга на Талвин Хокинс повече от година, преди да го предаде, отвърна:

— Ваше великолепие! Едва ви познах.

Ухилен, Каспар му прошепна тихо, за да не могат да чуят другите в гостилницата:

— Но ме позна все пак. И какво се канеше да направиш? Да размениш главата ми срещу свободата си?

— Не, господарю, никога не бих направил такова нещо — зашепна в отговор Амафи. — От година живея, без да си отварям устата, върша най-черната работа, за да оцелея. Боях се, че вие ще ме познаете. Чаках само да се оттеглите, за да мога да се измъкна незабелязано.

Каспар се изправи, а ханджията усети, че боят е приключил, обърна се и се върна зад тезгяха. Каспар протегна ръка и помогна на Амафи да се изправи.

— Ти си лъжец и предател и нито за миг не бих повярвал, че след като се прибера в стаята си, нямаше да затичаш към цитаделата и да размениш живота ми за свободата си. Налага ми се обаче да прибегна до услугите ти, което ще помогне главите и на двама ни да си останат на раменете. Хайде, ела. Тук не е мястото да си разправяме истории.

— Разбрано, ваше великолепие.

Каспар отиде до тезгяха и купи вино, взе и две чаши. Махна на бившия убиец да тръгне пред него.

— Прощавай, но доста време ще мине, преди да си позволя да съм с гръб към теб.

— Разумен човек сте, ваше великолепие.

Стигнаха до стаята. Амафи отвори вратата, пристъпи вътре и замръзна.

— Спокойно — каза Каспар. — Това е моят... слуга.

Амафи влезе в стаята.

— Ама той... не се движи.

— Има железни нерви — отвърна Каспар. — Сядай на леглото.

Самият той отиде до прозореца и седна на перваза. В стаята имаше само една масичка и много мръсен умивалник с кана застояла вода. Каспар напълни чаша вино и я подаде на Амафи, после наля и на себе си.

— Имам много за разказване, Амафи, но бих искал първо да чуя вашата история.

— Нищо мистериозно няма. Докато бях на служба при Талвин Хокинс, се стараех винаги да знам как мога бързо да се измъкна, където и да сме. Стар навик ми е, а макар да не знаех подробности, ми беше ясно, че господарят ми е въввлечен в нещо непонятно за мен, което пък рано или късно винаги означава беда. Докато господарят ми проучваше цитаделата, за да намери начин да ви надвие, когато вие го предадохте...

— Предадох го, нали?

— Да, ваше великолепие. Но пък мисля, че той го очакваше. Прецених, че е човек, неспособен да наруши клетва, така че разчиташе вие пръв да го предадете, когато пое службата при вас.

Каспар се засмя горчиво.

— Значи ако не го бях предал с опита за покушение срещу Родоски, той все още можеше да е на служба при мен, а аз все още да съм херцог на Оласко?

— Вероятно, ваше великолепие. Кой съм аз, че да знам такива неща? Все едно, когато ми стана ясно, че цитаделата ще падне, просто изчаках и смъкнах униформата на един убит кешийски войник. Напуснах цитаделата с победоносната войска, а говоря сносно кешийски, тъй че никой не забеляза. Бях просто един от воините псета, с кръв по туниката. По пътя до пристанището се вихреше такова плякосване и пианство, че беше съвсем просто да се мушна в една празна сграда и да се крия няколко дни. Канех се да напусна Опардум, след като вие изчезнахте, но за жалост нямам средства.

— Умен човек като теб? Мислех си, че си натрупал доста парици.

Амафи въздъхна.

— Ваше великолепие, над петдесет съм вече и по занаят съм наемен убиец. Като млад изобщо нямаше да можете да стигнете до масата, камо ли да ме бутнете, преди да съм ви убил. Но вече съм изпаднал до това окаяно състояние и единственият друг занаят, с който мога да претендирам, че се справям, е слуга на благородник, а как мога да си спечеля работа, след като единственият, на когото мога да се позова, е човек, който с най-голяма радост би ме убил?

Каспар се засмя.

— Е, аз имам предложение. Както казах в гостилницата, може би имам начин да спра Хокинс да среже гърлата и на двама ни, а и нещо повече — да те изведе оттук жив и здрав някъде, където можеш да минеш в пенсия.

— Имам някои скромни спестявания в Саладор. Ако мога да стигна там...

— Помогни ми да стигна до Тал Хокинс и ще те отведа в Саладор. И ще има много повече от жалките ти спестявания. Ще те уредя за цял живот.

Амафи го изгледа подозрително.

— Няма да струва много, ако животът ми се мери с дни.

Каспар се засмя.

— Ти си мошеник, Амафи, и би трябвало да ти прережа гърлото по принцип, но макар да не вярвам, че ще си верен, вярвам, че имаш силен личен интерес.

— Значи няма да храните омраза затова, че ви изоставих в мига на най-голяма нужда — вие в края на краищата сте разумен и разбиращ човек...

Каспар се изсмя отново.

— Никога никой не ме е наричал така.

Амафи сви рамене.

— Все едно, вие може и да простите малкото ми провинение, но бившият ми господар — едва ли. В края на краищата аз го предадох на вас.

— А аз унищожих народа му — и той ми прости. Мисля, че ще е склонен да ти разреши да напуснеш града, вместо да те беси, след като

ни свържеш. Ще му се наложи да мисли за много по-важни неща.

— Е, тогава отново съм вашият човек, ваше великолепие. Трудна беше тази година, а като ви гледам — и за двама ни. Отне ми близо десет минути, докато ви позная.

— Наистина ли?

— Не знаете колко много сте се променил! Трябва да се погледнете в огледало, ваше великолепие. Сам едва ще се познаете.

— Не бих се отказал от баня и нови дрехи — каза Каспар.

— Тогава наредете ми какво трябва да свърша и докато го върша, идете на баня и после на шивач. Ако успея да намеря бившия си господар, ще трябва да изглеждате възможно най-добре, когато се срещнете.

— Какво значи „ако успея“? Мислех, че е тук в града и ръководи нещата.

— О, не! Той остави бившия ви капитан Куентин Хавревулен с графовете Столинка и Висня да управляват като триумвират в името на сестра ви, докато нещата се подредят. Това стана, когато кралят на Ролдем провъзгласи херцог Родоски за новия херцог на Оласко и го ожени за сестра ви.

— Кралят на Ролдем? И Кеш и Островите са го приели?

— Наложил им се. Хокинс направи Оласко провинция на Аранор и двете — васални на Ролдем.

Каспар се стъписа.

— Значи вече сме част от Ролдем?

— Да, и засега като че ли върши работа. Поне данъците не са се вдигнали и чужди войски не маршируват по улиците, тъй че населението е доволно.

— Значи съм подценявал Хокинс на повече от един фронт. Но къде е той?

— Според мълвата намерил едно момиче от своя народ и се върнал в планините. Ще ми трябва малко злато, за да събера информация.

— Ще го получиш. И докато си подобрявам външността, надявам се да го похарчиш разумно. Открий къде е отишъл старият ми враг. Ужасно е важно да го намеря.

— Да, ваше великолепие, макар да ми се струва странно, че горите от такова нетърпение да го намерите, без да изпитвате никакво

желание да го убиете.

— О, с удоволствие бих го убил — отвърна Каспар. — Не съм се променил чак толкова. Но в момента има много по-важни неща от отмъщението.

— Е, ще направя каквото мога.

— Това е всичко, което искам от теб. Сега лягай да спиш на пода и не опитвай никакви хитрини — неподвижният ми слуга ей там е напълно способен да ти изтръгне ръцете от ставите, ако се опиташ да ме убиеш, докато спя.

Амафи погледна талноя и каза:

— Доста злокобно ми се вижда това нещо и дори да не е нищо повече от броня, която държите в ъгъла по непонятни за мен причини, изобщо не бих си помислил да правя такова нещо, ваше великолепие. Поне когато няма изгода за мен.

Каспар се засмя и легна на леглото.

— Духни свещта и заспивай. Утре ни чака много работа.

Амафи се беше оказал прав. Малцина щяха да го познаят. Огледа се в огледалото — великолепно изделие от лъскаво стъкло със сребърен гръб. Толкова хубаво бе притежавал в цитаделата, но не беше виждал добро огледало от... Каспар се засмя.

— Какво има, господине? — попита шивачът.

— Нищо. Просто си мислех какво ли биха казали някои стари приятели, ако ме видят сега.

— Щяха да кажат, че сте човек с необичайно добра преценка и рядко добър вкус, господине.

Беше отишъл в една баня и излезе оттам толкова чист, колкото не се помнеше от година. После повика бръснар и му поръча да му подреже косата до прилична дължина, макар и по-къса, отколкото я беше носил преди изгнанието си. Брадата не я искаше както преди, когато обикновено оставяше горната си устна обръсната, а само изтънена и късо подрязана, закъдрена покрай челюстта.

Притесненията му, че ще го познаят, значително намаляха. Не се помнеше да е бил толкова слаб от младостта си. През дългите години охолен живот беше наедрял, макар да се гордееше, че поддържа тялото си стегнато и здраво. Сега беше мършав. Страните му бяха хлътнали, а

когато смъкна старата си риза, та шивачът да я подмени с нова, видя, че ребрата направо се броят.

Вместо да чака няколко дни, плати на шивача да му приготви подходящ комплект за един ден, макар това да означаваше, че ще стои за няколкото проби през целия следобед. Все едно: нямаше къде да ходи, нито нещо друго за вършене, тъй че щом дойдеше моментът да се изправи пред днешните властници в Оласко, поне щеше да е представителен.

— Това е достатъчно засега, господине — обади се шивачът, казваше се Суан. — Ако не възразявате да почакате, ще приключа до един час.

Каспар бе повикал и обуцар, който му беше взел мярка и сега тъкмо се връщаше.

— Имам няколко чифта, които могат да ви станат, докато направя ботушите, които поръчахте, господине.

Каспар се беше представил за благородник от Султ, което си беше истина. Смяташе, че и двамата майстори изобщо не ги интересува дали са чували за Султ, стига златото да е истинско. Може би щеше да е по-разумно да намери някой сараф и да обмени златото си от Новиндус срещу тукашни монети.

Докато пробваше ботушите, за да си избере, Амафи се върна. Каспар плати на обуцаря и му каза да му донесе поръчаните в хана, където бе отседнал. После отведе Амафи в ъгъла на дюкяна.

— Какво откри?

— Открих начин да пратим съобщение до сестра ви, ваше великолепие. Ще струва съвсем малко злато, защото момичето, което работи в двореца, е глупаво дете и лесно ще го залъжем. Но е опасно, защото ако някой разбере, че носи писмо на херцогинята от брат й...

— Рискът си е риск — отвърна Каспар и извади от туниката си писмо. — Прати това на Талия тази вечер.

— Момичето ще е в една таверна близо до цитаделата, защото семейството му работи там. Помага в кухнята на цитаделата и в перачницата, но не живее там. Сигурно ще минат ден-два, докато намери начин да пъкне писмото ви в ръката на сестра ви, но твърди, че ще може.

— Нещо притеснява ли те, Амафи?

Старият убиец потърка длани, все едно му беше студено.

— Ами... — измърмори кисело. — Ще ме прощавате, ваше великолепие, но напоследък нещо не ми върви. Все избирам губещата страна. Служих на Талвин и вие го предадохте, после на вас, и вие на свой ред бяхте предаден. Дано да ми се обърне късметът, щото иначе...

— И аз съм така — отвърна сухо Каспар. — Хайде, върви. Довечера ме потърси в „Речната къща“. — Подхвърли му малка кесия. Като свършиш, иди си купи по-прилични дрехи. Не можеш да ми идваш в „Речната къща“ и да приличаш на просяк.

— Да, ваше великолепие — отвърна ухилено Амафи. — Ще изпълня заповедите ви.

Каспар го загледа как излиза и въздъхна. Шансовете старият убиец да го продаде на полицията, види ли първа възможност самият той да се измъкне от наказание за прегрешенията си, бяха равни, но в този момент рискът трябваше да се поеме. Сестра му беше единствената, която имаше власт да го опази жив достатъчно дълго, за да може да изпълни мисията си.

Каспар го усещаше. Малко оставаше. Малко оставаше да вземе това адско нещо от стаята си и да го отнесе в двореца, да обясни положението и... дано да намереше Хокинс, а чрез него — Конклава на сенките.

Според всички сведения „Речната къща“ беше едно от най-хубавите заведения за хранене в Оласко. Беше открито преди половин година, тъй че Каспар естествено не се беше хранил в него, но изпитваше нужда от хубаво ядене. Чревоугодник по природа, той така и не беше вкусвал прилична храна отпреди изгнанието си. Щом времето свършваше, поне щеше да си поживее добре през последните си няколко дни. Освен това бе убеден, че никой няма да го познае при сравнително новата му външност.

Собствениците се оказаха двойка от Кралството, готвач и жена му, а мястото бе станало предпочитано за вечеря сред богатите от простолюдието и низшето благородничество. Преди години „Речната къща“ бе имение на благородник, когото Каспар беше разорил. Домът се беше прехвърлял няколко пъти от един собственик на друг, а в последно време бе служил за хан, с курвенски бардак на горния етаж. Сега беше подновен напълно и предлагаше обяд и вечеря по обичай,

дошъл от Батира. Не беше всъщност нито хан, нито кръчма. Наричаха го „ресторант“, „място за отдих“ на онзи език. И беше станало наистина популярно — беше идеалното място за хора, чиито домове бяха твърде малки за събирания или чиито средства не им позволяваха да си имат свой готвач и слугински персонал.

Заведението се оказа препълнено. Ако можеше да се съди по тълпата, чакаща да я настанят тази вечер, храната, изглежда, отговаряше на репутацията си. Каспар бе принуден да даде щедър подкуп на уредника, за да му намери малка маса в ъгъла, и то само защото беше все още рано.

Ъгълът устройваше Каспар, тъй като можеше лесно да наблюдава кой влиза и излиза. Мярна из помещението няколко познати лица, не хора, които познаваше много добре, но богати търговци и дребни благородници от бившия му двор. Стори му се забавно, че никой не го забелязва. Започна бавно, с изстудено бяло вино, внесено от Кралството, с мезе стриди и скариди. Блюдата бяха превъзходни.

Докато се хранеше, видя още познати да влизат в ресторанта, но никой не му обърна внимание. Осъзна нещо за човешката природа: че хората не се разпознават извън познатия контекст, освен ако не са много добре познати. Никой и за миг не си помисли, че мъжът в ъгъла би могъл да е един по-слаб, обгорял от слънцето и по-заякнал Каспар Оласко, защото никой изобщо не очакваше да види бившия херцог да седи в ъгъла на това заведение и да вечеря най-спокойно. Най-много някой да си каже: „Тази вечер видях един, който наистина много приличаше на предишния херцог“.

Хубавата жена, която му сервираше, се казваше Маджери, жената на готвача, и беше чаровна, макар и не склонна към флирт — добре дошла промяна след грубоватите слугини, на които се беше натъквал навсякъде, където беше вечерял, откакто се бе прибрал в града си. Препоръча му няколко блюда. След второто Каспар реши поне да опита всичко, което му препоръча, та дори и да не може да го довърши, тъй като вкусовете и ароматите бяха изумителни.

Другата жена, която обслужваше клиентите, беше с царствена осанка, с червено-руса коса, и човек можеше да я нарече красива, ако не беше високомерната ѝ сдържаност. Усмиваше се, но в усмивката ѝ нямаше много топлина.

Каспар опитваше поредното блюдо — пресни зеленчуци с оцет и плодова салата, поръсена с лимонов сок и подправки. Трябваше му малко време, за да свикне с хрупкаво-тръпчивия вкус, но ароматите бяха чудесни. Маджери му сипа друг сорт бяло вино и каза:

— Тръпчивостта на подправките в салатата не подхожда на повечето вина, но мисля, че ще се уверите, че това върви добре с нея.

Наистина вървеше, Каспар й отвърна с комплимент за добрия избор и започна ново блюдо — пълнен гълъб с подправки и сос.

Амафи влезе в заведението и посочи към него. Уредникът погледна Каспар, после махна на квеганеца, че може да отиде на масата.

Амафи седна и Каспар му каза:

— Опитай гълъба. Възхитителен е.

— Така съм чувал, ваше великолепие.

— Добре изглеждаш — рече Каспар и посочи с вилицата си новите дрехи на Амафи.

— Благодаря. Приятно е човек да е чист.

Маджери се приближи и щом видя Амафи, лицето й замръзна. Тя се поколеба за миг, обърна се и бързо се скри в кухнята.

— Господарю, трябва да напуснем, веднага! — каза Амафи и стана.

Каспар го изгледа стъписано.

— Какво?

Амафи се пресегна и го хвана за лакътя.

— Веднага, господарю. Познаха ме.

Каспар почти се беше надигнал от стола си, когато момичето се върна от кухнята с двама мъже, и двамата облечени в бели дрехи на готвачи. Преди Амафи или Каспар да успеят да извадят оръжие, единият насочи сабя към тях.

— Е, ако това не е най-неочакваната изненада в живота ми, не знам кое е — каза Талвин Хокинс.

ГЛАВА 18

СБЛЪСЪК

Каспар замръзна.

Съзнаваше колко критичен е мигът. Намерил беше онзи, когото търсеше, но ако кажеше или направеше нещо погрешно, щеше да бъде убит на място.

Две сини очи, хладни и убийствени, го гледаха. Устата на Тал Хокинс се беше стегнала в жестока усмивка. Вечерящите наоколо бяха видели извадената сабя и мнозина ставаха нервно от масите си.

— Седнете и се отпуснете, почитаеми гости, дами и господа. Това е само едно малко неразбирателство, включено в цената на вечерята — каза Тал. И махна със сабята си на Каспар и Амафи към кухнята. — Насам, моля, господа. — И добави с по-нисък тон: — Ще ви пробода, преди да успеете да побегнете.

Каспар стана, тръгна към кухнята и каза:

— Амафи, не прави глупости. Не си вече толкова бърз като някога.

— Да, ваше великолепие — отвърна Амафи. — Факт, с който съм съвсем наясно, за жалост.

Щом влязоха в кухнята, Тал Хокинс им посочи масата в ъгъла.

— Извадете сабите и ножовете си, бавно, включително двата в ботушите и онзи зад токата на колана ти, Амафи, и сложете всичко на масата.

Двамата се подчиниха.

— Виждал съм много удивителни неща, Каспар — заговори Тал, — но признавам, да дойде Маджери и да ми каже, че е видяла Амафи, а след това да изляза и да видя, че той вечеря с теб, честно, това е най-изумителното нещо. Как си се върнал и как може да си толкова безочлив, че да влезеш в собственото ми заведение?

— Честно казано, представа си нямах, че си станал ханджия — отвърна Каспар.

— Това не е хан, това е ресторант. Люсиен и жена му ми бяха слуги в Саладор. Когато войната свърши, отворихме това заведение с жена ми. — Посочи мълчаливата жена, която Каспар бе видял да обслужва масите. Сега стоеше в другия ъгъл и държеше дълъг нож. — Тя знае кой си, Каспар, и с радост би те изкормила, ако ѝ позволя. Да ми предложиш някаква причина да не го направя?

— Не. Но имам да ти разкажа една много дълга и много странна история.

— И защо трябва да те слушам, каквото и да имаш да ми кажеш? Защо просто да не извикам полицаите и да ги накарам да ви откарат на жабешки подскоци в цитаделата, и херцог Родоски да реши какво да прави с тебе... стига, разбира се, Теал да ти позволи да излезеш оттук жив?

— Трябва да говорим насаме — каза Каспар. — Давам думата си, че няма да се опитам да навредя на никого в тази кухня, но когато чуеш каквото имам да ти кажа, ще разбереш защо никой друг не бива да го знае.

— Люсиен — обърна се Тал към готвача.

— Да?

— Вземи единия меч от масата и го опри във врата на бившия херцог, ето тук — каза Тал. — Ако ми посегне, го заколи като пиле.

Люсиен се ухили:

— Да, Тал.

Каспар се наведе и каза тихо в ухото на доскорошния си враг.

— Трябва да занеса нещо на Конклава на сенките.

Талвин Хокинс, някогашният Нокът на сребърния ястреб, последният оросин, се вцепени. После отпусна сабята и се обърна към Амафи:

— Седиш тук и не мърдаш.

— Да, ваше великолепие — отвърна бившият му слуга. Тал се обърна към жена си:

— Ще ти обясня всичко, по-късно.

Тя не изглеждаше доволна, но кимна и прибра ножа.

— Върнете се на работа — каза Тал. — Ако изобщо са останали клиенти, ще искат да ги обслужим.

Люсиен, Маджери и Теал се върнаха на работа и кухнята забръмча от дейност.

— Имам една стая в дъното, където можем да поговорим насаме — каза Тал.

— Искам обаче една услуга.

— Услуга?! Искаш услуга? Ти?! — Тал го зяпна удивен.

— Да. Прекъсна ми вечерята. Надявах се, ако нямаш нищо против, че ще можем да поговорим, докато привърша с яденето. Това наистина е най-чудесната храна, която съм опитвал.

Тал го зяпна стъписан, след това поклати глава и се разсмя.

— От невероятно — по-невероятно. Е, добре. — Махна на Маджери. — Ако нямаш нищо против, би ли поднесла на този... господин остатъка от вечерята му в задната стая? И моля те, донеси и две чаши за вино.

Със сабята, насочена към Каспар, Тал му махна да мине към дъното на кухнята. В задната стая имаше маса с осем стола.

— Тук се храни персоналът — обясни Тал.

Каспар кимна и седна. Тал остана прав. Маджери донесе виното и две чаши. Тал подкани Каспар да налее и той се подчини.

— Тал, ще донесе телешкото след няколко минути — каза Маджери.

— Добре. Затвори вратата, ако обичаш.

Каспар отпи и въздъхна.

— Преди да започна, позволете ми да кажа, че заведението ви ме смая, млади Хокинс. Вашите таланти така и не престават да ме удивяват. Изборът на храна и вино тук е ненадминат.

— От доста време не си опитвал добра храна, а?

Каспар се засмя.

— По-дълго, отколкото си представяш. Но дори в сравнение с кухнята на цитаделата тук е възхитително. Ако знаех, изобщо нямаше да те хабя като агент. Щях да те направя най-високо платения готвач в Източните кралства.

— Всъщност геният е Люсиен. Е, започвай. — Тал седна, но задържа сабята насочена към Каспар.

— Историята е дълга, тъй че може би ще е по-добре да изчакаме да сервира следващото блюдо, за да не ни прекъсват? Разказът не е за ушите на много хора.

— Това вече го разбрах.

След няколко минути Маджери се появи с димящо плато телешко в ароматен сос, гарнирано със зеленчуци. След като младата жена излезе, Каспар си бодна и каза:

— Надминаваш себе си с всяко ново блюдо, Талвин.

— Ако доживееш достатъчно дълго, Каспар, напомни ми да ти разкажа как готвенето ми помогна да се измъкна от онази скала.

— Крепостта на отчаянието?

— Да. Мисля, че ще ти се стори много забавно.

— Жалко, че не мога да кажа същото за моята история. Ще пропусна първите дни на изгнанието си, да кажем само, че бяха много поучителни. Нека да започна с малкия град, наречен Симара, където се срещнах с трима търговци от порт Вайкър — Флин, Кенер и Макгоин.

И Каспар заразказва историята си.

Нощта отминаваше бавно. Когато си отидоха и последните гости, Теал почука, влезе и видя, че мъжът ѝ и човекът, който бе унищожил народа ѝ, все още седят, увлечени в разговор. Тал стана и пристъпи към нея, с гръб към Каспар и оръжието си, положено на масата на ръка разстояние, и тя разбра, че няма да има кръвопролитие.

Тал ѝ каза, че може да останат тук цялата нощ, и тя се върна при чакащия търпеливо Амафи и му предаде:

— Моят съпруг каза да се върнеш в хана си. Господарят ти ще те извести кога да дойдеш. — Той стана и тя добави: — И двамата наредиха да не се опитваш да напуснеш града.

Амафи сви рамене.

— Опитвам се да го напусна от цяла година. Очевидно съдбата ми е да остана тук.

Поклони се на младата жена и си тръгна.

Тя постоя дълго на вратата на кухнята. Разбираше, че мъжът, който бе унищожил света ѝ, и мъжът, който бе спасил нея и сина ѝ от робство, държат да останат сами. Въздъхна и се качи горе да си легне.

Когато на заранта Люсиен, Маджери и Теал влязоха в кухнята, Каспар и Тал все още бяха на масата в задната стая. Щом влязоха, Тал заговори:

— Имам да кажа нещо на всички ви. — Кимна на жена си да дойде при него и я прегърна. — Теал повече от всички вас знае, че този

човек е нанесъл неописуеми злини.

Каспар седеше сковано, лицето му не изразяваше нищо.

— Веднъж му простих за престъпленията. — Тал погледна жена си. — Но няма да искам от теб да направиш същото, Теал. Докато аз бях образован и ми се позволи да живея живота на млад благородник, ти търпя унижения. Моля те само за търпение и разбиране. Трябва да опазим този човек жив поне още малко.

При тези думи Каспар се усмихна.

— Малко по-дълго, надявам се.

— Това не зависи от мен. Сега помагам на беглец и макар да не ми харесва, нямам друг избор. Ако градската стража те надуши и вестта стигне до Родоски, ще трябва да разчитам на благодарността, която херцогът евентуално изпитва към мен, за да те спася от бесилото. — Помълча и добави: — Само малко хора може да знаят за нещата, за които говорихме. Принуден съм да пазя тази тайна дори от жената, която обичам. — Погледна Теал. — Която понася тази обида с достойнство, за каквото едва ли съм достоен.

Теал се усмихна и Каспар се стъписа от красотата ѝ. „Богове, що за човек бях — зачуди се, — да съсия живот като нейния просто за да задоволя една безумна политическа амбиция“.

Каспар стана и се поклони на младата съпруга на Тал.

— Госпожо — започна той, — думите никога няма да изцерят раните, които съм ви нанесъл. Не очаквам прошка от вас. Просто искам да знаете, че дълбоко съжалявам за онова, което съм причинил на вас и вашия народ, и че изпитвам неописуем срам от действията си.

Теал, Око на синекрил примкар, отвърна сдържано:

— Аз съм жива. Имам здраво момче и съпруг, който ме обича. Животът ми през тази последна година беше добър.

Очите на Каспар се наляха със сълзи от кроткото величие на тази жена.

— Напомняте ми за една друга жена, която познавам и на която дължа много — каза той. — Ще направя каквото мога в бъдеще, за да се погрижа тя и други като нея да не страдат.

Теал кимна сдържано.

— Е, двамата с Каспар имаме да свършим много неща през следващите няколко дни — каза Тал, — но първо трябва да приготвим закуската и обяда. Люсиен, какво сервираме днес?

Люсиен се усмихна и заговори за нещата, които трябва да се купят на пазара, и кои блюда според него ще привлекат клиенти днес. Каспар изчака, докато кухнята влезе в обичайния си ритъм, след което придърпа Тал настрана и каза:

— Разбирам, че имаш начин да стигнеш до онези хора, нали?

Не беше нужно да уточнява кого има предвид.

— Както ти казах, вече не съм на служба при тях. Имам начин да ги уведомя, че се налага да поговоря с някой, но колко време ще отнеме... — Тал сви рамене.

Каспар помълча за миг, после попита:

— А би ли могъл да известиш Талия, че съм жив?

Тал кимна.

— Да, макар че вече не обикалям коридорите на властта. — Махна с ръка из кухнята. — Този живот го намирам за много по-приятен. Мисля, че дядо ми трудно щеше да разбере какво толкова ме привлича. Храната на моя народ... — Погледът му за миг се зарея.

Каспар мълчеше.

Тал се измъкна от краткия си унес.

— Сигурен съм, че ще поиска да те види, но това може да се окаже трудно. Докато измислим начин да убедим съпруга ѝ да не те обеси, ще е по-добре да не се набиваш на очи. Няма да е трудно, след като изглеждаш така различно. Можеше най-спокойно да си вечеряш тук и да напуснеш, ако Маджери не беше познала Амафи.

— Все едно, каузата ни е обща, докато онези, с които искаш да говориш, не ми кажат друго. — Замисли се и добави строго: — Може да се окажем съюзници за известно време и аз мога да се примиря с това, но не се заблуждавай, Каспар: макар да ти простих, никога няма да простя престъпленията ти и до края на живота си ще те презирам. — Замълча. — Както презирам и себе си заради нещата, които направих, докато бях на служба при тебе.

Каспар кимна и попита:

— А Светлана?

Тал го погледна.

— Не минава нощ, в която да не помисля за убийството ѝ.

Каспар въздъхна и сложи ръка на рамото му.

— Някои казват, че боговете ни показват черния си хумор, като ни скалпват в онова, което най-много мразим у другите.

— Върни се в хана си и чакай — каза Тал. — Гледай да не излизаш. Ще те известя веднага щом установя връзка.

— Знам, че това е трудно за теб — каза Каспар. — Но повярвай ми, като ти казвам, че наистина имаме обща кауза, защото описанието ми е несравнимо с онова, което видях.

— Разбирам. Постарай се Амафи също да не се набива на очи.

— Това си му е професията. Лек ден.

Тал само кимна.

Каспар излезе и бързо закрачи към хана. Почти очакваше Амафи да е изчезнал, но старият убиец спеше в леглото му. Събуди се моментално, щом Каспар влезе, и попита:

— Ваше великолепие, ще доживеем ли още ден?

— Ще доживеем още ден. — Каспар погледна неподвижния талной в ъгъла и се зачуди колко ли още дни им остават. После погледна отново Амафи и рече: — Трябва ни по-голяма стая.

Дните течаха. Каспар чакаше търпеливо. После, след седмица мълчание, пристигна пратеник с бележка от Тал. Гласеше само: „Елате на вечеря“. Каспар каза на Амафи:

— Мисля, че нещата потръгват. Ще вечеряме в „Речната къща“.

Остатъкът от деня мина бавно, защото Каспар изгаряше от нетърпение. Талнойт си стоеше в ъгъла — непрекъснато напомняне за ужаса, който уж беше на измерения далече, но в същото време дебнеше от всяка сянка. Появата на разлома в морето и на ужасното същество, което се бе опитало да проникне през него, напомняше на Каспар за предупреждението на Калкин — че талнойт е като маяк за другия свят и че продължаващото му съществуване увеличава десетократно с всеки ден вероятността от нашествие на дасатите.

Най-сетне следобедът мина и Каспар и Амафи се облякоха за вечеря. Тръгнаха пеш, вместо да наемат карета. Както беше подчертал Тал, колкото по-малко се набиваха на очи, толкова по-добре.

Почти бяха стигнали ресторанта, когато Амафи се поколеба.

— Ваше великолепие, мисля, че ни следят.

— Колко са?

— После двама.

— Агенти на херцога?

— Не мисля. Тези са ловци. Свийте вдясно на другия ъгъл и стойте до мен.

Щом завиха на ъгъла, Амафи сграбчи Каспар под мишницата и го дръпна в един вход. Изчакаха в сенките, а двамата мъже ги подминаха. И двамата бяха с тежки тъмносиви наметала и широкополи шапки, които скриваха лицата им.

— Ще продължим ли след тях, господарю?

— Не — каза Каспар. — Хайде да не си търсим белята. Особено когато тя ни търси. — Излезе от входа. — Дай обратно.

Върнаха се назад и стигнаха до „Речната къща“ по други улици. Щом влязоха, веднага ги отведоха на горния етаж. Там ги чакаше Тал с жена си и един мъж, когото Каспар вече беше виждал — беше високият белокоос магьосник.

— Каспар, вярвам, че помниш Магнус — каза Тал.

— Трудно бих могъл да го забравя.

Магът подхвърли сухо:

— Виждам, че си се отървал от номадите.

— И от много други неща също. Какво ви каза Тал?

— Неща, които не бива да се повтарят тук. — Магнус се обърна към Тал. — Ние ще се върнем скоро. — После каза на Амафи: — Остани тук с Тал.

Пристъпи напред и сложи ръка на рамото на Каспар. Каспар усети леко бръмчене, за миг всичко около него се замъгли... и след това се озоваха другаде, в топъл следобеден ден.

Каспар чу птича песен сред дърветата и се огледа. В мирната долина пред него се виждаше просторна вила. Видя и хора, струпани около вилата, както и други същества, които не можеше да уподоби на нищо познато. Но след всичко, което бе видял досега, нищо не можеше да го смае.

— Къде сме? — попита Каспар.

— В имението на баща ми, на един остров в Горчивото море.

— Баща ви беше нисичкият енергичен мъж, който убеди Тал да пощади живота ми преди година, прав ли съм?

Високият магьосник се усмихна.

— Да, това беше баща ми. Елате, той ме очаква да се върна и да обясня тайнственото послание на Тал. По-добре вие сам да му разкажете историята.

Поведѣ бившия херцог на Оласко по дълъг коридор. Влязоха в много голямо помещение, в което имаше писалище и безброй книги, ръкописи и пергаменти. Зад писалището седеше нисък брадат мъж с черен халат, смръщил съсредоточено чело — четеше нещо, изписано на пергамент.

Мъжът вдигна глава. Изглеждаше леко изненадан.

— Магнус, не очаквах да се върнеш с... Каспар от Оласко, ако не греша?

— Не грешиш, татко — отвърна Магнус. — Тал Хокинс ни извести, че трябва да говори с член на Конклава, и когато се отзовах на поканата му, ми разказа странна и ужасна история. Най-добре ще е да ни я разкаже този човек.

— Аз съм Пъг, а това е моят дом — каза ниският мъж. — Не помня дали се запознахме подобаващо — добави сухо.

Каспар се засмя.

— Мисля, че и двамата бяхме... леко разсеяни.

— Каква е тази ужасна история, която е накарала сина ми да наруши протокола и да ви покани тук без моето разрешение? — Дребният мъж погледна сина си питащо.

— Ако това, което твърди той, е вярно, татко, е съдбоносно.

— Е, добре — каза Пъг. — Хм... не мога повече да ви наричам „ваша светлост“, нали?

— Каспар е достатъчно. — Каспар седна на стола срещу писалището.

Пъг размаха пергамента, който беше проучвал.

— Интересно съвпадение, че трябваше да се появите точно днес. Тъкмо се опитвах да разбера нещо, оставено в цитаделата ви от вашия приятел Лесо Варен.

— Последната година ме остави с твърдото впечатление, че приятел едва ли е подходящата дума. Манипулативен паразит го описва много по-точно, мисля — отвърна Каспар.

Пъг въздъхна.

— Почти съжалявам, че вече не е жив, защото има много въпроси, които с удоволствие бих му задал.

— О, жив е той.

Пъг се сепна.

— Сигурен ли сте?

— Не видях трупа му, но знам от най-авторитетен източник, че е жив някъде. Лицето, което ми го каза, обясни, че той е като хлебарка — можеш да го тъпчеш с крак цял ден, но просто не умира.

Пъг се засмя.

— Изправял съм се срещу него пряко или косвено по много поводи и това е наистина доста точно описание. Кой ви каза, че е жив?

— Мисля, че я наричат Арч-Индар.

Пъг се изправя рязко, на лицето му се изписа изумление.

— Тя е богиня.

— И мъртва при това — каза Магнус.

— Ами, казано ми беше, че всъщност е просто спомен.

— Кой ви го каза?

— Един от Пазителите на Небесните стълбове, под Павилиона на боговете. Каза ми го, преди да ме изпрати до Павилиона, за да говоря с Калкин.

— Говорили сте с Калкин? — попита изумено Пъг.

— С Банат, да. Арч-Индар ме упъти към Пазителите, които на свой ред ме отведоха при Калкин. Тъкмо той ми каза да ви намеря.

Пъг го погледна стъписано, после се обърна към Магнус.

— Кажете на майка си... и да намерят и Накор. Мисля, че и те ще искат да чуят този разказ.

Щом синът му излезе, Пъг каза:

— Ще се опитаме тази среща да мине сърдечно и дружески, Каспар, но искам много добре да запомните нещо.

— И то е?

— Ако разказът ви не отговори на преценката на сина ми за важност, ще има последствия.

Каспар не каза нищо. Пъг продължи:

— Бих искал да повярвам, че вече не сте пионка на Лесо Варен, но това желание няма нищо общо със сигурността на хората ми. Ако не ме убедите, когато приключите с разказа си, няма да напуснете жив този остров. Това ясно ли е?

— Ясно. — Каспар помълча, после каза: — Ако не ви създава главоболия, тъкмо се канех да вечерям преди малко, преди нашата... разходка дотук.

Пъг се усмихна.

— Мисля, че можем да уредим нещо.

Каспар се отпусна в стола си. Възможността за хапване беше добре дошла, но съжаляваше, че ако се окаже последна, няма да е в „Речната къща“.

ГЛАВА 19

СЪВЕТ

Каспар чакаше.

Беше разказал историята си на Пъг и останалите и също като Пазителите, те му зададоха много въпроси. Сега всички седяха тихо и всеки от членовете на Конклава размишляваше над казаното.

Жената се казваше Миранда. Но макар да беше съпруга на Пъг и майка на Магнус, не изглеждаше стара. Имаше тъмна коса и пронизващ поглед, а поведението ѝ подсказваше, че тук я смятат за равна. Простият ѝ син халат не скриваше, че е жилава и здрава, и все още с младо тяло, въпреки годините си. Нисичкия мъж, Накор, Каспар помнеше от кратката си среща с него след падането на цитаделата. Носеше жълт халат, неравно изрязан на коленете, и дървена тояга. На рамото му висеше голяма пътна торба. Беше се ухилил, когато влезе в стаята, но докато Каспар описваше историята си, усмивката се стопи и изражението му стана като на човек, потънал в мрачен размисъл. Магнус през цялото време бе много сериозен.

— Е, добре — отрони тежко Пъг. — Какво мислите?

Миранда скръсти ръце.

— Мисля, че трябва да огледаме този талной веднага.

— Тревожи ме новината, че Лесо Варен е жив — каза Магнус. — И трябва да разкрием местоположението на онзи отвратителен разлом, над който той работеше в Опардум.

Накор поклати глава.

— А мен ме тревожи фактът, че ако е още жив, Варен може би също търси талноя. Двамата, които са проследили Каспар днес в Опардум, може да са били агенти на кралство Ролдем или на херцога на Оласко, но може и да са били хора на Варен.

— Простете ми, но ми е трудно да чувам „херцога на Оласко“ във връзка с някой друг — каза Каспар. — Но както и да е — има ли Варен агенти?

— Неговата организация е точно толкова непроницаема за нас, колкото нашата за него — отвърна Пъг. — Ние имаме много съюзници и представляваме съвет, докато Варен не признава никого за равен, мисля, и налага върховната си власт над слугите си.

— Но може и да грешиш — каза Накор.

— Все още се боря с онова, което Каспар е видял на онзи друг свят — промълви Магнус. — Колко от всичко това е точно?

— Описах го, както го видях — поясни Каспар.

— Било е това, което ти е показал Калкин — каза Накор и добави с широка усмивка: — А Банат не го наричат Измамника току-така, нали? Откъде можем да знаем какво е намислил?

— Със сигурност не и да види Мидкемия унищожена.

— Да — намеси се Миранда. — Но тук може да се крие нещо повече от риска за човечеството и другите разумни раси тук. Накор е прав. Банат може да ти е показал само част от истината. Просто описанието ти на тези...

— Дасати — подсказа Каспар.

— ... дасати — продължи Миранда — ме кара да се чудя. Жестокост, знам. — Изглежда строго Каспар, но премълча укорите си. — Ние... или по-точно Каспар, знаем само онова, което е било позволено да се види. Логиката диктува, че в онова общество би трябвало да съществуват много повече неща от простата жестокост и личния интерес. За да се стигне до такова ниво на сила и организация е нужна известна готовност за сътрудничество и саможертва.

— Различни правила и закони, така каза Калкин — отвърна Каспар. — Аз също си мислех подобни неща, след като го видях. Но разбирам достатъчно от гражданска власт и управление и знам, че човек може да задържи властта с терор и насилие за известно време, но не може да изгради по този начин многовековна култура.

— Разговорът започна да става малко абстрактен — каза Магнус. — Може би са достигнали социалния си връх и след това са се променили. Но какъвто и да е случаят, трябва да се притесняваме от това, което представляват сега и какви биха могли да са намеренията им.

— Ако видяното от мен е точно — каза Каспар, — засега те нямат намерения, но ако узнаят за нас, подозирам, че първо ще

завоюват и след това ще задават въпроси. Калкин спомена, че дасатите са завладели други светове.

— Изводи? — попита Пъг.

— Че трябва да действаме бързо — отвърна Магнус. Миранда кимна и каза:

— Мисля да донесем този талной тук и да започнем да го проучваме.

— Мисля да прескоча до храма на Банат в град Кеш — каза Накор — и да видя дали някой от старите ми приятели не би могъл да ми подсказе какво Банат — или Калкин — има да каже по въпроса. Не бих се изненадал, ако разбера, че знаят много или пък нищо, но човек трябва да поразпита. Ще се върна до два дни — добави и излезе.

— Значи така — каза Пъг. — Съгласни сме, че времето е съществено, тъй че, Магнус, върни Каспар в Опардум и донеси тука този талной. — Обърна се към жена си. — С теб трябва да обсъдим кой ще работи с нас.

Тя кимна. Каспар стана от стола си и погледна Магнус.

— Сега къде?

Магнус сложи ръка на рамото му и изведнъж се озоваха в стаята зад кухнята на „Речната къща“.

— Тук.

Каспар усети, че коленете му леко омекнаха за миг, овладя се и измърмори:

— Никога няма да свикна с това.

Магнус се усмихна.

— Почакай тук, докато поговоря с Тал.

И след няколко минути се върна с Тал и каза:

— Тримата трябва да отидем в стаята ти и да вземем онова нещо.

— Защо тримата? — попита Каспар.

— Защото може да ни потрябва още един меч, а няма много хора, с които да си губя времето да обяснявам — отвърна троснато Магнус. — Просто идвай и да свършваме.

Излязоха и тръгнаха към хана на Каспар. Вървяха бързо, но и бдително по тъмните улици на Опардум.

Когато приближиха хана, Каспар вдигна ръка и прошепна:

— Нещо не е наред.

— Какво? — попита Магнус.

— Виждам ги — каза Тал. — Двама мъже в сенките, един срещу хана, скрил се е в един вход, другият е точно на ъгъла на задната уличка, отсам сградата.

— Аз не виждам нищо — каза Магнус.

Каспар отстъпи в сенките и даде знак на двамата да го последват.

— Ако са същите, които преследваха Амафи и мен тази вечер...

— Погледна към небето и попита: — Същата вечер е, нали?

Магнус кимна.

— Ако са същите, значи Амафи беше прав, че ни преследват. — Огледа се. — Ако се върна, заобиколя и вляза тихо в улицата, ще мога да видя добре единия в ъгъла, без той да ме усети.

— По-вероятно е аз да го направя, без да ме забележи, Каспар — каза Тал.

— Да — отвърна бившият херцог. — Но ти не знаеш как изглеждат.

— Широкополи шапки, тъмни наметала?

— Да.

— Видя ли лицата им?

— Не.

— Тогава и ти не знаеш как изглеждат. Изчакайте тук.

Каспар и Магнус зачакаха.

— Сигурно са проследили Амафи и сега чакат да видят кога ще се появи и аз.

— Може би други вече са влезли вътре и са ликвидирали човека ти?

Каспар се изсмя тихо.

— Едва ли. Талноят има заповед да убие всеки, който влезе в стаята, освен Амафи и мен.

Пет минути след като Тал тръгна, в уличката избухна суматоха и Каспар и Магнус видяха как мъжът срещу входа на хана затича натам, вадеше меч си в движение.

Каспар извади своя и каза:

— Хайде!

Затича по улицата, свърна на ъгъла и видя, че Тал е застанал над падналия на паважа и отбива яростната атака на другия. Опря върха на меч си в кръста на нападателя и извика:

— Спри!

Мъжът замръзна и пусна меча си. Тал пристъпи напред и смъкна шапката му, а Каспар го хвана и го обърна.

Мъжът му беше непознат. Каспар погледна Тал и подхвърли:

— По-вероятно беше теб да не забележат, нали?

Тал сви рамене.

— Явно съм загубил практика.

Магнус пристъпи пред непознатия и попита:

— Кой ви изпрати?

Мъжът погледна падналия си другар, после — Магнус и Тал.

— Не се опитвай да ни мамиш. Имаме начин да те накараме да кажеш истината!

Мъжът в черното наметало се хвърли върху Магнус, Каспар го удари в лицето с дръжката на меча си и той падна по лице на паважа. Магнус извика:

— Дръжте го!

Докато Тал и Каспар се наведат, мъжът вече се гърчеше.

— Взе отрова — каза Магнус.

Тал огледа първия, с когото се беше сразил, и каза:

— И този е мъртъв.

Магнус коленичи, бръкна под ризата на непознатия и издърпа медальон.

— Пак ли!

— Какво е това? — попита Тал.

Магнус вдигна медальона. Беше от прост метал, калай може би, черен. В барелеф беше изобразена фигура на ястреб.

— Какво означава това? — попита Каспар.

— Нощните ястреби — отвърна Магнус.

— Кои?

— Гилдията на смъртта. Ще помоля баща ми да ви разкаже повече за тях, но засега по-добре да побързаме. — Влязоха в хана.

Гостилницата беше пуста, нещо съвсем обичайно по това време на нощта. Каспар отиде до вратата си и почука два пъти. Амафи отвори.

— Господарю? Жив и здрав сте! — После погледна над рамото на Каспар и добави: — И не сте сам.

Каспар махна на двамата да изчакат отвън, влезе в стаята и се приближи до талноя. Сложи си пръстена и му заповяда:

— Не нападай никого.

После свали пръстена, подкани Магнус и Тал да влязат й попита Амафи:

— Проследиха ли те?

— Да, същите двама, които ни преследваха по-рано. Пратих едно момче да ви извести в „Речната къща“.

— Така и не е стигнало там — каза Тал.

— Значи със сигурност е мъртво — каза Магнус. Погледна стоящия като замръзнал талной и промълви: — Разбирам какво е имал предвид монахът. Тук има нещо грешно, което... не мога да обясня. Но на това нещо мястото му не е на този свят.

— Тогава да го отнесем при баща ти и да видим какво може да направи, за да го махне от този свят.

Магнус поклати глава.

— Не.

— Как така „не“? — попита Каспар. — Нали точно за това дойдохме?

— Тал? Ти усещаш ли го?

Тал Хокинс се взря в черната броня, долепи длан до нея и промълви:

— Нещо...

— Тал притежава дарба, която имат малцина неспособни да правят магия — дарбата да усеща използването на магия. Тъмните изкуства, пленили душа в тази броня, са силни... и опасни. — Магнус се обърна и погледна Каспар в очите. — Ти може би си в безопасност, защото пръстенът ти дава власт над това същество, но аз не съм. Ще се върна при баща ми и ще се посъветвам с него.

И изчезна.

Тал седна на ръба на леглото и каза:

— Мразя, когато го прави това.

Каспар седна в другия край.

— И аз.

Зачакаха. Мина повече от час и Магнус изведнъж отново се появи.

— Баща ми нареди да пренеса вас и талноя на едно място на острова, където той и майка ми вече вдигат прегради, за да ни защитят от него, както и да го скрият от всеки, който го търси.

— Да го скрият ли? — попита Каспар. — Ние сме в Опардум, а след миг ще сме на хиляди мили оттук. Защо ще го търси някой на острова ви?

— Има много по-ефикасни методи за засичане от обръщането на камъни — отвърна Магнус. — Това нещо съдържа чужда магия и единствената причина Варен и агентите му да не са го открили е защото не им е ясно какво точно търсят. Сега, след като вече съм го видял, докоснал съм го, мога да намеря този... артефакт... където и да се озове на този свят.

Каспар и Тал станаха, но Амафи остана да седи в ъгъла.

— Накарай това нещо да застане в средата на стаята — нареди Магнус на Каспар и се обърна към Тал. — Ще ти се обадя, ако ни трябва помощта ти. Благодаря ти, че помогна.

— Дръж ме в течение, Магнус — отвърна Тал. — Готов съм да служа, ако трябва.

Каспар си сложи пръстена и заповяда на талноя да пристъпи напред. Създанието се подчини.

— Съберете се — нареди Магнус.

— Господарю... — почна объркано Амафи.

— По-добре е да дойдеш и ти — каза Каспар. Амафи въздъхна облекчено и каза:

— Да, господарю.

Събраха се плътно, Магнус сложи ръце на раменете на Каспар и Амафи и след миг вече стояха на поляната зад вилата.

Амафи зяпна. Тук вече беше късно — почти полунощ, но все още се виждаха хора... и разни странни същества, забързани по работа.

— Мисля, че ще ни трябва време, докато свикнем тук — каза Каспар.

— Прав сте, ваше великолепие.

Пъг и Миранда стояха до тях, в центъра на кръг, очертан с пет сияещи точки от кристал с цвета на кехлибар.

— Излезте от кръга, бързо — заповяда Пъг.

Те бързо излязоха и Пъг нареди:

— Отстъпете назад.

Замаха с ръце и Миранда и Магнус заповтаряха жестовете му. Кристалите лумнаха ярко за миг, после светлината заглъхна до смътно сияние.

— Всеки, който търси това, ще трябва да е много могъщ, за да го засече — каза Пъг.

— Много могъщ — повтори Миранда.

— Дайте ми пръстена — каза Пъг.

Каспар извади пръстена от кесията си и му го подаде. Магьосникът го огледа внимателно.

— Това очевидно не е направено от човешка ръка.

— И пръстенът, и бронята вонят ужасно, татко — каза Магнус.

— След като преградите, криещи това нещо, са били нарушени... Навярно така и няма да разберем как се е случило, но имам някои подозрения.

Пъг заоглежда мълчаливо талноя. Каспар, Амафи, Магнус и Миранда чакаха извън магическия кръг. Събраха се и други от общността и Амафи прошепна:

— Господарю, що за място е това? — И зяпна едно същество с черна като въглен кожа и яркочервени очи, което гледаше Пъг напрегнато.

— Училище, ако можеш да го повярваш — отвърна Каспар. — И много повече.

Огледът продължи повече от час, но никой не се отегчи и не напусна. Всички стояха тихо и наблюдаваха, докато Пъг проучваше странната броня. Само по някой шепот нарушаваше нощната тишина.

Най-сетне Пъг каза:

— Да отидем в кабинета ми.

Каспар и Амафи тръгнаха след Магнус, Миранда и Пъг, а останалите обитатели на острова се разпръснаха, всеки по своята задача или да си лягат.

Щом влязоха в кабинета му, Пъг заяви:

— Много зло нещо си ни донесъл, Каспар.

— Изобщо не се изненадвам, магьоснико.

— Опасявам се, че е всичко, което ни каза, че е, и много повече — каза Пъг, седна зад писалището си и прикани всички да се настанят. Миранда застана зад мъжа си, с ръце на раменете му, а Магнус остана прав в ъгъла. Каспар и Амафи заеха двата стола срещу Пъг. — Мисля да изчакаме да се върне Накор, преди да взема окончателното си решение, но вече съм готов да се съглася, че разказаното от теб за онова, което си видял, наистина е заплаха за този свят.

— Дори и едно от тези същества е трудно да бъде унищожено, а цяла армия... — Пъг замълча. — Ще трябва обаче да сложим край на това. — Обърна се към сина си. — Магнус, нещо друго имаш ли?

Магнус пристъпи напред и сложи медальона на бюрото.

— Двама се опитаха да проследят Каспар, за да намерят талноя.

Пъг се отпусна на стола си. На лицето му се изписа отвращение.

— Гилдията на смъртта?! След толкова години?

— Гилдията на смъртта ли? — попита объркано Каспар. Тъмните очи на Пъг се възряха в лицето му.

— Всъщност бяха две гилдии. Първоначалната представляваше братство, нещо като голямо семейство, едни от най-смъртоносните убийци в историята на Кралството и на Кеш. Действаха от Крондор, град Кеш и Саладор почти шестдесет години. През това време в организацията им се появиха внедрени, някои от членовете им пък им измениха, но междувременно някои започнаха да служат на тъмни сили. Преди това бяха малка група, не повече от петдесет души, и убиваха по поръчка, главно по политически причини. Когато моите приятели започнаха да се натъкват на тях, те вече бяха под властта на хора, които искаха да хвърлят Кралството в хаос. Един мой скъп приятел, херцог Джеймс Крондорски, докато беше дворецов скуайър на стария принц Арута, заедно със сина ми Уилям и един мой ученик разкри укреплението им, стара крепост наред с пустинята Джал-Пур. Откри, че стотици от тях се опитват да сътворят демон в нашия свят. — Пъг въздъхна. — Принц Арута с войската си избяга стотици от тях там.

— По-късно срещнах един... — Погледна Каспар. — Ти познаваше този човек като Лесо Варен. Когато го срещнах аз, се казваше Сиди. Имал е и други имена. И други тела, доколкото мога да преценя. Знаеш ли за кого работи той?

— Това ми го обясниха — отвърна Каспар. Обърна се към Амафи и добави: — А ти няма нужда да го знаеш.

— Господарю — отвърна Амафи с поклон. — Щастлив съм, че съм в неведение.

— Този човек, Варен, засега е... водачът, по липса на по-подходяща дума, на онези, които искат да разтворят вратите към хаоса и разрухата и да хвърлят този свят в безумието, на което ти си бил свидетел, Каспар.

— Разбирам — отвърна той. — Значи изводът е, че Варен е бил водачът на Нощните ястреби.

— В известен смисъл — да. Имаше и други агенти. Все едно, ако са ви преследвали Нощните ястреби, това означава само едно. Варен се интересува от теб не защото си му бил домакин няколко години. Той може да не знае какво си донесъл тук. — Пъг посочи талноя. — Но знае, че си се натъкнал на нещо важно. Най-вероятно е имал агенти по целия свят, които да те издирват, но повечето са били в Оласко, заради вероятността да се върнеш.

— Или може просто да са търсели някакъв магически знак от талноя, без да знаят кой съм аз.

— Може би — каза Миранда. — Да се опитваш да предвидиш следващия ход на врага е полезно. Да се опитваш да предположиш какво си мисли — безсмислено.

Пъг кимна и каза:

— Така или иначе, смятам, че спокойно можеш да оставиш този проблем на нас. — Изглежда съсредоточено Каспар. — Ти все още имаш да уреждаш сметки. Вярвам, че си бил под влиянието на Варен, но и по твоите ръце има много кръв. Все пак, ако се съ согласиш, ще помоля Талвин Хокинс да поговори на херцога в твоя полза.

Каспар се засмя.

— Благодаря ви за това, магьоснико, но се съмнявам, че магията и на трима ви тук ще стигне, за да убедите Родоски да ми позволи да остана в Оласко. Зная, че на негово място аз не бих го направил. Дори да се държа добре, има други, които биха използвали присъствието ми, за да подронят властта му. Нещо повече, след като Оласко вече е част от Ролдем, крал Карол ще предпочете армия талнои в Опардум пред мен. Не, ще се преместя другаде.

— Имаш ли планове?

— Имам някои, но не са съвсем довършени. Но бих помолил за една услуга, ако позволите. Бихте ли могли да ми уредите да се видя със сестра си, преди отново да напусна Оласко?

— Разбира се — отвърна Пъг и се обърна към Магнус. — Намери някакви стаи за гостите ми, докато пратя съобщение на Талвин Хокинс. — После каза на Каспар: — Остани тук за няколко дни и когато можем, ще те върнем в Оласко. Ако Нощните ястреби на Варен те търсят, няма да е добре да си в Опардум.

— Съгласен.

Магнус махна на Каспар и Амафи да го последват и ги заведе до удобна стая с две легла.

— Изчакайте тук — каза им и след няколко мига се върна с един младеж с пясъчноруса коса и сини очи. — Това е Маликаи. Помолих го да се погрижи за всичко, което може да ви е нужно, докато сте с нас.

Каспар се усмихна и каза:

— И да ни държи под око, нали?

— Едва ли е необходимо — отвърна Магнус. — Ние сме на остров, тъй че няма къде да отидете. Но има места, на които не трябва да ходите, заради собствената ви безопасност. Не знам колко ще се задържите при нас, тъй че ще се погрижим и за облекло и храна, докато сте тук. Магнус си тръгна, а Маликаи попита: — Господа? Трябва ли ви нещо в момента?

— Нищо повече от един хубав сън — отвърна Каспар, седна и започна да си смъква ботушите. — Дойдохме от доста далече на изток и не съм сигурен колко е часът тук...

— След полунощ е, сър.

— Е, значи все още не е късно за един здрав сън, господарю — рече Амафи и седна на другото легло.

— Аз ще съм в съседната стая до закуската, господа. Сутринта имам уроци, но ако ви потрябвам, можете да помолите който и да е ученик да ме доведе. Всички знаят кой съм. Тук сме малка група...

— Ясно — отвърна Каспар. — Допускам, че ще имаме много въпроси, но щом сте зает сутринта, ще ви ги спестим.

Момчето излезе, а Каспар легна и се зави с одеялото. Амафи също легна, духна свещта и попита:

— Господарю, какво ще правите сега?

— Ще спя, Амафи.

— Искам да кажа, след като си идем оттук?

Каспар помълча, после каза:

— Имам някои идеи, но нищо, което да съм готов да обсъждам. Лека нощ, Амафи.

— Лека нощ, господарю.

Каспар се втренчи в тавана. Въпросът всъщност бе съвсем на място. Съвсем беше затънал в донасянето на талноя и на предупреждението на Калкин до Конклава на сенките — и освен че

искаше да види сестра си, всъщност нямаше никаква представа какво ще прави.

Сънят така и не идваше.

Каспар и Амафи бяха гости на Пъг и семейството му вече от три дни. Каспар бързо разбра, че са на почти легендарния Остров на чародея, от който смесица от мълва и магия държеше корабите на разстояние. Мълвата беше за ужасии, споходили стъпилите на острова, а магията се състоеше от няколко илюзии, от които иначе пасторалният и безметежен остров изглеждаше не чак толкова гостоприемнен за всеки, който се доближи до него.

Островът беше красив и тъй като сега на север бе късна пролет — целият разцъфтял.

За стария убиец това бе първият отдих без неприятности за цяла година, а за Каспар беше място, където да се разтовари от ужасната отговорност, която бе изпитал, откакто срещна Флин и другите.

Сутринта на четвъртия ден Маликаи завари Каспар да седи в голямата градина зад вилата и да слуша урок, преподаван от учителка, която имаше сякаш леко оранжева кожа. Като се изключеше това, беше много привлекателна. Каспар едва успяваше да схване предмета на разсъжденията ѝ, но както и в университета в Новиндус, простият факт, че тези жадни за знания млади умове се образуват, го изпълваше с възхищение.

— Добър ден, Каспар — каза женски глас зад него. Каспар се обърна и видя съвсем неочаквано лице.

— Роуена! — промълви той и стана. — Какво...?

Тя се усмихна.

— Тук съм Алисандра, това е истинското ми име.

Каспар се засмя.

— Значи си била една от агентите на Пъг?

— Да, също като Тал.

И го подкани с жест да тръгне с нея.

— Едва не загинах от ръцете на онзи безумец, знаеш ли.

— Накрая... нещата се обърнаха — каза Каспар. — Много късно разбрах на какво съм се съгласявал.

— О, не те виня за това — отвърна тя ведро, с изкусителната си както и преди усмивка. — В края на краищата, беше ми наредено да се сближа с Варен и да видя дали няма някоя слабост. Но той не ме намери за интересна в този смисъл. Изпитваше наслаждение да ме реже къс по къс. — Каза го сякаш съвсем между другото. — Чудесна работа свършиха с изцеряването на раните ми. Нито един белег не ми остана.

Каспар беше объркан. Докато я познаваше като лейди Роуена от Талсин, третата дъщеря на дребен благородник в затънтено баронство някъде в Мискалон, тя бе най-съблазнителната жена, която бе срещал. Тук обаче беше различна. Поведението ѝ му внушаваше чувството, че гледа на случилото ѝ се някак отдалече, все едно е станало с някоя друга.

— Е, дори да си изпълнявала чужди заповеди, все пак беше под моя закрила. Аз позволих това да стане.

— Да, така е. Но в края на краищата аз бях там, за да те убия.

Каспар замръзна.

— Наистина ли?

— Само след като открия какво върши Лесо обаче.

— И откри ли?

— Не. Но те още проучват онова, което намериха в цитаделата. То е нещо... много странно според онези, които разбират от такива неща.

— А ти? — попита Каспар. — След като вече си добре, ще се върнеш ли при семейството си?

Тя се разсмя — със същия звънък смях, който той помнеше така добре от времето, когато лежаха в прегръдките си толкова много нощи в Опардум.

— Семейство? Нямам семейство. Има нещо сбъркано в мен, Каспар, или поне като че ли така мислят някои. Не че обичам да наранявам хората, но не ме интересува дали ги боли. Разбираш ли?

И Каспар изведнъж разбра.

— Ти си съвършеният убиец.

— Е, за съвършенство не знам, но определено не изпитвам разкаяние. Теб те намирах за много забавен и като любовник беше добър и силен, но ако издъхнеше върху мен, щеше да ми е все едно. Тъй че според Пъг най-доброто за мен е да стоя тук и да работя за него.

— Съгласен съм.

Тя се усмихна и го стисна за ръката.

— Е, трябва да тръгвам. Ако видиш сестра си, предай ѝ поздравите ми.

— Ще ѝ предам — отвърна той и докато гледаше как Алисандра се отдалечава, сърцето му се изпълни с дълбока тъга.

По-късно същата сутрин Маликай дойде и му каза:

— Магнус иска да поговори с вас.

Каспар го последва през градината. Магнус — стоеше до някакви уханни цветя, чието име Каспар не знаеше — каза:

— Уредено е да посетите сестра си.

— Кога?

— Сега! — каза Магнус и сложи ръка на рамото му. Изведнъж се озоваха в „Речната къща“.

— Има една заделена стая за вечеря в дъното. Сестра ви ви чака там.

Каспар влезе в стаята. Наталия седеше на масата.

— О, Каспар — ахна тя, стана и пристъпи към него. Бременността ѝ личеше. Целуна го. — Мислех, че никога вече няма да те видя.

— И аз мислех, че няма да те видя никога вече.

— Колко си отслабнал...

Той се засмя.

— А ти не си.

Тя се изчерви.

— Да. Ще имаме син, така поне казват акушерките. До два месеца трябва да родя.

Каспар пресметна.

— Не си е губил много времето, а?

Наталия седна, подкани Каспар също да седне, звънна със звънчето на масата и Маджери се появи веднага.

— Можете да започнете да сервирате.

— Да, ваша светлост.

След като Маджери излезе, Каспар се засмя.

— Ваша светлост! Да де, ти вече си херцогиня.

Тя се наведе над масата.

— Каспар, зная, че...

Той я потупа по ръката.

— Няма нищо. Наистина съм добре.

— Вариан е добър човек. Двамата с него никога няма да... Е, уважавам го и той е мил съпруг. И е добър управител. Държавата ни е в добри ръце.

Каспар въздъхна.

— Държава? Вече не.

— Е, ако е някаква утеха, следващият херцог на Оласко ще носи твоята кръв в жилите си.

Каспар се засмя, плесна по масата и рече:

— Не мога да ти опиша колко ме прави щастлив точно тази новина.

Маджери донесе супата и ако се съдеше по миризмата, Каспар вече знаеше, че ще му хареса ужасно. Щом тя излезе, той грабна лъжицата и каза:

— Двойно по-щастлив съм, че те срещам тук, скъпа ми сестро, защото ако това ядене е като първото, което получих тук миналата седмица, те чака истински пир.

Говориха до късно. След вечерята Каспар си поръча подсилено вино, а тя чай. Накрая откриха, че са изчерпали всичко за казване. И двамата знаеха защо.

Тал влезе и каза:

— Ваша светлост, каретата ви чака.

Наталия стана и го целуна по бузата.

— Благодаря ти за брат ми.

— Винаги сте добре дошли. Ще изчакам отвън да се сбогувате.

Щом останаха сами, Каспар попита:

— Да те изпратя ли?

— Не. Някой може да те познае дори в този късен час. По-добре да си тръгна сама.

Прегърна го. Каспар отрони:

— Може би няма никога вече да се видим.

— Какво ще правиш?

— Все още не знам, но едно нещо открих през тази година и то е, че този свят е просторно място с огромни възможности за човек, който

иска да започне на чисто. Когато започна, ще ти се обадя.

— Дано боговете те закрилят, братко.

Целуна го и почти избяга, за да не се разплаче. Тал отново влезе и Каспар каза:

— И аз ти благодаря.

Тал сви рамене.

— И двамата я обичаме по свой начин.

Каспар се засмя.

— Иронията не е силната ти черта, но я усещаш, нали?

— Това, че можех да обичам сестра ти, докато желях смъртта ти?
— Тал кимна. — Изобщо не можах да обикна Наталия така, както един съпруг би трябвало да обича жена си.

— Но намери момичето, за което си предопределен?

Тал сви рамене. На лицето му се четеше смесица от съжаление и примирение.

— Теал не е момичето, което познавах в селото ни. Тя е... променила се е. Никога няма да е истински щастлива, поне така мисля. Била е изнасилвана толкова пъти, че дори не иска да знае кой е бащата на сина ни. Отнасям се с него като със свое дете, но... за нея никога няма да е същото. Но има добри дни, седмици дори. — На лицето на Тал се изписа униние. — Тя никога не плаче, Каспар. Никога. Бих се зарадвал, ако се разплаче поне веднъж.

— Поел си тежко бреме.

— Кой друг можеше да ѝ върне поне мъничко от онова, което ти ѝ отне?

Каспар не можеше да каже нищо в своя защита.

— Алисандра каза да ти предам поздрави. Тя е добре.

Тал се засмя, но в смеха му имаше горчива нотка.

— Толкова млад бях, когато я срещнах... Мислех си, че е любовта на живота ми. Беше жесток урок.

— Още една, която никога не плаче.

След дълга пауза Тал каза:

— Ако имаш късмет да срещнеш жена, която можеш да обикнеш безрезервно, направи го. Защото тогава ще знаеш, че боговете наистина са ти простили.

Каспар кимна и каза:

— Трябва да се връщам. Как ще стане?

Тал му подаде едно кълбо, изработено от някакъв златист метал, много по-лек от златото.

— Натисни ето тук и ще се върнеш във вилата.

— Довиждане тогава, млади Талвин Хокинс, макар вече да не си толкова млад, колкото беше, когато те срещнах. Ще се срещнем ли някога отново?

Тал се усмихна тъжно.

— Където е замесен Конклавът, нищо не е сигурно. Колкото до мен, Каспар от Оласко, желая ти всичко добро.

— И аз на теб, Тал.

Не си стиснаха ръцете, но погледите им за миг се сплетоха и нещо премина между тях. Каспар натисна бутона на металното кълбо и изведнъж се озова в кабинета на Пъг.

Пъг го погледна и попита:

— Как мина срещата?

— Много мило — отвърна Каспар. — Благодаря ти. Тал уреди всичко. — Замълча. — Изглеждаш уморен.

— В някои моменти си мисля, че съм се родил уморен — отвърна Пъг с малко крива усмивка. — Помня се като момче в замъка на Крудий и макар да беше само преди някакви си стотина години, ми се струва много повече.

Каспар се засмя.

— Казаха ми, че тук имате чудесни заливчета. Трябва да отидеш да поплуваш, да се попечеш на слънце.

— Щях, ако можех. Но имаме да свършим някои неща.

— Ние?

— Да. Утре ще те взема на едно пътуване, за да се видим с една особа, която може да хвърли допълнителна светлина върху талноя.

— Каква особа?

— Един мой приятел. Знае повече за Господарите на дракони от всички живи.

— И къде пребивава тази особа?

— В Елвандар. Ще отидем в двора на кралицата на елфите.

— Талвин беше прав — въздъхна Каспар. — Нищо не е сигурно, когато е замесен Конклавът.

ГЛАВА 20

ЕЛВАНДАР

Каспар примига.

Допреди миг се намираха на Острова на чародея, а в следващия се озоваха сред гъст лес на брега на някаква река.

— Това е река Крудий — каза Пъг и се обърна, за да се увери, че талноят е с тях.

— Сега какво? — попита Каспар.

— Сега чакаме. Няма да се наложи да чакаме дълго. Елфите са бдителни по границите си.

— Защо трябва да чакаме те да дойдат при нас?

— Никой не може да влезе в Елвандар или околните лесове неканен. Направиш ли го, може да си навлечеш гибелни последствия.

Въздухът беше хладен, но не неприятно. Бяха заминали след закуска, но тъй като Елвандар се намираше по̀ на запад от Острова на чародея, в мига на пристигането им все още беше ранно утро.

Чакаха почти час. Каспар седеше на земята, а Пъг и талноят стояха прави, неподвижно. Каспар вече бе говорил с магьосника и бе разбрал, че очевидно Пъг е водачът на Конклава, макар той да не го беше казал открито. Не приличаше на човек, склонен да се въвлича в безсмислено бърборене.

Най-сетне Пъг каза:

— Дойдоха.

Каспар погледна през реката. Не видя нищо, но Пъг извика:

— Здравейте! Аз съм Пъг от Крудий!

От другия бряг на реката отекна смях и нечий глас подвикна:

— Добре дошъл в Елвандар, Пъг от Крудий. Ти и придружителите ти можете да влезете.

Пъг махна на Каспар и заповяда на талноя да ги последва през брода. Каспар погледна през рамо, за да се увери, че съществото се е подчинило — то изглеждаше два пъти по-злокобно сред горските

сенки. С благодарност беше отстъпил пръстена на Пъг — той, изглежда, можеше да го носи по-дълго без особени проблеми.

На другия бряг ги чакаха четирима елфи. Каспар забеляза, че единият изглежда малко по-различно от другите: беше по-широк в раменете и с не толкова издължени уши.

— Здравсти, Калис — каза му Пъг.

— Здравей, Пъг. — Елфът изглеждаше не повече от двадесет и пет годишен. — Добре дошъл. Вече изпратих бегач да уведоми майка ми и баща ми, че идваш.

— Боя се, че се налага да стигнем в двора с по-бързи средства.

— Жалко, че няма да съм там да те видя — каза Калис.

— Как е семейството ви?

— Елия и близнаците са добре. — Калис погледна талноя и попита: — Прав ли съм в предположението си, че точно това те води в двора?

— Да. Трябва да поговоря с баща ти за него.

Калис се вгледа в талноя.

— Изглежда злокобно и в него има нещо... — Намръщи се. — Това нещо вони на смърт, Пъг.

— За жалост си прав.

— Е, няма да ви задържаме. Радвам се, че се видяхме, Пъг.

— И аз.

Пъг махна на Каспар да застане до него — и изведнъж се озоваха в друга част на леса.

Каспар зяпна.

Пред него се извисяваше неземна гора. Стояха насред огромна поляна. Пред тях, до самите небеса, се извисяваха величествени дъбове. Всеки беше поне три пъти по-голям от най-големите, които беше виждал из горите на Оласко... а цветовете!

Някои дървета бяха с тъмнозелени листа, както се полагаше за сезона, но други грееха в червено, златисто и оранжево. Един дъб — Каспар бе готов да се закълне в това — бе обкръжен от син ореол, а листата на някои бяха дори снежнобели. Между могъщите стволоче под покроче на листача се изпъвача широки мосточе. Стъпала, всечени сякаш в живите стволоче, се извивача на спирали нагоре, а в пицната зеленина се мяркача просторни платформи. И по всички тези конструкции крачече елфи.

Бяха величествен народ, но всичко, което Каспар беше чел за тях, изобщо не можеше да се сравни с това, което виждаха очите му.

Някои носеха кожени елеци като елфите стражи, които бе видял край реката, но други бяха облечени в халати с богати цветове, извезани със сребърни и златни нишки. Движеха се с плавно изящество, сякаш се плъзгаха.

— Спира ти дъха — прошепна Каспар.

— Бил съм тук безброй пъти и въпреки това всеки път зяпвам във възхита — каза Пъг. — Ела.

Поведе Каспар към едно от големите виещи се нагоре стълбища, което се губеше от погледа около ствола на гигантско дърво. Деца елфи си играеха в подножието му, няколко жени седяха наоколо и кротко ги наблюдаваха, заети с плетивата си.

Пъг поздравяваше мнозина, покрай които минаваха, докато се катереха нагоре. Каспар имаше чувството, че не може да попие всички чудеса достатъчно бързо.

— Това място е удивително, Пъг.

— Така е.

— Не само красотата му... колко е спокойно.

— За жалост не винаги е било такова. Там, където пристигнахме, е имало битка между елфите и цуранските нашественици, по време на Войната на разлома. Тогава бях пленник в света на цураните, но много пъти съм слушал тази тъжна история. Тези тучни лесове са подгизвали твърде често от кръвта на дълголетните.

Каспар знаеше какво има предвид — според легендите елфите живееха по няколко столетия.

Стигнаха до широка пътека над няколко исполински клона и излязоха на гигантска площадка, на която имаше два трона. На троните седяха двама души с благородна осанка, като цялото им обкръжение.

Тронът на жената се издигаше малко по-високо от този на мъжа. Жената беше с дълга рокля в снежнобял цвят, а мъжът с кафява туника и панталони, но простото им облекло ни най-малко не скриваше величието им. Ушите на жената бяха елфски, издължени, заострени и без месеста част; великолепната ѝ червено-златиста коса беше прибрана с тънко златно венче, което позволяваше да се спуска волно по раменете ѝ. Очите ѝ бяха сини, със зелени точици.

Мъжът — не носеше никакви накити — излъчваше сила и мощ, които породиха у Каспар няма възхита. Пъг го беше удивил като човек с потайни способности, но този мъж пред него беше самото възплъщение на силата. Беше висок, най-малко шест стъпки и педя отгоре, и беше широкоплещест, но нещо у него издаваше, че мощта му произтича не просто от ръста му, а и от нещо вътрешно.

— Добре дошъл, Пъг! — каза мъжът и стана да ги поздрави. — Не ни извести за пристигането си.

Пъг го прегърна.

— Боя се, че изпреварихме пратеника, който синът ви изпрати от реката. Времето обаче не чака. — Обърна се към жената и се поклони. — Ваше величество.

Жената се усмихна и Каспар отново бе поразен. Тя изглеждаше неземно, ала в същото време беше неизмеримо изкусителна.

— Както винаги си добре дошъл, Пъг. Кои са тези с тебе?

— Кралице Агларана, позволете ми да ви представя Каспар, бивш херцог на Оласко, а сега... мой спътник — каза Пъг. — Съществува зад него е поводът да сме тук.

— Добре дошъл, Каспар — каза кралицата.

— Възхитен съм и съм благодарен, че съм тук, ваше величество — каза Каспар.

Пъг кимна към високия мъж и каза на Каспар:

— А това е Томас, принц консорт на Елвандар и мой приятел от детинство.

Томас посочи насядалите около двата трона елфи и каза:

— Това са съветниците на кралицата. — Кимна към един стар елф и рече: — Татар е сред нашите Заклинатели. — Старият елф беше широкоплещест и брадат и само бялата му коса го отличаваше от останалите. Облечен беше в дрехи от грубо тъкан плат и кожа и седеше до дясната ръка на кралицата. От другата страна на подиума, вляво от Томас, седеше друг елф. — А това е Акайлия, първият сред Елдар.

Акайлия изглеждаше сдържан и одухотворен, като свещенодействащ. Лицето му бе изтъняло от старост, кожата му бе почти прозрачна, като древен пергамент.

Каспар се поклони на всички.

Томас попита:

— Та какво е това нещо, което сте ни донесли? Не е живо, нали?

— В известен смисъл е — отвърна Пъг. — Надявах се, че ти ще можеш да хвърлиш някаква светлина върху него.

Томас прикова очи — най-ярките сини очи, които Каспар беше виждал — в съществото и след миг те се разшириха.

— Талной! — И тихо добави: — О, спомням си!

— Спомняте си? — възкликна Каспар.

— Всичко ще се обясни — каза Пъг. Обърна се отново към Томас и попита: — Какво си спомняш?

Гласът на Томас стана леден, все едно друга личност заговори през него, а погледът му се зарея в пространството.

— Воювахме срещу раса, наречена Телд-Ката, на света Риска. Те се опитаха да ни прогонят от небесата си с помощта на набързо скалпено, но могъщо заклинание. Провалиха се. Вместо да го постигнат, отвориха разлом. Ние унищожихме Телд-Ката, но така и не можахме да опустошим света им, защото на свой ред бяхме хванати в засада през този разлом и онези, които... — Очите му изведнъж отново се фокусираха, той се обърна към Пъг и рече: — Трябва да унищожиш това нещо по някакъв начин, и то бързо!

— Първоначалният ми оглед ме кара да мисля, че това може да се окаже невъзможно.

Томас погледна двамата елфи старей.

— Татар и Акайлия, бихте ли приложили мъдростта си, за да видим какво можете да кажете за това създание?

Двамата елфи се поклониха и Татар заяви:

— Не ми е нужно заклинание, за да видя, че е нещо злокобно. Макар и в покой, то излъчва зла сила.

— Ще прегледам архивите — каза Акайлия.

— Първо, нека да се оттеглим на някое по-спокойно място — каза Томас. — Там ще ви кажа всичко, което знам. — Обърна се към жена си. — Моля за позволение ви да се оттеглим в по-уединени покои.

— Вървете. Ще се присъединя към вас вечерта, съпруге. Влязоха в просторно помещение във вътрешността на един от огромните дървесни стволове и Томас каза:

— Пъг, това нещо е може би най-опасното създание в този свят. Как се натъкна на него?

Пъг кимна на Каспар и той отново разказа историята си. Когато свърши, Томас каза:

— Ето какво си спомням за войната с дасатите...

— Простете, но как можете да помните нещо, което е станало, преди да се родите? — прекъсна го Каспар.

Томас погледна Пъг, а той сви рамене и каза:

— Пропуснах да му обясня.

— Колкото и невероятно да звучи може би — заговори Томас, — аз притежавам спомените на валхеру, един от Господарите на дракони. Все едно че съм живял два живота, но се боя, че времето не ми позволява да го обяснявам надълго. — Огледа мълчаливо четиримата в стаята с него и продължи: — Беше преди Войните на хаоса, когато валхеру властваха в небесата. Притежавахме силата да летим между световите и никой не можеше да ни се опълчи. — Очите му се замъглиха при спомена. — Бяхме унищожили Телд-Ката, чийто последен отчаян акт доведе до създаването на разлома. През тази цепнатина дойдоха същества, които ни нападناха без колебание. Накрая ги унищожихме и насочихме вниманието си в разлома, след като усетихме неимоверната мощ, изтичаща през него — мощ по-голяма от всичко, на което се бяхме натъквали дотогава. Затова напуснахме Риска и полетяхме в разлома. — Томас извърна очи, сякаш споменът го измъчваше, и добави тихо: — Тогава за първи път в живота си Ашен-Шугар позна страха.

Посочи талноя.

— Мога да извадя златния си меч, Пъг, и ако ударя това същество с цялата си мощ, бих могъл да го увредя. С няколко удара сигурно бих могъл дори да го обезсиля. Но те използват мръсна магия и докато лежи и се гърчи на земята, то се изчерява. След няколко часа отново ще е цяло и готово за бой.

— Дасатите са напад — продължи той. — Милиони са, а броят на техните талнои е десетки хиляди — стотици хиляди навярно. Дори без талноите дасатите са едни от най-трудните за убиване смъртни същества, пред които са се изправяли валхеру. Само във войната ни с боговете се бяхме изправили срещу по-голяма опасност. Дори демоните от Петия кръг или Господарите на ужаса са по-лесни противници, защото макар да са по-силни поотделно, не са така многобройни. Ашен-Шугар, Владетелят на Орлови предели, и

неговият златен дракон Шуруга избиха мнозина, но след всеки паднал от тях се появяваха двама други. След дни на борба първият от валхеру — Киндо-Рабер, Змийският господар — падна. Смъкнат беше от гърба на дракона си и беше разкъсан от дасатите. Късаха плътта от костите му, Пъг. Разкъсаха и неговия велик дракон. Те са като мравки-войници в марш. Рано или късно всяко живо същество на пътя им пада. Много още валхеру загинаха, докато отстъпвахме, и толкова страховити бяха дасатите, че затворихме разлома, като унищожихме Риска.

— Унищожили сте цял свят? — възкликна Каспар.

— Имахме тази власт. Приложихме силата си, за да разкъсаме мантията на планетата, предизвикахме мощни изригвания и земетресения. Насочихме своята ярост към онзи свят, за да унищожим разлома, и той буквално се разпадна.

— Как се е озовало това нещо тук? — попита Пъг и посочи талноя.

— Не знам — отвърна Томас. — Навярно някой от събратята ми е взел едно за трофей... макар че трудно мога да го повярвам. Трябваше да бягаме, за да спасим живота си.

— Не — каза Пъг. — Бил е някой друг.

— Но как? И по-важното: кой? — попита Томас. — Само Макрос Черния разбираше достатъчно от разломната магия, за да стори това, и колкото и сложни да бяха заговорите му, не мога да си представя, че е извършил нещо толкова опасно.

Пъг се усмихна.

— О, аз мога. Доста време мина, откакто наследих острова на Макрос, и трябва да призная, че заради Войната на студенокръвните каталогизирането и сортирането на огромната му библиотека беше за жалост пренебрегнато. — Пъг въздъхна. — Може би съм станал суетен и съм повярвал, че няма какво повече да се научи от трудовете му. Тъй или иначе, ще трябва да се разпоредя някои от най-умните ми ученици да започнат веднага да търсят някакво упоменаване за това нещо.

— Най-голямото опасение на Макрос беше да не се върне Драконовата рат. Може би е държал това същество като мярка за сигурност срещу подобна възможност... — На лицето на Томас се изписа тревога. — Един талной може и да затрудни Драконовата рат, но цяла армия от тях...

— Мислиш, че има още? — попита Пъг. — Как би могло и защо никой не ги е открил?

— Приятелите ми са открили талноя заровен под здрава скала — каза Каспар. — Входът се е отворил след земетресение. Около него имало и много магически прегради.

— Това напомня за Макрос — каза Пъг. — Знаеш ли къде са го намерили?

— Имам някаква представа. Флин всъщност ми каза къде са намерили съкровищата си и името на близкия град. Според думите му не трябвало много злато, та местните хора да покажат точното място.

— Добре — каза Пъг. — Трябва да го намерим колкото може по-скоро.

— Простете, но според мен омаловажавате главната заплаха. Талноят в момента не е заплаха. Между нашия свят и селението на дасатите непрекъснато се отварят разломи. Трябваше да видите онова нещо от дасатския океан, което се опита да премине по време на пътуването ми към дома! Тези разломи ще се отварят все по-често и ще остават отворени за по-дълго, ако не се направи нещо за това!

— Същества от Втория кръг са се появявали тук в редки случаи през миналите векове — каза Акайлия. — Елдар бяхме първите сред слугите на валхеру и все още съхраняваме знанието им. Дори и най-малкото същество от онова селение е потенциално опасно и трудно за убиване. Орда от такива същества би представлявала невъобразима заплаха.

— Пак ли да надявам бронята си? — каза Томас.

— Не само Елвандар е под заплаха — отрони замислено Татар. — А целият свят, в който живеем.

— Простете ми, че питам — каза Каспар, — защото малко разбирам от магия и, честно казано, дори и малкото е малко повече, отколкото би ми се искало да знам.

Пъг кимна, разбрал, че говори за некромантиката на Лесо Варен.

— Но вие ни разнасяхте из целия свят. Не можете ли просто да го отпратите това нещо някъде по същия начин?

— Трябва да има определена крайна цел.

— Какво ще кажеш за слънцето? — предложи Каспар. — Можеш ли да го отпратиш чак там?

Пъг се засмя.

— Може би. Но мога да го пратя само на място, което познавам или което ми е описано подробно. Най-добре действа, когато крайната точка е в полезрението ти. Предполагам, че бих могъл да погледна за миг слънцето и да се опитам да отида там, но не бих рискувал. — Магът се отпусна в стола си. — Макар че като че ли имам временно решение. Да, ще изнеса талноя от Мидкемия.

— Къде? — попита Томас.

— Ще го прехвърля на Съвета, на Келеуан. Магьосниците там разполагат с много средства да разберат това нещо и са многобройни от моите ученици на Острова на чародея. Разбира се, те могат да поставят силни прегради, за да го скрият отново.

— А Звезден пристан? — попита Каспар. — Моите приятели мислеха да го продадат на магьосниците там.

Пъг се усмихна.

— Аз основах Академията в Звезден пристан. Повярвай ми: повечето истинска магическа сила на Мидкемия е на моя остров, но дори съчетана със силите на Звезден пристан, тя няма опита и дарбите на Съвета. Прехвърлянето на талноя на Келеуан ще намали вероятността да се образуват нови разломи. След време те могат да започнат отново, но както казах, Великите може би ще успеят да уподобят преградите и да осигурят време на всички ни да го проучим.

— Ще прегледаме създаването, преди да си тръгнете — каза Татар. — Навярно ще можем да открием нещо.

— Тази нощ ще бъдете наши гости — каза Томас и отведе Пъг и Каспар до една стая. — Отдъхнете си тук следобеда. Пъг, имаш ли малко време?

Пъг кимна.

— Ей сега ще дойда. — Обърна се към Каспар, който тъкмо седнаше на пухения дюшек, изпънат на дървено легло. — Двамата с приятеля ми имаме много неща за обсъждане. Нещо против да те оставя сам?

— Главата ми се върти от всичко, което видях и чух, Пъг. Малко време за отдых и размисъл ще ми е добре дошло.

Пъг излезе, а Каспар легна и остави ума си да се зарее. Пред вътрешния му взор се заредиха образи от предишните няколко месеца: Йойхана и Йорген, Флин и другите, игрите на шах с генерала и морското пътешествие. И изведнъж се сети за нещо.

Скочи и излезе от стаята. Мина по моста, видя Пъг и Томас да си говорят тихо на една платформа долу и извика:

— Пъг!

Пъг и Томас погледнаха нагоре.

— Какво има?

— Сетих се нещо. — Каспар се огледа. — Как да слеза при вас?

Пъг посочи.

— Ето там има стъпала.

Каспар бързо слезе при тях.

— Казвай! — рече Пъг.

— Открийте кой е поставил джеаса на талноя и ще разберете кой го е заровил под скалите преди векове.

— Джеас? — попита Томас. Каспар обясни:

— Когато срещнах Флин и останалите, те бяха единствените оцелели от търговската експедиция до Новиндус. Бяха под джеас. Всичко друго беше второстепенно пред това талноят да се занесе до Павилиона на боговете — те дори бяха изоставили цяло съкровище, за да го направят. Някой твърде много е държал талноят да привлече вниманието на боговете.

— Не мога да намеря слабост в логиката ти — каза Пъг.

— Осъзнах го едва сега, но откакто напуснах Павилиона, не съм изпитвал силно желание да ходя където и да било. Джеасът, изглежда, се е махнал.

— Изпълнен е — поправи го Томас.

— Или е бил премахнат от Калкин! Има ли начин да се разбере кой е наложил този джеас?

— Вероятно — каза Пъг. — Магията е толкова изкуство, колкото и логиката, и често магьосникът оставя... подпис, поради липса на по-подходяща дума. — Погледна Каспар. — Ако беше работа на твоя приятел Лесо Варен, щях да го надуша на минутата. Не е обаче.

— А неговите вещи в цитаделата? — попита Каспар. — Открихте ли нещо, което би могло да го свърже с това?

— Не — отвърна Пъг. — Но Варен се опитваше да създаде нов вид разлом...

— Нов вид ли? — учуди се Томас. — Какво искаш да кажеш?

Пъг въздъхна.

— Много е сложно, но ще опитам да ви обясня. Разломите са разкъсвания в тъканта на пространството. За да се създадат, е нужно особено познание и много енергия. Енергията, която използваше Варен, е нещо, на което не се бях натъквал. Но ми напомни за друго нещо, което трудно бих могъл да определя.

— С какво е била толкова различна? — попита Каспар.

— Варен използваше жизнена енергия, изтръгвана от жертвите му по време на ужасни изтезания и убийство — също както Мурмандамус събираше жизнени енергии, когато се опита да отключи Камъка на живота.

Каспар го погледна объркано, но Томас каза:

— Пантатийците ли?

Пъг кимна.

— Може би. Макар да вярваме, че змиежреците са премахнати, и да не сме виждали следи от тях след края на Войната на студенокръвните, възможно е. Момент да огледам отново талноя.

И Пъг изчезна. Каспар впери поглед в Томас.

— Простете ми за невежеството, но говорите за неща, които са ми неизвестни.

Томас се ухили широко и за миг заприлича на хлапе.

— Моят приятел Пъг често е доста невъзпитан, стане ли въпрос за такива неща. Ела с мен и ще попълним празнините в знанията ти над халба добър джуджешки ейл.

— Вярвам, че ще ми хареса — каза Каспар.

— Историята ми е дълга и заплетена и включва отговори на много от въпросите, които задаваш — каза Томас, щом седнаха. — Ако искаш да научиш за змиежреците и ролята, която те играха във Войната на разлома, наистина би трябвало да започна от времето, когато двамата с Пъг бяхме момчета и работехме в кухнята на замъка Крудий...

Докато Томас довърши разказа си, изпиха по няколко чаши ейл и свещта до стола на Каспар вече гореше. Кралицата на елфите влезе при тях и Каспар стана.

— Добър вечер — каза тя с усмивка. Каспар се поклони.

— Ваше величество.

— Добре ли ви е при нас, херцог Каспар?

— Вече не съм херцог, но да, повече от добре. Тук е изключително приятно. От години не съм се чувствал така добре.

Томас се усмихна.

— Едно от предимствата да живееш сред елфи.

— Вашият съпруг току-що ми разказа удивителната история за своето детство, за Войната на разлома и за Камъка на живота.

— Камъкът на живота бе една от най-строгите пазените тайни по наше време. Едва сега, след като вече не съществува, може свободно да се говори за него.

— Когато Томас ми каза за вашия син и как особената му природа — съчетание между човек, Господар на дракони и елф — се е оказала ключът към отварянето на Камъка на живота... ами, хрумна ми нещо. Мисля, че трябва да го споделя с Пъг.

— Те са в стаята до библиотеката — каза Агларана.

— Ела, ще те заведа — каза Томас.

Каспар се поклони на кралицата на елфите и последва консорта по дървесните пътеки и клонестите улици на Елвандар. Стигнаха до дърво с исполински размери. От всички стволоче, които бе видял, този несъмнено беше най-големият. Беше поне осемдесет стъпки дебел и в средата му се виждаше отворена врата.

Томас поведе Каспар в дървото. Каспар се смая, като видя нива след нива етажи, с централна шахта, в която имаше вита стълба, водеща надолу и нагоре.

— Това е нашата библиотека — каза Томас. — Отличава се от човешките библиотеки по това, че тук пазим много повече неща от книги. Всъщност може да се каже, че освен библиотека е и музей.

— Изумително — каза Каспар.

Заизкачваха се покрай централната шахта и излязоха през врата срещу тази, през която влязоха, на голяма тучна поляна върху гнездо от сплетени клони. Зад нея имаше друга стая, в която завариха Пъг и двамата елфи старей да оглеждат талноя.

— Каспар има някаква идея, Пъг — каза Томас. Пъг вдигна глава.

— Ще се радваме да я чуем.

— Ако разбирам добре това, което Томас ми разказа току-що, Камъкът на живота е бил създаден от Господарите на дракони, за да го

използват срещу боговете, нали?

— Да — отвърна Томас. — Това беше предназначението му: да попие цялата жизнена енергия на света и да се използва като оръжие срещу боговете.

— Как? — попита Каспар.

— В смисъл?

— Ами, след като синът на Томас е отключил Камъка на живота и е освободил пленената в него жизнена сила, вашата съпруга е могла да зачене отново, нали?

— Да — рече Пъг. — Макар че не разбирам връзката.

— Простете ме — каза Каспар. — Значи, предназначението на едно оръжие според мен едва ли е да позволи да се раждат хора. Нито пък да лекува рани или всички други неща, които явно са се случили на онези, които са били изложени на него в този момент.

Пъг кимна.

— Идеята ми е, че онзи... Мурмандамус ли беше? — Погледна Томас за помощ.

— Да, така се казваше.

— Как е щял Мурмандамус да използва всички животи, които е отнел, за да командва Камъка на живота, и как Господарите на дракони са щели да го използват срещу боговете?

Пъг погледна Томас и той отвърна:

— Ако камъкът беше активиран, щеше да погълне всичката жизнена сила на света. Всичко от най-големия дракон до най-малкото стръкче трева щеше да изсъхне. Боговете щяха да загубят своите поклонници и идентичност същевременно. Валхеру бяха убедени, че ще могат да завладеят други планети и да презаселят Мидкемия.

— Лудост — каза Каспар. — Пазителят Самас ми обясни някои неща за природата на злото и заключението, до което стигна, беше, че злото е чиста лудост.

— Съгласни сме — каза Томас. — Виждали сме влиянието на злото дори сред елфите.

— Значи пантатийците са се стремили да унищожат всички живот на този свят, включително своя собствен?

— Те бяха извратена раса — каза Томас, — създадена от една валхеру, за да я почитат, Алма-Лодака, за която вярваха, че е богиня. В безумната си преданост към тази вяра те си въобразяваха, че при

своето завръщане тя ще ги въздигне в ранг на полубогове, до себе си. Трагична извратеност.

— Тъкмо това имам предвид. Защо се опитваме да намерим логичен отговор защо това нещо е тук, след като Безумния би бил по на място?

Пъг погледна Томас и след миг двамата се разсмяха.

— Каспар — каза Пъг, — имаш ли наум нещо по-конкретно все пак?

— Ти каза, че си се изправял срещу Лесо Варен и преди, но той живя години наред в моята цитадела. Ял съм на една маса с този човек. Стоях и гледах какви неща прави на хората... лудост е единствената дума, която може да ги опише. Но макар да е възможно да е имало някакъв вид безумна логика в деянията му, откъде знаем, че не е било съвсем логично от гледната точка на някой друг?

— Продължавай — каза Томас.

— Къде живееха пантатийците?

— В подножията на планините Ратн'гари, южно от Некропола — отвърна Томас.

— Не би ли могло тогава джеасът да не е бил някакъв умен план да се намери талной и да бъде отнесен при боговете, а по-скоро да е бил нещо, което пантатийците са сътворили, за да пренесат съществото там, където са живеели?

— Защо? — попита Пъг.

— Защо ли? — повтори Каспар. — Защото са луди! Едно от тези неща по някакъв начин се е появило в този свят. Може би е дошло през разлома с Господарите на дракони. Може би някой от тях го е грабнал като плячка и го е изтървал някъде. Но в един момент то е било заровено и пантатийците са поставили около него магически прегради, за да го скрият. От кого — нямам представа. Но може би са си оставили подсигуровка, ако някой го открие случайно, то все пак да се опита да се върне при тях.

— Защо ще го заравят там? — попита Томас.

— Не знам. Може би не са искали някой друг да го намери и скриването му е било за предпочитане пред носенето му по континента — каза Каспар. — Може би тяхната богиня им е казала да го направят, а може би във всичко това няма повече замисъл, отколкото просто

Флин и приятелите му да се натъкнат на нещо, което е само един древен капан за глупаци.

— Ако е така, то пантатийската лудост е послужила на нас — каза Акайлия. — Защото ако джеасът не се беше задействал, това нещо щеше да си стои необезпокоявано в пещерата и когато разломите започнеха да се появяват, никой нямаше да има и най-малка податка защо се случват.

— Докато върху нас не се изсипе армия от талнои — каза Каспар.

— Ще накарам Магнус да го отнесе на Келеуан — заяви Пъг. — Мисля да се опитам да разбера откъде е дошъл талноят на Новиндус. — Обърна се към Каспар. — Ще ми помогнеш ли да намеря дупката, от която е бил изваден талноят?

— Ще направя каквото мога — отвърна Каспар.

— Има още един проблем — каза Пъг.

— Нощните ястреби — каза Томас.

— Да, това ме тревожи.

— Може ли Лесо Варен да си е върнал силата толкова бързо? — попита Каспар. — Нали Талвин Хокинс му счупи врата.

— Много пъти съм се изправял срещу него и през годините съм събрал много свидетелства за деянията му — каза Пъг. — Преди години например един барон умря, опитвайки се да сътвори ужасия в безплоден опит да спаси умиращата си жена, а синът на един благородник в Аранор се опита да избие цялото си семейство в нощта на годежа си. Също така един лорд в Кеш издаде държавни тайни на кралство Ролдем без никакъв повод, преди да се самоубие.

— Да, ако той владее силата, която мисля, че владее, би могъл да се върне до една година след своята „смърт“ и да прати отново своите наемници на тъмните им мисии. — Пъг погледна Каспар. — Има една особено опасна и противна магия, с която магьосник би могъл да затвори собствената си душа в съд, бутилка или запечатана стъкленица например. Докато съдът — или съсъдът — е непокътнат, няма значение какво става с тялото. Ако друго тяло е близо до съда в момента, в който предишното тяло умре, душата на магьосника заема това тяло. Имам предвид, че сега Варен би могъл да е съвсем различен. Може да е малко момче или красива жена. Може да прикрие

самоличността си от всекиго... освен от мен — твърде много пъти съм се срещал с него, за да не го позная веднага.

— Трябва да намериш този съсъд — каза Каспар.

— Все някой ден — отвърна Пъг. Томас въздъхна и каза:

— Тогава нека вечеряме, приятели, а утре можете да се заловите с неприятните задачи, които ви чакат. Но дотогава отпуснете умовете и сърцата си.

Каспар и Пъг се спогледаха. И двамата знаеха, че колкото и чудесно да мине вечерта, никой от тях няма да може да се отпусне.

ГЛАВА 21

ПОЖАР

Каспар чакаше търпеливо.

На двамата с Пъг им предстоеше да напуснат Елвандар и чакаха появата на кралицата и Томас в сутрешното заседание на кралския двор. Талноят стоеше неподвижно зад Каспар.

Когато кралската двойка пристигна, всички станаха и се поклониха. Кралицата зае мястото си на трона.

— Благодарим ти за предупреждението за този опасен обрат на събитията, Пъг. Благодарим също и на теб, Каспар от Оласко.

Каспар се поклати на кралицата.

— Ваше величество, вашата снизходителност не отстъпва на красотата ви. Вие смиривате дори горделивците със своята щедрост и доброта.

Агларана се усмихна.

— Зная, че имате тъмно минало, лорд Каспар, но усещам, че се борите да намерите по-добър път. Имате добрите ни пожелания за успех в това начинание.

— Покорявате ме с добротата си — отвърна Каспар.

— Време ли е? — попита кралицата Пъг.

— Веднага трябва да се върнем на Острова на чародея, с позволението на ваше величество.

— Вървете с нашата обич и най-добри пожелания за безопасно пътуване, приятелю Пъг. Винаги сте добре дошъл в нашия двор.

Томас стисна ръката на Каспар.

— Надявам се да се срещнем отново при не толкова злокобни обстоятелства. Както каза жена ми, желая ти всичко най-добро по по-добър път от този, по който си крачил досега.

— Надявам се някой ден да ми върнете визитата, Томас.

Томас се обърна към Пъг.

— Знаеш клетвата ми никога да не напускам Елвандар, освен за да го защита, но Татар ме убеди, че тази заплаха е по-опасна от

цуранското нашествие. Ако ти потрябвам, само ме призови.

— Моля се никога да не изпадна в такава нужда — отвърна Пъг, — но ако получиш призива ми, знай, че няма да съм го изпратил току-така.

— Знам.

Пъг си сложи пръстена, който командваше талноя, и каза:

— Приближи се.

Съществото се подчини.

Пъг смъкна пръстена и го върна на Каспар, а той го прибра в кесийката на колана си. Пъг сложи ръка на рамото му и рече:

— Елвандар е защитен с прегради повече от всичко друго на света. Ще ми трябва съдействието на заклинателите, за да заминем право за дома. Иначе щеше да ми се наложи да ни прехвърля на речния бряг и отново да прехвърлим брода. — Кимна на Татар.

Старият заклинател подхвана монотонен химн, бързо подет от другите заклинатели.

— След миг ще можем да...

Изведнъж се случи нещо лошо, нещо ужасно. Барабанен екот изпълни въздуха и почти спуска тъпанчетата на Каспар. Прониза го болка и той стисна главата си с ръце и падна на колене.

Мнозина от двора на кралицата също бяха нападали. Самата тя седеше изпънала гръб на трона си, стиснала очи, лицето ѝ бе сгърчено от болка. Томас се бе изправил, стиснал зъби; явно понасяше болката по-леко от другите.

Каспар усети как стомахът му се стегна на възел, заляха го вълни на гадене. Обърна се към Пъг и видя, че магьосникът се мъчи да се съсредоточи.

Лицето на Пъг беше намръщено, но очите му бяха ясни и на фокус. Той вдигна ръка над главата си и зарева някакво заклинание. Ужасният звук секна. За миг всички останаха неподвижни, зашеметени от неочакваното събитие... а после небесата над тях избухнаха в пламъци.

Зноят бе като от разтворена пещ, заплашваше да разкъса дробовете им. Но Пъг отново реагира и с едно махване на ръката му венецът от пламъци, спускащ се от небето, бе отблъснат.

Заклинателите залитаха замаяни.

Накъдето и да погледнеше, Каспар виждаше пламъци в короните на дърветата. Отекваха викове и писъци.

Пъг извика:

— Татар! От години не съм хвърлял магия за време! Можете ли да докарате дъжд?

Старият елф поклати глава.

— Разбиването на защитните прегради ни зашемети, но ще се опитаме.

Елфите се струпваха един до друг на колене и заобсъждаха какво да направят.

— Бързо! — викна Пъг. — Мога да държа защитен само централния двор.

Каспар се зачуди какво ли става с народа на Елвандар на местата, незащитени от заклинанието на облечения в черно маг. Тези долу на земята или на по-долните нива трябваше да са в безопасност, тъй като пламъците горяха само по най-горните клони, но елфите с домове на по-горните платформи със сигурност бяха обречени.

Каспар беше виждал горски пожари. Баща му го беше взел на лов едно лято по време на сушава година и мълния бе подпалила пожар високо над тях в планините. Момчето стоеше и гледаше как пламъците се прехвърлят от дърво на дърво толкова бързо, че животните не можеха да избягат от пожара. Беше ужасяваща гледка.

Изведнъж го порази друго ужасно чувство, мраз, който сякаш премина по гръбнака му и вледени стомаха му. Каспар извади меча си, без изобщо да се замисли, и елфите се стреснаха. Беше усетил нещо, нещо, което не беше съществувало допреди миг.

И тогава видя сянката — смътно видение на бягаща човешка фигура, едва я мярна с крайчеца на окото си.

— Там! — извика и посочи.

Избухна хаос. Каспар се заозърта стъписан. Заклинателите елфи падаха на всички страни. Само древният Татар стоеше прав като вековен дъб и махаше с ръце във въздуха, мъчеше се да защити кралицата. Томас с една стъпка се озова до жена си и я вдигна в прегръдката си. Понесе я леко като дете към относително безопасните им покои.

Каспар се мъчеше се отново да зърне фигурата, която беше видял. Не видя нищо.

Вдигнал високо едната си ръка, Пъг изтласка със силата на волята си връхлитащите пламъци, а с другата сътвори нова магия. Ослепително синя мълния изригна от дланите му и яркостта ѝ откри целия двор в рязък релеф, замята жестоки отблясъци и черни сенки. Посред двора, озъртайки се, сякаш търсеше нещо, стоеше силует на мъж, вдигнал меч. После се появи втори. След него — трети.

— Танцьори на смърт! — извика Пъг.

Каспар се взря в тях, мъчеше се да придаде някакъв смисъл на това, което виждаше. Фигурите бяха с очертания на човек, но без черти и без измерение, силуети, получили форма, като изрязани от някакъв материал, толкова черен, че не отразяваше никаква светлина. Каспар осъзна, че без магията на Пъг тези същества щяха да са невидими за човешкото око.

И тогава елфите се задействаха. Из целия Елвандар. Каспар чу викове и крясъци, заотеква кънтеж на стомана.

А после един танцьор на смърт се озова пред него и бившият херцог вече се биеше за живота си. Никога не се беше изправял пред нещо толкова бързо. Парира, защото единственото, което можеше да направи, бе да се защити. Нямаше време да помисли за рипост или атака. Просто се мъчеше да остане жив.

Томас дотича, държеше златен меч. Посече съществото, което се сражаваше с Каспар, в рамото и то нададе тънък жален вой и се обърна към него. Каспар заби меча си в гърба на съществото и то изрева отново, но като че ли ударът го забави съвсем малко.

После нещо профуча покрай Каспар и с периферното си зрение той видя как други двама танцьори на смърт вдигат талноя, за да го отнесат.

Каспар бързо измъкна пръстена от кесията си и го нахлузи на пръста си. Мигновено изпита странното чувство, което съпътстваше носенето на пръстена. Скочи след бягащите танцьори на смърт и в мига, в който успя да докосне талноя по рамото, викна:

— Избий танцьорите на смърт!

И талноят оживя. Вдигна краката си, със свити колене, след което изрита нагоре, докато краката му не се оказаха почти изпънати във въздуха. С едно движение, което щеше да изкълчи раменете на който и да е човек, талноят се изтласка от хватката на двамата

танцьори на смърт, превъртя се във въздуха и когато отново стъпи на крака, бе с лице срещу враговете и с черния меч в ръце.

Замахна с нечовешка бързина и покоси и двамата танцьори на смърт през кръста. Те се превърнаха в дим и изчезнаха с вик, а талноят замахна да посече друг танцьор на смърт, току-що пробол двама елфи. Черният безлик танцьор се обърна, усетил сякаш атаката на талноя, и вдигна меча си. Талноят посече надолу с невероятна сила и танцьорът на смърт потрепери. Оживялата броня нанесе нов страшен удар и танцьорът на смърт залитна назад — и все едно се сви в себе си. Третият удар на черното острие преряза през смътния меч и посече привидението през врата. То се разми и пред очите на Каспар се превърна в дим, издухах от вятъра.

Преди Каспар да е успял да разбере какво става, талноят се беше нахвърлил върху четвърти танцьор на смърт, докато Томас поразяваше друг, стиснал меча си с две ръце, с удар, който можеше да посече и наковалня. Танцьорът на смърт рухна и се изпари.

Томас се огледа за още нападатели, а талноят се впусна в бяг, леко и бързо като елф, между дърветата.

Татар плесна с ръце и високо над тях изтрещя гръм. Заваля дъжд.

Каспар се поколеба за миг, после хукна след Томас и Пъг, които тичаха подир създаването от другия свят. Обзе го яд. „Тези чудовища, как дръзнаха да нахлуят в това спокойно и възхитително място!“ Част от ума му осъзна, че ядът предвещава лудостта, идваща от носенето на пръстена, и че до час трябва да го свали; но засега рискът за Елвандар беше прекалено голям.

Изкатери на бегом едно стълбище и се озова на горната площадка. Очите и дробовете му горяха от лютивия дим: дъждът загасяше пламъците горе, но горещината изпълваше въздуха с пара.

Каспар си пое дъх. Видя как Томас скочи през перилото, стъпи леко на крака на четиридесет стъпки по-долу върху друга огромна платформа, на която няколко елфи лежаха проснати сред локви кръв, скочи и от нея... не можеше да види по-надолу през зеленината и пушеците. Томас се скри от погледа му, но Каспар чу ясно грохота от битка. Огледа се, видя водещите надолу стълби и забърза към мястото на боя.

Докато се добере до долната платформа, боят отново се беше преместил. Той продължи забързан към звуците, но те все оставаха

някъде пред него. Шумът беше свиреп, по-безумен от всичко, което Каспар беше чувал по време на битка.

На следващата платформа се наложи да спре, за да си поеме дъх. Едва можеше да стои прав, камо ли да се бие. Дробовете му изгаряха от парата и дима. Закашля се и изплю. Грохотът на оръжие заглъхна и най-сетне се възцари тишина.

Каспар дишаше с мъка. Чуваше само дъжда и воя на усилващата се буря. Вдиша дълбоко и забърза натам, откъдето за последно бе чул боя.

Завари Томас, Пъг и талноя да стоят сред кървава касапница. Виждаха се телата на четирима елфи, гротескно разкривени в смъртта, други десетина привързваха раните си — от съвсем незначителни до застрашаващи живота.

Елфи от всички страни на поселението прииждаха да помогнат на пострадалите.

— Какво стана все пак? — попита Каспар.

Пъг се обърна и вдигна ръка да го накара да замълчи. И когато Томас се обърна към него, Каспар разбра. Никога в живота си не беше виждал такава ярост.

— Кой смее? — изръмжа Томас. Погледна нападалите тела и гласът му се извиси. — Кой смее да причинява това на народа ми?

— Някой, който иска това — отвърна Пъг и посочи талноя.

— Може да не знаят какво точно представлява, но знаят, че е важно. Усетили са мощната черна магия, скитаща по земята, и искат да я контролират.

— Откъде знаеш? — попита Каспар и най-сетне свали пръстена от ръката си.

— Няма други възможни причини — каза Пъг. — Нещо повече, сигурен съм, защото знам кой изпрати танцьорите на смърт.

— Кой?

Пъг го изгледа и Каспар видя срещу себе си маска на едва сдържан гняв, страховита като гримасата на Томас, а може би и повече, заради железния му контрол. Пъг каза тихо:

— Твоят стар приятел Лесо Варен. — И с широк жест обхвана полето на битката. — Това доказва, че той се е върнал, защото е единственият маг, достатъчно силен, за да може да сътвори толкова много танцьори на смърт.

— Но защо тук? — попита изумено Каспар. Пъг посочи талноя.

— Сигурно е доловил присъствието му, когато Татар и заклинателите свалиха защитите на Елвандар, за да ми позволят да си замина. — Погледна Томас. — Чувствам се виновен, защото ако ни бях прехвърлил само до реката, той изобщо нямаше да проникне във вашата светая светих.

Томас поклати глава.

— Не, стари приятелю. Вината не е твоя. И вярвам, че той все едно щеше да може да разруши преградите ни. Не забравяй, докато ти беше пленник на света на цураните, бяха нужни уменията на Макрос Черния, за да отблъснем цуранските Велики, когато нападнаха. Щом те можеха да минат през защитите ни, защо не и Варен?

Пъг кимна.

— Може би си прав. Ще пратя Миранда при вас, щом се върна у дома, за да обсъди с Татар и останалите укрепването на защитата ви. — Погледна изпълнения с пушеци въздух, заслушан във виковете на болка и гняв, и промълви: — Това трябва да се спре.

Каспар само кимна.

Срещата в двора на кралицата беше скръбна. Шестнадесет елфи бяха пожертвали живота си, за да защитят отечеството си. Дванадесет бяха изгорели в пожара, три от тях — деца.

Пъг отведе Каспар настрана и му каза:

— Това, което трябва да разбереш, е, че елфите имат дете само веднъж на столетие или повече. Това е най-голямата загуба, която са претърпявали след Войната на разлома. Много години занапред ще бъдат в траур.

Каспар каза тихо:

— Усетих. Това е истинска трагедия.

Акайлия заговори на кралицата:

— Преградите ни бяха пометени, ваше величество. Беше все едно, че някой ги е проучвал от много време, тихо и ненаатрапчиво, пасивно. В момента, в който паднаха, удариха други две заклинания. Пламъците не бяха нещо повече от огнено заклинание, но в голям мащаб. — Обърна се към Пъг. — Не беше заради вашето заминаване,

приятелю. Дори преградите да бяха в пълната си мощ, мисля, че изходът щеше да е същият.

Татар пристъпи напред. Старите му очи, засенчени от рунтавите бели вежди, пламтяха от гняв.

— Точно така е, както казва Акайлия, Пъг. Това не беше случайна атака. — Погледна неподвижния талной. — Засичането на присъствието на това нещо може да е накарало стария ти враг да се вкопчи за мига, но ефикасността на нападението и старателната му подготовка, нужна, за да се разбият преградите ни, да се подпалят дърветата и да се прехвърлят толкова много танцьори на смърт в лоното на нашия лес, подсказва за подробно, търпеливо планиране. Нападението на Елвандар е било замислено отпреди много време. Навярно само началото му е било оставено за последния момент.

Пъг кимна и каза:

— Да, Варен трябва да се е подготвял да атакува Елвандар като възможност, защото няма как да е знаел, че ще донесем това нещо тук. Ефективен план, прост по замисъл, но изискващ голямо изкуство. Объркващото заклинание бе хвърлено, докато преградите падаха, а внезапното прехвърляне на танцьорите на смърт също е сериозно постижение. Ясно е, че атаката бе отвличаща маневра — силна, кървава и жестока маневра — за да могат да отвлекат талноя. — Чародеят въздъхна. — И все пак не мога да се отърва от чувството, че ако не бях донесъл талноя тук, всичко това можеше да ви бъде спестено.

— Хайде, успокой се, Пъг — каза Томас и погледна талноя. — Иронията е, че ако това нещо не беше под контрола на Каспар, щяхме да претърпим още по-големи щети. Аз вероятно щях да унищожа танцьорите на смърт, но пък щяха да загинат много повече от нашия народ. След като вече видях на какво е способно това същество, знам следното: трябва да решите този проблем бързо, защото ако ни нападне армия от такива същества, това със сигурност ще е краят за всички ни. — Пристъпи към приятеля си. — Спомените ми като Ашен-Шугар са едно, но опитът ми тук като Томас е друго. Пъг, цялата обединена мощ на Кралството и Кеш, всички магьосници на Звезден пристан и Острова на чародея, всички те взети заедно не биха могли да устоят на десет хиляди от тези неща.

— Трябва да тръгваме, и то бързо — съгласи се Пъг. — Ясно е, че Варен отново владее сили, които съперничат на Конклава, и че действа дръзко, безскрупулно дори. Да пробиеш преградите, защитаващи Елвандар, не е дребно постижение, а да пратиш две дузини танцьори на смърт... — Пъг погледна приятеля си от момчешките години и кралицата, — е толкова чудовищно деяние, колкото създаването на този талной, защото всеки танцьор на смърт е създаден с доброволно отдаване на душата сина магьосник, деяние, на което би могъл да се съгласи само фанатик.

Томас се върна при Агларана, наведе се и ѝ заговори тихо. Кралицата държеше ръката му и като че ли реагираше на думите му с безпокойство. Най-сетне наведе примирено глава и Томас я целуна, след което се отдалечи.

— Почакайте тук, моля ви — каза на Пъг и Каспар, докато минаваше покрай тях, и влезе в кралските покои.

След малко се появи, облечен с бял табард върху броня от злато. Носеше бял щит. На табарда и щита блестеше златен дракон. Драконова глава вместо шлем стоеше на главата му, със златни криле от двете страни.

Пъг каза тихо:

— Това е най-близкото до възможността смъртен човек да види Господар на дракони в плът.

Томас се върна при жена си, поговори още малко с нея и след това се обърна към събралите се елфи.

— Мои приятели, ще известя принц Калин и принц Калис да се върнат веднага и да служат тук вместо мен. Заклех се никога да не напускам Елвандар, освен по време на най-голяма необходимост. Нападнати бяхме несправедливо и наши възлюбени братя и сестри бяха убити. Изправени сме пред война, и то жестока война, не се заблуждавайте. До моето завръщане отстъпвам поста си на Военен вожд на Елвандар на принц Калин.

— Но къде... — промълви Каспар.

— С нас — прекъсна го Пъг. Томас се приближи до Пъг.

— Ще ви придружа, стари приятелю. Няма да се върна в Елвандар, докато този проблем не се реши.

— Може да отнеме доста време.

Томас отвърна с горчива усмивка:

— Колкото трябва, Пъг. Колкото трябва.
Пъг кимна, после сложи ръка на рамото на Томас.
— Колкото трябва.

ГЛАВА 22

НАПАДЕНИЕ

Допреди минута Пъг, Томас, Каспар и талноят стояха в Елвандар, а после изведнъж се озоваха отново на Острова на чародея и Каспар веднага усети, че и тук нещо ужасно не е наред. Долови миризма на пушек във въздуха — не смътния мирис на горящи дърва в огнища или кухни, а гъсти облаци кълбест дим, лютив и заслепяващ също като допреди няколко мига в Елвандар. Отвори очи.

Във вилата бушуваше огнен ад.

Телата на ученици и воини в черна броня лежаха разпръснати навсякъде. Пъг изруга, погледна един от падналите воини и изръмжа:

— Черни убийци!

Томас хукна нанякъде и Каспар чак сега чу грохота на битката. Сложи си пръстена, докосна талноя и извика:

— След мен!

— Миранда! — изрева Пъг и изчезна.

Каспар догони Томас. Облеченият в бяло и златно воин вече връхлиташе върху групата Черни убийци, задържани на място от отчаяните заклинания на неколцина ученици, които трескаво хвърляха прегради и нападателни магии, но те бързо губеха силата си. Каспар връхлетя с цялата си сила върху един от Убийците и го посече между врата и рамото. Облечената в черна броня фигура рухна на земята и той с облекчение разбра, че тези същества все пак умират. Обърна се към талноя и заповяда:

— Избий тези Черни убийци!

Талноят скочи до Томас, раздвижи се и за по-малко от минута двамата покосиха Черните убийци. Томас се огледа и извика:

— Има ли и други?

Един от учениците, със зацапано от сълзи, прах и кръв лице, отвърна:

— Те са навсякъде!

Каспар и Томас се обърнаха и Каспар изрева на талноя:

— След мен!

Затичаха и се натъкнаха на още Убийци, които вилнееха из библиотеката и хвърляха в огъня всичко, което можеше да гори.

Томас изрева в дивашка ярост и се втурна напред. Каспар понечи да заповяда на талноя да влезе в битката, но Томас вече бе обезглавил един Убиец, разсече втори от мишницата до слабините и посичаше трети. Четвъртият и петият издъхнаха, преди Каспар да успее да отвори уста.

Томас се огледа и затича към звука от друга битка. Каспар заповяда на талноя да го последва и да избие всички Убийци, които срещне. Талният се обърна и затича след Томас. Каспар се опита да ги догони, но след секунди двамата се скриха от погледа му.

Тогава заваля дъждът.

Каспар осъзна, че някой е призовал дъжда, също както го бяха сторили Заклинателите в Елвандар.

Дробовете го боляха от пушека, който беше вдишал в Елвандар, а кашлицата буквално раздираше гърдите му. „Ако преживея всичко това — помисли той, — дано да имат лечител, който да ме изцери“.

Отново закашля, изплю и се втурна напред.

Няколко ученици тичаха към дърветата оттатък пасището с надеждата да се скрият.

Един Черен убиец се появи от прага, само на десет стъпки встрани от Каспар, видя ги и хукна след тях. Така и не погледна към Каспар. Бившият херцог на Оласко извади меч си и го хвърли след него с всичка сила, осъзнал, че не може да настигне облечения в черна броня воин.

Мечът удари убиеца в гърба и го събори на колене. Каспар скочи зад падналия воин и сграбчи меч си, преди на убиеца да му остане време да се съвземе. С точността на майстор готвач, режещ опечено месо, Каспар заби върха на меч под мишницата на Убиеца, натисна и завъртя. Мъжът вътре изрева от болка съвсем по човешки и Каспар изведнъж разбра, че това не са свръхестествени същества, а просто фанатици с лъскава черна броня.

Осъзнаването на този факт повдигна духа му. Поне си имаше работа с врагове, които можеше да убие.

Нов пристъп на кашлица преви тялото му на две и той спря, за да си поеме дъх. Заслуша се за звуци от битка и долови дрънчене на оръжия, което му се стори близо.

Нахълта в някаква стая в една от постройките до кухнята и завари двама Убийци, посечени на две. Нямахше представа талноят ли ги е убил, или Томас, но реши, че въпросът е теоретичен.

Чу женски писък и забърза натам по дълъг коридор, който свързваше пристройката с главната къща. Видя някаква фигура в син халат да изчезва зад ъгъла, а след няколко стъпки се натъкна на тялото на жена.

Коленичи до нея. Беше Алисандра, лежеше сред локва кръв. Стомахът му се сви. За миг се зачуди защо е толкова отчаян. Бяха любовници някога, но това бе връзка на привличане, не на любов. Тя беше агент на Пъг и щеше да го убие без угризение, ако ѝ бяха заповядали. При все това го жегна тъга, щом видя трупа ѝ, лицето ѝ, замръзнало в маска на изумление и объркване. Нежно затвори очите ѝ и се изправи.

После затича към ъгъла, след мъжа в синьо.

Каспар стоеше, плувнал в пот, след като се беше сразил с двама Черни убийци, които явно бягаха, било от Томас или от талноя.

И двамата бяха тежко ранени, което му позволи да се справи бързо с тях, макар че все пак беше рисковано. Димът беше опърлил дробовете му и едва можеше да си поеме дъх. Знаеше, че от твърде много вдишан дим се умира, и вече се чудеше дали неговата смърт ще е точно от това.

Изхрани кръв и погледна двете мъртви фигури в черно. Убийците изглеждаха страховито и бяха добри бойци, но и Каспар бе добър. Тъкмо охотата им да умрат в служба на своя господар ги правеше толкова опасни. Разбира се, това, че бяха побягнали, доказваше, че не са съвсем лишени от разум.

Талноят се появи пред очите му и Каспар извика:

— Ела тук!

Съществото се отзова на гласа му и едва сега Каспар осъзна, че трябваше да го докосне само веднъж — когато надене пръстена, — за да го постави под своя команда. Беше логично: щеше да е невъзможно командир да тича из цялото бойно поле и да пипа един по един всеки талной под командата му.

— Последвай ме — заповяда Каспар и двамата тръгнаха да търсят още нашественици.

Каспар се мъчеше да намери изход от дългия коридор на вилата — пушеците бяха смалили видимостта до няколко стъпки. Съвзе се и каза на талноя:

— Ако падна, вдигни ме и ме отнеси някъде на безопасно.

Най-сетне видя изход и забърза натам. Мислеше си, че ще се озове на склона, водещ към ливадата, но вместо това гледаше централната градина.

Дворът изпъкваше в рязък контраст с обкръжаващите го овъглени сгради. Пламъците по някакъв начин не бяха засегнали зеленината, нито малките езерца, но валмата пушек и тук бяха гъсти.

Каспар спря да реши кой път изглежда най-обещаващ за безопасен изход от горящата сграда. За миг се почувства освободен от вълните горещина, които го бяха обливали вътре. Помисли да остане в средата на градината, да се потопи в някое от езерата и да изчака огъня да догори, но изведнъж го обзе паника и той осъзна, че пръстенът започва да му въздейства. Тъкмо се канеше да го свали, когато посоката на вятъра се промени и го лъхна лютив дим. Докато обмисляше накъде да тръгне, от облака спокойно пристъпи фигура.

В първия миг Каспар си помисли, че е Томас, защото мъжът бе много висок, но щом се приближи, Каспар видя, че не е толкова широкоплещест като приятеля на Пъг. Косата му беше руса и падаше свободно на раменете. Очите му бяха яркозелени и блестяха от сълзите, причинени от пушека. Не изглеждаше на повече от двадесет и пет години. Беше облечен в светлосин халат. Каспар осъзна, че това е същият мъж, който бе изчезнал зад ъгъла няколко мига преди той да намери тялото на Алисандра.

Мъжът се усмихна и каза:

— Каспар! Каква неочаквана изненада.

Каспар се стъписа — никога досега не беше виждал този човек.

После очите на мъжа се спряха върху талноя и той каза:

— Чудесно! Къде ли не го търсих това нещо. — Пристъпи напред. — Ще те облекча от него веднага.

Едва сега Каспар осъзна кой е това.

— Варен!

Чародеят се ухили.

— Харесваш ли новото ми аз? Онази развратница, която се опита да ме убие — лейди Роуена, — ми напомни за удоволствия, които не бях изпитвал от години. — Усмивката му се разшири. — Затова реших, че едно по-младо тяло ще е идеално, за да ме приведе в по-добро настроение. Умирането често е болезнено! — Посочи над рамото му. — Странно обаче, натъкнах се преди няколко минути на нея и трябва да кажа, че изглеждаше доста по-добре, отколкото последния път, когато я видях да виси на стената ми — е, твоята стена беше, строго казано; цитаделата беше все пак. Много объркана изглеждаше защо я убивам. Не можех да реша дали е по-забавно да я оставя да умре, без да разбере, или да ѝ го кажа. Тъжно ми е да го кажа, но докато го реша, тя вече беше умряла.

— Защо?

— Защото ми беше забавно да видя как умира — отвърна магьосникът. — Но това е проблемът със смъртта: умрат ли, забавлението спира! Изтезаването на труп не е забавно. Има заклинания, които могат да връщат хора, но... ами, съживените не са толкова възприемчиви на болка като живите. Можеш да ги накараш да правят какви ли не забавни неща, но страданието просто май е извън възможностите им. — Изгледа меч в ръката на Каспар и добави: — Ти май си сменил съюзниците.

— Дълга история — отвърна Каспар.

— Е, с удоволствие бих седнал да си побъбрим, защото съм сигурен, че разказът ще е интересен, но времето ме притиска, а наоколо има хора, които много искат да ми навредят, тъй че трябва да си тръгвам. Трябва да призная обаче, имах съвсем смътна представа какво точно търся — аурата му е много чужда, — но още щом го подуших разбрах, че е нещо специално. Нещо забавно, гарантиращо, че ще предизвика хаос и общо взето ще притесни противниците ми. Леко съм разочарован обаче. То просто не изглежда... достатъчно голямо.

Каспар отпусна меч в десницата си.

— Може да се позатрудиш малко с налагането на контрол върху него. Би могъл да използваш помощта ми.

— Предлагаш ми сделка? — ухили се Варен. — Какво пък, приятно ми е да видя, че оценяваш трудността на ситуацията. Не се притеснявай, все ще успея някак да наложа контрол над това същество. В края на краищата след като ти си му намерил цаката, едва ли ще ми отнеме много време. Е, стари ми домакине, време е да си кажем сбогом.

Изведнъж Каспар осъзна, че Варен се кани да го убие. Магьосникът вдигна ръка и около нея започна да се оформя странна светлина.

— Съжалявам, Каспар, но щом си минал на другата страна, не мога да те оставя да им помагаш. — Очите му се разшириха и Каспар разбра, че какъвто и да е новият му облик, Варен си е също толкова луд, колкото навремето. — Ще боли, и то много — каза магьосникът с усмивка.

Ръката на Варен се стрелна напред, а Каспар падна настрани и пръстите на мага го подминаха само на педя.

— Убий го! — извика Каспар.

И очите на Варен се изцъклиха. Той погледна надолу и видя черния меч, показал се от корема му. Кръв бликна от носа и устата му. Магьосникът погледна Каспар и успя да изпъшка:

— Трябваше да се сетя...

И рухна.

Каспар бавно се изправи. Спомни си какво му беше казала Хилди за хлебарките. Варен изглеждаше мъртъв, но като нищо можеше вече да се е преселил в ново тяло.

Виеше му се свят, но знаеше, че неизбежната лудост от пръстена не е единственият проблем, пред който е изправен. Сигурно щеше да умре от вдишания дим.

— Намери най-безопасния изход оттук — заповяда Каспар на талноя и съществото моментално се обърна и тръгна към една врата, от която бълваше пушек. Може и да беше най-безопасният изход, помисли си Каспар, ала това не значеше, че не е гибелен.

Последва талноя през изпълнения с дим коридор, излязоха през друга врата и той с облекчение видя, че са от другата страна на къщата. Понечи отново да тръгне след съществото, но нов пристъп на кашлица го накара да се присвие на две.

Не можеше да диша. Падна на колене, после по очи сякаш върху влажна пръст, а не паваж. Опита се да се изправи, но рухна.

Събуди се и се закашля. Дробовете го боляха, но изненадващо по-слабо, отколкото бе готов да си помисли, след като се бе почувствал толкова ужасно в пламъците. Амафи седеше в ъгъла.

— Ваше великолепие! Вие сте буден.

— Благодаря, че ми го каза.

— Изненадан съм, нищо повече. Смешният дребосък снощи ви даде да пиете нещо и каза, че ще се оправите, но бяхте на ръба на смъртта, когато ви донесоха тук.

Каспар се надигна и се огледа.

— Къде сме?

— В една от незасегнатите от пожара сгради — каза Амафи. — Много ученици бяха избити, господарю, и още повече са ранени. Повечето сгради пострадаха сериозно, но тези хора са удивителни. Както може би подозирате, неколцина от магьосниците използват изкуството си, за да възстановят това място. До месец ще е като ново, така ми казаха.

— Къде са ми дрехите? — попита Каспар.

Амафи бръкна под леглото му и му подаде мек вързоп.

— Чисти и готови за обличане, ваше великолепие.

Каспар стана. Беше съвсем леко замаян.

— Колко време съм спал?

— Три дни, господарю. Талноят ви вдигна и ви изнесе, иначе сградата щеше да се срути там, където бяхте паднали. Онзи дребният, Накор, ви приготви отвара, която оправи дишането ви за няколко минути, след като ви я сипахме в гърлото.

— А ти как успя да оцелееш в цялата тази касапница? — попита Каспар, след като седна и нахлузи ботушите си.

— Крих се, когато можех, биех се, когато трябваше, и извадих късмет, господарю.

Каспар се изправи.

— Ах, колко сме кратки. Добре, Амафи. Как са Пъг и семейството му?

— Съвсем добре — отвърна Амафи и поклати тъжно глава. — Но са съкрушени. Много от загиналите бяха млади. Нашествениците бяха безскрупулни — мисията им беше да избиват.

— Видя ли русия магьосник, който ги водеше? — попита Каспар и тръгна към вратата.

— Да.

— Това беше старият ни приятел Лесо Варен.

Амафи кимна.

— Така каза и Пъг, господарю. Каза, че усетил кой е въпреки променената му външност. Всъщност Варен изглеждаше много добре, преди талноят да го изкорми.

Излязоха от стаята и Каспар попита:

— Къде мога да намеря Пъг?

— Ще ви покажа, господарю.

Амафи го поведе навън. Само част от едното крило бе останала непокътната, но градината като по чудо бе пощадена. Работници вече възстановяваха щетите и Каспар спря за миг, за да им се възхити.

Девойка на не повече от четиринайсет години стоеше до купчина дървен материал. Беше изпънала ръка и със силата на ума си отправяше греда върху две овъглени, но здрави още подпори. Когато гредата се озова на мястото си, двама младежи набиха с чукове пирони в дървото и ѝ извикаха отгоре да им качи нова.

По други места използваха по-обичайни прийоми, чукане на чукове и стържене на триони изпълваше въздуха.

— А мъртвите? — попита Каспар.

— Извършиха ритуалите снощи, господарю. Момчето, Маликаи, беше един от убитите.

Каспар не отвърна нищо, но вестта го натъжи.

Влязоха в една постройка, използвана доскоро за склад на земеделски сечива, ако се съдеше по дървеното рало, сбруята и други вещи, струпани пред вратата.

Пъг седеше на трикрако столче в средата на стаята. За писалище му служеше обгоряла кухненска маса, пред него бяха струпани листовے хартия. Той вдигна глава.

— А, Каспар, оцеля значи.

— Да, Пъг — каза бившият херцог. — Благодаря ти за това.

— На Накор трябва да благодариш — каза Пъг и се изправи.

— В онази негова бездънна торба имаше отвара, с която изцери дробовете ти от дима. Използва я много пъти първата нощ.

Пъг се подпря на масата.

— Намерихме те в краката на талноя, а облечения в синьо магьосник го намерихме в градината.

— Талноят го уби и ме спаси.

— Варен беше, нали? — каза Пъг.

— Наистина беше Варен и отново е мъртъв... ако това означава нещо. — Каспар вдигна очи към Пъг. — Ти беше прав. Той търсеше талноя. И талноят го уби.

Миранда влезе — беше ясно, че е чула последните им думи — и заяви без предисловия:

— Това нещо трябва да бъде махнато оттук. Те не знаеха точно къде е по време на атаката, но знаеха, че трябва да е или тук, или в Елвандар.

— Иначе нямаше да раздвои силите си — каза глас отвън. Каспар се обърна и видя, че Томас е застанал на прага.

— И можеше да хвърли върху нас танцьорите на смърт и Черните убийци заедно и да ни срази напълно.

Пъг кимна.

— Варен ще се върне. Докато не намерим съсъда, който пази душата му, ще се връща непрекъснато.

— Значи точно това трябва да направим — каза Каспар.

Пъг се усмихна.

— Ние?

Каспар сви рамене.

— При последния ни разговор останах с впечатлението, че възможностите ми тук са ограничени.

Пъг кимна.

— Така е. Ела да се поразходим.

Миранда и Томас се отдръпнаха, за да ги пуснат да излязат, и Пъг каза:

— Ей сега ще се върна. — Спря и се обърна към Миранда. — Накарай Магнус да се приготви да отнесе талноя на Келеуан. Ще се наложи да принудим най-добрите умове на Академията да обърнат внимание на проблема.

Тя кимна.

— След случилото се тук помощта им ще ни трябва.

Пъг се усмихна и я докосна по ръката.

— А после извикай Калев. Искам двамата с Каспар да действат по проследяването на Варен.

— Ще се погрижа за това — отвърна тя. Пъг се обърна към Томас.

— Защо не се върнеш малко при семейството си? Мисля, че Варен изтощи ресурсите си в тези две атаки.

— Съгласен. Но дойде ли моментът да се справим с това чудовище, ще съм с вас.

— Да — каза Пъг. — Накор ще се погрижи да те върне в Елвандар. Освен ако не държиш да призовеш дракон?

Томас се ухили.

— Бих могъл, но те обикновено се дразнят, когато пътят не включва нещо опасно. Ще намеря Накор. — Обърна се към Каспар. — Довиждане, Каспар. Сигурен съм, че ще се срещнем отново.

Стиснаха си ръцете.

— За мен беше чест, Томас — каза Каспар.

Пъг му даде знак да го последва и когато останаха сами, каза:

— Хубаво е, че реши да се присъединиш към нас.

Каспар се засмя.

— Всъщност нямам избор!

— Винаги има избор, но в този случай алтернативата за теб не беше особено привлекателна. Ти си смел мъж, умен и схватлив, и притежаваш известна безскрупулност, която определено ще ни е нужна, преди всичко това да свърши. А засега далеч не е приключило. Тази нова борба току-що започна. Научихме горчив урок: станали сме самодоволни в защитата на собствения си дом. Никога повече не бива да допускаме тази грешка.

— Кога започваме? — попита Каспар.

— Веднага — отвърна Пъг. — Ела да съставим плановете.

Бившият херцог, вече агент на Конклава на сенките, и бившето кухненско ратайче, а сега най-могъщият чародей на Мидкемия, заслужи по хълма към ливадата и започнаха да кроят планове.

ЕПИЛОГ МИСИИ

Магнус се поклони.

Група от петима магьосници, облечени в черни халати, отвърна на поздрава. Един от тях пристъпи напред и рече:

— Добре си дошъл, сине на Миламбер. Появата ти сред нас е радост за старите ми очи.

Магнус се усмихна.

— Щедър си, Йошану. — Погледна другите четирима Велики от Събранието на маговете. — Радвам се, че ви виждам.

Слезе от подиума, на който стоеше машината на разлома, близка с онази, която се пазеше в Звезден пристан на Мидкемия. Помещението беше просторно, но сравнително празно, освен машината на разлома и петимата, които чакаха около нея. Бяха предупредени за пристигането на Магнус по сигнална система, установена преди години. Залата беше цялата от камък и студена за тази гореща планета, но добре осветена от многобройните маслени светилници по стените.

— Какво е това нещо след тебе? — попита един от маговете. Магнус отвърна на свършен цурански:

— Това е поводът за моето гостуване. Съоръжение, сътворено от човек, но съдържа жив дух. От Втория кръг е — поясни той, като използва цуранската терминология за второ ниво на реалността.

Това привлече интереса им.

— Нима? — каза един висок, тънък като тръстика маг.

— Да, Шумака — отвърна Магнус. — Знаех, че ти особено ще се заинтересуваш. — И се обърна към цялата група: — Баща ми моли Събранието за мъдрия ви съвет. Ако мога да помоля да съберете колкото може повече от събратята ви, бих искал да се обърна към всички тях.

Един нисък набит маг се усмихна.

— Ще разпратя вестта. Сигурен съм, че когато се разнесе мълвата за това нещо, всеки член ще се яви. Хайде, нека ти намерим първо удобно жилище и да отдъхнеш. След колко време би желал да говориш?

Магнус постави пръстена на ръката си и мигновено усети гъдела на чуждоземната магия.

— След мен — заповяда на талноя и леко го докосна. Едно от нещата, които бе открил, откакто му възложиха да пренесе талноя на Келеуан, беше, че създанието реагира на всякакъв език. Поради това Магнус бе на мнение, че то просто чете мислите на носителя на пръстена, а изричането на глас е нужно само за яснота на командата.

Поведоха Магнус и талноя през сърцевината на магьосническият град. Огромната сграда покриваше целия остров, също както Звезден пристан господстваше над острова, на който бе издигнат. Тази обаче засенчваше подражателя си и беше наистина древна, докато Звезден пристан бе едва на сто години.

Никой не разбираше от магията на разлома повече от Пъг и Магнус носеше многобройни писма от баща си до различни членове на Събранието — в тях той подробно описваше какво знае, какво предполага, какво подозира и от какво се опасява. Магнус беше прочел съобщенията — предназначението им съвсем не беше да успокоят.

Все пак талният бе далече от дома си, а Варен беше ако не спрян, то поне сериозно забавен.

Но последното, което баща му му бе казал, преди да тръгне, го безпокоеше дълбоко.

Пъг бе прегърнал сина си и му бе прошепнал:

— Боя се, че времето на потайната борба е зад нас и че отново сме изправени пред открита война.

Магнус се надяваше баща му да греши, но подозираше, че е прав.

Накор чукна главата си в тавана на пещерата и изруга. Отнело му беше цяла седмица, докато я намери с помощта на сведенията, дадени му от Каспар. Провря се под ниския свод с факла в ръката и тояжка в другата.

Беше използвал една от цуранските сфери на Пъг, за да се пренесе магически близо до мястото, където според Каспар бяха открили талноя: Шингази. Напуснал бе Острова на чародея в средата на следобеда, а се озова в Новиндус по тъмна доба.

Тръгна от Шингази пеш и вървя, докато градът не се скри от погледа му. После приложи една от хитрините на Пъг и с помощта на сферата започна да се пренася от точка на точка по линията на полезрението. Беше бавно в сравнение с мигновените скокове, но бе опасно да се пътува така до непознати места, тъй като сферата като нищо можеше да прати човек във вътрешността на здрава скала.

Откри селото, което търговците от Кралството бяха използвали за база на експедицията си, в северните райони на Източните земи и след като похарчи малко злато и зададе подходящите въпроси, най-сетне намери пещерата.

Огледа опустошенията, оставени от крадците на гробници, и закрепил с два големи камъка факлата, за да освети добре пещерата. От порцелановите гърнета с нечетливо писмо по тях бяха останали само малки късове, глинените таблички също бяха натрошени.

— Какво варварство — въздъхна Накор. Усети пристигането на Пъг и подвижна:

— Тук, вътре!

След няколко мига в тунела се появи светлина. Пъг влезе и застана до приятеля си.

— Какво намери?

— Това — отвърна Накор. Наведе се и вдигна един глинен чиреп. — Може би ако ги отнесем с нас, учениците ще могат да ги реставрират и да научим нещо?

— Това тук има всички белези на пантатийска скална гробница — каза Пъг. — Погледни. — Посочи някаква броня. — Това е пантатийско.

— Какво ли има там, в дъното? — попита Накор. Пъг изпъна ръка и дъното на пещерата се освети.

— Прилича на скала.

— Ти повече от всеки друг би трябвало да прозираш отвъд очевидното, Пъг. — Накор отиде до дъното на пещерата и огледа стената. Започна да почуква по камъните с тояжката.

Пъг коленичи и огледа нещо в ъгъла.

— Видя ли тези следи от прегради?

— Да. Макрос ги е поставил.

Пъг се изправи.

— Значи Макрос Черния се е натъкнал на пантатийска гробна камера, в която е лежал талноят, и вместо да отърве света от него, е поставил няколко прегради и го е оставил, за да го открием ние, така ли?

— Добре де, след като ти не можеш да го унищожиш, какво те кара да мислиш, че Макрос е могъл? — каза Накор. Погледна през рамо и видя киселата усмивка на Пъг. — Още мислиш за него като за по-могъщ от теб, но не е така. Поне не така от доста време вече. — Накор отново заоглежда стената. — Освен това няколко години той беше много зает.

— Би могло да се каже, да. Но така и не споменава за него в писанията си нито до мен, нито до дъщеря си.

— Той не отделяше много време за жена ти, Пъг.

— Но това е важно. Едно от най-опасните неща, които съм виждал.

Задната стена се задвижи с глух тътен и Накор изпръхтя доволно:

— Открих го!

Пъг притича и застана до исаланеца.

— Какво мислиш?

— Мисля, че ако талноят е бил тук отвън, то това, което се крие вътре, трябва наистина да е много важно.

— И може би опасно — добави Пъг.

Накор взе факлата и двамата влязоха в тунела. Вървяха дълго, все надолу. След около миля подът започна да се изравнява.

— Отпред има пещера. Но не мога да видя много с тази светлина.

Пъг вдигна ръката си и от дланта му заструи светлина, ярка като ден.

— Богове! — възкликна Накор. — Имаме проблем, Пъг.

Стените на пещерата се издигаха на сто стъпки и повече, но подът бе на не повече от десет стъпки под тях. Изпъваше се в огромен кръг и по него, подредени и сякаш в очакване, стояха колона след колона, редица след редица — талнои.

— Стотици са — прошепна Пъг.

— Хиляди. Наистина имаме проблем — повтори Накор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.